

ปริศนาแห่งพันธุวิศวกรรม
สู่การฆาตกรรมอำพรางอันน่าสยดสยอง

THE BLUE ROSE NEVER SLEEPS

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา

อิจิกาวะ ยูโตะ เขียน
อิสเรศ ทองปัสโนว์ แปล

THE BLUE ROSE NEVER SLEEPS

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิจิคาวะ ยูโตะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสไณว์ แปล

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา ブルーローズは眠らない

อิชิคาวะ ยูตะ เขียน

คาเงยามะ โทรุ ภาพหน้าปก

อิสเรศ ทองปัสโนว์ แปล

Blue Rose wa Nemuranai

Copyright © 2017 Yuto Ichikawa

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan Uni Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บึก โทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0332-4

ยูตะ, อิชิคาวะ.

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา.– กรุงเทพฯ : บึก โทม์, 2563.

320 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิสเรศ ทองปัสโนว์, ผู้แปล. II. โทรุ, คาเงยามะ, ผู้วาดภาพประกอบ.
III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0332-4

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์

รุจี บุญยมาลิก

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บึก โทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 02 415 2621, 02 415 6507

พิมพ์บน
กระดาษทอเคลือบสารกันน้ำ
www.greenread.com

จากใจสำนักพิมพ์

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา เป็นเล่มที่สองในนิยายชุดนี้ ต่อจาก
แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง เรื่องราวยังคงเกี่ยวพันกับวิทยาศาสตร์ที่น่าทึ่ง
ในแต่ละยุคสมัย ฆาตกรรม และความลึกลับของจิตใจมนุษย์ อันเป็น
เอกลักษณ์โดดเด่นของนิยายชุดนี้

ยิ่งวิทยาศาสตร์และวิทยาการก้าวไกล โลกก็เปลี่ยนแปลงและเจริญ
ก้าวหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ ถึงอย่างนั้นกุหลาบน้ำเงินก็ยังคงเป็นสัญลักษณ์
ของความเป็นไปไม่ได้

ขณะที่วิทยาศาสตร์มีข้อจำกัดในแต่ละยุคสมัย แล้วความดำมืด
ในจิตใจของมนุษย์มีขีดจำกัดหรือไม่ สิ่งใดที่แยกแยะระหว่างมนุษย์กับสัตว์
เดรัจฉาน หรือแท้ที่จริงแล้วก็ขาดความยับยั้งชั่งใจไม่ผิดแผกกัน กุหลาบ
น้ำเงินอันแสนงดงามเจิดฉายจนใครๆ ต่างหมายปอง ต้องกลายเป็น
ประจักษ์พยานต่อโศกนาฏกรรมอันน่าสยดสยองเลือดแดงฉานที่สาด
กระเซ็นบนกุหลาบน้ำเงินอันศักดิ์สิทธิ์ เป็นฝีมือของผู้ใดกันแน่

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอเชิญสัมผัสกับเรื่องราวอันน่าตื่นตะลึงและ
ปริศนาดำมืดที่รอวันเปิดเผยผ่านตัวอักษรอันแนบกายของอิจิคาเวะ ยูโตะ
ที่จะตราตรึงใจคุณไม่รู้ลืม

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

...ขณะทำงานกับนิยายเรื่องนี้ มีสองสิ่งที่กระทบใจของผม ที่สร้าง
ความทึ่งและประทับใจ

อย่างแรกก็คือ ความเป็นนิยายยุคใหม่ที่ผสมผสานนวนิยายแบบ
จริงจังในสไตล์วรรณกรรมดั้งเดิมเข้ากับสไตล์งานเขียนแบบไลต์ ในเวลา
ที่มีฐานมาจากนักอ่านมังงะ

อย่างที่เราู้กันว่ามังงะเป็นวัฒนธรรมป๊อปคัลเจอร์สำคัญของญี่ปุ่น
ที่ส่งออกไปทั่วโลก และคนหนุ่มสาวยุคใหม่ส่วนใหญ่ทั่วโลกก็เติบโตขึ้นมา
ในสภาพแวดล้อมแบบมังงะและแอนิเมชัน นวนิยายของนักเขียนรุ่นใหม่
จำนวนมากที่ประสบความสำเร็จก็เป็นการสร้างเรื่องราวในสภาพแวดล้อม
ที่ผู้อ่านคุ้นชินในสไตล์นี้

เสน่ห์ของนิยายยุคเก่าอยู่ที่ความขริบขลึง บรรยายภาค เรื่อง และ
ตัวละครที่สมจริง แต่เสน่ห์ของมังงะอยู่ที่จินตนาการไร้ขีดจำกัด ความ
สมเหตุสมผลมาก่อนความสมจริง และตัวละครที่มีสีสัน บุคลิกเฉพาะที่
แปลกใหม่ชวนให้ติดตาม – การผสมผสานทั้งสองสิ่งเข้ากันอย่างลงตัวนั้น
ย่อมจะดึงดูดใจของแต่ละอย่างมาชดเชยกันและกันเพื่อข้ามข้อจำกัดเดิม
ที่มี และ “กุหลาบน้ำเงินไม่นิทร่า” ก็ทำได้ดีทีเดียว

อย่างที่สองก็คือ แนวความคิดของ “รักแรกในวัยเยาว์” ซึ่งเป็น
แรงจูงใจสำคัญที่เป็นแกนหลักในเรื่อง คล้ายคลึงกับ “แมงกะพรุนไม่เป็น
น้ำแข็ง” ผลงานเรื่องแรกของผู้เขียนท่านนี้

รักแรกในวัยเยาว์ ไม่ว่าจะสมหวังหรือผิดหวังก็ตาม แต่มันก็จะทิ้ง
ร่องรอยไว้ในชีวิตเราตลอดไป เป็นความทรงจำสีจางๆ ที่จะอยู่ที่นั่นเสมอ
ทุกครั้งที่เราเหลียวกลับไปมอง

แต่บางครั้ง มันก็อาจจะเป็แรงบันดาลใจ หรือจุดหักเห หรือเมล็ด
พันธุ์ของพฤติกรรมที่ไม่คาดฝันในชีวิตได้...

ใช่! เช่นเดียวกับในนวนิยายเรื่องนี้?

กุหลาบน้ำเงินไม่นิทรา

สารบัญ

บทนำ	9
บทที่ 1 ต้นแบบ (I)	13
บทที่ 2 กุหลาบสีน้ำเงิน (I)	19
บทที่ 3 ต้นแบบ (II)	42
บทที่ 4 กุหลาบสีน้ำเงิน (II)	60
บทที่ 5 ต้นแบบ (III)	90
Interlude	116
บทที่ 6 กุหลาบสีน้ำเงิน (III)	118
บทที่ 7 ต้นแบบ (IV)	146
บทที่ 8 กุหลาบสีน้ำเงิน (IV)	160
บทที่ 9 ต้นแบบ (V)	196
บทที่ 10 กุหลาบสีน้ำเงิน (V)	209
บทที่ 11 กุหลาบสีน้ำเงิน (VI)	246
บทส่งท้าย	306

ブル
ー
ロ
ー
ズ
は
眠
ら
な
い

บทนำ

ปีศาจตายแล้ว

ถูกตัดหัว ตายในเรือนกระจก

หมาแม็กก็ตายแล้ว

ถูกแทงหน้าอก ตายในห้อง

ไม่ใช่แค่ปีศาจกับหมาแม็ก มีคนตายมากมาย

ฉันกลัว แม้แต่ตอนเขียนอยู่นี้ยังตัวสั่นไม่หยุด ไม่รู้มันจะบุกมาอีก
เมื่อไร

ทำอย่างไรดี

ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้

ทุกคนตายหมดแล้ว

※

ทันทีที่ลงจากที่นั่งคนขับ กลิ่นฉุนก็เฉพาะตัวเวลาเกิดเหตุเพลิงไหม้
ชวนไขว่คว้าจมูกของแจสเปอร์ เกล

ส่วนประกอบต่างๆ ของอาคาร ไม่ว่าไม้ อิฐ ยางเรซิน หรือโลหะ
ต่างไหม้ดำเป็นตอตะโก พังทลายลงมากกว่าครึ่ง ส่งกลิ่นคละคลุ้ง

แจสเปอร์นวดหน้าเมื่อเห็นไอร้อนยังลอยบอบอวลจากซากปรักหักพัง

เขาเหลียวมองรอบบริเวณ เห็นสายสืปโดมินิค เบอรรอส ลูกน้องของเขา กำลังคุยกับเจ้าหน้าที่ดับเพลิงในละแวกใกล้บ้าน

“มีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตหรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจครับ ยังไม่ได้รื้อถอนซากเพลิงไหม้”

“ต้นเพลิงล่ะ”

“น่าจะแถวนี้ครับ...ห่างจากครัวออกมาหน่อย”

เจ้าหน้าที่ดับเพลิงชี้ให้ดูมุมหนึ่งของซากเพลิงไหม้ พื้นตรงนั้นไหม้ดำกว่าโดยรอบ “มีโอกาasเป็นการวางเพลิงงั้นหรอะ” โดมินิคสางผม สีนํ้ายุ่งยากใจ

มุงมันดีจริงนะ แจสเปอร์คิด แต่ต่อให้ทุ่มเทแทบล้มประดาตายกับคดีเพลิงไหม้บ้านหลังเขาหลังเดียว คงไม่ได้ความดีความชอบสักเท่าไรหรอก

เดือนมิถุนายน ปี 1982 ชานเมือง P รัฐ A

พวกเขาไปตรวจสถานที่ที่เกิดเหตุเพลิงไหม้เมื่อวานในมุมหนึ่งของเทือกเขา

เพิ่งดับเพลิงได้ตอนเช้ามีวันนี้ แจสเปอร์ถูกลูกน้องตามตัวเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนในจังหวะที่กินข้าวเช้าจนจะเสร็จแหล่มีเสร็จแหล่ ไม่คิดหรอกว่าคดีนี้สำคัญระดับตนต้องมาดูแล แต่เมื่อรับโทรศัพท์แล้ว จะแกลังเพิกเฉยก็ไม่ได้

ที่เกิดเหตุเพลิงไหม้เป็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่ พอดูรอบๆ ไม่มียานการค้าหรือบ้านคนแม้แต่หลังเดียว มาสร้างไว้ไกลปืนเที่ยงขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่บ้านของคนมองโลกในแง่ร้ายก็ต้องเป็นบ้านพักของเศรษฐีสักคน

ลูกน้องสันนิษฐานไว้ว่าจะเกินกว่าเหตุไปหน่อยว่าเป็นการวางเพลิง แต่แจสเปอร์มีความเห็นต่างออกไป น่าจะเป็นพวกวัยรุ่นนัองๆ แอบเข้ามาจุดไฟเล่นมากกว่า ความเป็นจริงบางครั้งก็น่าเบื่อ

โดมินิคยังคงคุยกับเจ้าหน้าที่ดับเพลิงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด จากที่ได้

เป็นหัวหน้าและลูกน้องกันมาร่วมสืบทว่าปี แจสเปอร์มองว่าวิธีทำงานของ โดมินิคไม่ได้พัฒนาขึ้นเลย

เวลาและกำลังคนมีจำกัด เมือง P เป็นหนึ่งในเมืองใหญ่ชั้นนำของประเทศ U คดีน้อยใหญ่เกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน ไม่มีทรัพยากรมากพอจะแบ่งสรรให้คดีกระจุกกองกองยพรวนี้ ทว่าเจ้าลูกน้องหัวรั้นไม่ยอมเข้าใจลึกที่ ทั้งที่ใกล้จะเป็นมือเก่าในวงการอยู่แล้ว

...จะว่าไปก็คล้ายแจสเปอร์ในวัยหนุ่ม

สมัยยังเป็นตำรวจติดต่อย แจสเปอร์มุ่งมั่นจะสร้างผลงาน ไม่ว่าต้องประสาทเสียแค่ไหน ไม่ว่าต้องเปื้อนโคลนหรือหลังเหงื่อเพียงไร เขาก็ยังไฟแรงแม้สุดท้ายเสียแรงเปล่าก็ตาม ต่อให้ส่งคนร้ายในคดีอาชญากรรมเล็กๆ น้อยๆ เข้าคุกสักกี่คน ถ้าผู้ใหญ่ไม่รับรู้ไม่จดจำก็กินหัวอยู่ดี ผลอยู่ จะถูกตีตราอย่างไรเหตุผลว่าไม่เอาไหน และโดนตะเพิดกลับแผนกเดิมก็เท่านั้น สุดท้ายอายุห้าสิบกว่าแล้ว เขาก็ยังแบกอยู่แค่ตำแหน่งรองสารวัตรในปัจจุบัน

กับเมียก็หย่ากันไปนานแล้ว ผมเฝ้าเริ่มบาง ผิวหนังหย่อนคล้อยไปหมด ความสุขอย่างเดียวในตอนนี่คือการหมั่นดูแลแปลงดอกไม้ที่บ้าน นี่เราก้าวมาบนวิถีชีวิตไม่เข้าทำแบบนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน แจสเปอร์คาบบุหรี่ ล้วงไฟแช็กจากกระเป๋า คงเพราะใช้มานานร่วมสามสิบปี สภาพเลยย่ำแย่เต็มที กว่าไฟจะติดก็ชุดนี้จวนหัวแม่มือแทบลืก

โดมินิคมองมาทางนี้ ทำหน้านิ่งคิ้วขมวดอย่างไม่ปิดบัง 'ไม่รู้'แค่อยากบ่นว่าอย่ามาพบนวันในที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ หรือแค่เพราะตัวเองกำลังจะเลิกบุหรี่ ก็เลยเคืองที่มีคนมาสูบให้เห็นจะต่อหน้ากันแน่

“มาได้ชะทีนะ แจสเปอร์”

“รตติดนะ”

ใบหน้าบึ้งตึงของโดมินิคยิ่งเคร่งเครียด คงซังน้ำหน้าฉ่นละสิ

...อืม มันก็เหมือนกันแหละวะ

ที่จริงแจสเปอร์ไม่เคยชื่นชมลูกน้องที่ไล่ติดตามคดีต่างๆ อย่าง
เถรตรงแม้แต่ครั้งเดียว เพราะรู้สึกเหมือนภาพตัวเองในอดีตโผล่มาตอกย้ำ
อดขุนเคืองไม่ได้ทุกทีเวลาเห็นชายในชุดสูทโทรมๆ

เจ้าหน้าที่ดับเพลิงเริ่มเคลื่อนไหว “มีอะไรหรือ” โดมินิคเดินเข้าไป
ถาม เจ้าหน้าที่ชี้ไปทางซากปรักหักพังหนึ่ง

โตะตัวนั้นผิวหน้าไหม้เป็นถ้ำถ่านหมดแล้ว แต่คงใช้ไม้คุณภาพดี
เอาการเลยยังคงรูปร่างอยู่ได้

เปิดลิ้นชักหนึ่งออกดู แม้ด้านในดำเกรียมไปบ้าง แต่ยังเห็นตาไม้
เด่นชัด รักษาสภาพเดิมไว้ได้ราวกับปาฏิหาริย์

“ในนั้นมีของหลงเหลืออยู่ครับ ดูเหมือนจะเป็นสมุดบันทึก”

บทที่ 1 ต้นแบบ (I)

ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองชื่ออะไร เวลาพ่อแม่หันหน้ามาเรียกผมจะใช้คำว่า ‘แก’ และถ้าเอ่ยถึงผมระหว่างคุยกันเองจะใช้คำว่า ‘ไอนั่น’ ที่โรงเรียนก็ไม่มีใครเรียกชื่อต้นของผมสักคน

พ่อแม่ผมดีหน้าวางตัวกับคนภายนอกค่อนข้างดี แต่เวลาอยู่บ้าน พ่อเมาแถมตลอด อารมณ์เสียขึ้นมาก็ประเคนกำปั้นใส่ผมระบายอารมณ์ ส่วนแม่ตอนแรกก็ปกป้องผมบ้างหรอก แต่ก็แค่ก่อนเรียนจบชั้นอนุบาล พอรู้ว่าผมเป็นเด็กบกพร่องไม่เอาไหนทั้งเรื่องเรียนและกีฬา ก็เปลี่ยนไปรวากับหน้ามือเป็นหลังมือ แม่เมินเฉยใส่ผม แค่ทำอาหารแบบขอไปทีเหมือนทำให้สุนัขกิน

รู้ไม่ตลอดแกออกมาเสียก็ดีหรอก

เรื่องแค่นี้ทำไมทำไม่ได้

แม่ตะคอกคำพูดเหล่านั้นใส่ผมด้วยสายตารังเกียจจุ่มองตุ้กตาสกปรก

เพื่อนบ้านแวะมาเยี่ยมบ่อยๆ แต่ต่างถูกตบตาด้วยท่าที่มีไมตรีของพ่อกับแม่ ไม่ทันสังเกตรอยฟกช้ำใต้เสื้อผ้าของผมแม้แต่บ่อย

ผมเองก็ไม่ได้เข้าใจตั้งแต่ต้นว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบใด ไม่รู้จักคนบ้านอื่นว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้างเลยไม่มีตัวเทียบ ซึ่งจะไปเพื่อนให้เทียบก็ไม่มีเสียด้วย กระทั่งความสุขแบบมนุษย์ธรรมดา ยังไม่เคยได้รับกับเขา เรื่องดูโทรทัศน์ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเพราะไม่เคยได้ดู มีแต่โดนพ่อตบตี โดนแม่ถากถาง ใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายไปวันๆ

เพิ่งมารู้สึกตัวว่าแปลกก็ตอนขึ้นชั้นประถมสี่หรือห้ากระมัง

ทำไมเพื่อนๆ ในชั้นเรียนพูดถึงพ่อแม่ของตัวเองอย่างมีความสุข

ขนาดนั้น ทำไม่ได้ของขวัญวันเกิดกันด้วย

แต่เอ๋ยถามเรื่องนี้กับคนรอบข้างไม่ได้หรอก เด็กแต่งตัวปอนๆ ซอมซอตลอดเวลาอย่างผม อยู่ในชั้นเรียนก็ถูกเพื่อนๆ ปฏิบัติด้วยเหมือนเป็นพิเศษยะ ขนาดครูยังพยายามเว้นระยะห่างจากผมอย่างโจ่งแจ้งระหว่างรอรถโรงเรียนส่งกลับบ้าน ผมเลยเข้าไปหมกตัวคนเดียวอยู่กับหนังสือในห้องสมุดเป็นกิจวัตรประจำวัน ทว่าไม่มีหนังสือเล่มใดช่วยตอบคำถามให้ผมได้เลย

ความรู้สึกขัดแย้งค่อยๆ กัดกินลึกในจิตใจ แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็ระเบิด

คืนนั้น ผมโดนทำร้ายอีกตามเคย

สำหรับพ่อกับแม่ มันคงเป็นแค่ฉากหนึ่งในชีวิตอันจำเจ แต่สำหรับผม มันเป็นดั่งน้ำหยดสุดท้ายที่ร่วงสู่เหือกน้ำที่มีรอยร้าว

เหือกน้ำแตกกระจาย ผมฮึดสู้ใส่พ่อแม่เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมาแล้วแผ่นออกจากบ้าน

ถนนเส้นนั้นยาวเหยียดและมีดมืด

พอรู้ตัวอีกทีก็ไม่เห็นแสงไฟจากเมืองแล้ว รอบข้างอิงอลด้วยเสียงสายไหวของหมู่ไม้ใบพฤษ

ฝนเริ่มหลังโปรย น้ำเปียกโชกตั้งแต่รองเท้าขึ้นมา เท้าเปียกสิ้นชวนให้สะอิดสะเอียน

...เดินมานานแค่ไหนแล้วนะ

เหมือนยาวนานชั่ววันจันทร์ ขณะเดียวกันก็เหมือนผ่านไปแค่นาทีเดียว ถนนกลายเป็นทางลาดขึ้นเนินตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ รอบข้างเป็นป่าลึก ฝนยังตกแรงสาดกระหน่ำใส่ใบหน้า เสื้อผ้าดูดซับน้ำฝน ทั้งเย็นเฉียบและหนาหนักแนบถ่วงร่าง

ตอนสูญเสียสิ้นเรี่ยวแรง และสติกำลังจะขาดผิง ประตูละครระสนิม

ปรากฏเบื้องหน้าสายตา

มองระหว่างรั้ว เห็นแสงสว่างรำไรลอดจากหน้าต่างบ้าน

...บ้านคน?

มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร

ผมคว่ำรั้วเหล็กไว้ แล้วสติสัมปชัญญะก็ดับวูบ

✱

...ม้า ทำไม...ถึง...เด็กพรรคนั้น...ด้วย...

...ก็...จะให้ปล่อยทิ้ง...ได้ไงล่ะ

ได้ยินเสียงคุยกัน

เสียงประตูปิด ตามด้วยความเงียบสงัด

✱

...แสงสว่างแผ่ขยาย

ประหนึ่งตัวเองค่อยๆ ลอยขึ้นจากก้นทะเลลึก ผมลืมตาตื่น

ภาพแรกซึ่งสะท้อนในดวงตา คือเพดานห้องที่ไม่คุ้นเคย

สัมผัสอบอุ่นห่อหุ้มทั่วร่าง ผ่านลมผืนนุ่มห่มคลุมร่างผมอยู่

...ที่นี่ที่ไหน

ผมหนีออกจากบ้าน เดินสะเปะสะปะไร้จุดหมาย จนไปเจอบ้านใน
ป่าบนภูเขา แล้วหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่

หรือว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาล แต่มันดูต่างจากห้องพักคนไข้นิดหน่อย
ผมผงกแกค่อนมองในสภาพยั้งมืงง ห้องนั้นกว้างขวาง พื้นปู
พรม มีนาฬิกาโบราณ ผังตรงข้ามมีประตูลายไม้ แตกต่างกันหน้ามือเป็น
หลังมือกับห้องนอนคับแคบอุดู้คัล้ายคอกหมาที่เคยนอนประจำ โทน
สีหลักของห้องเป็นสีครีม ให้ความรู้สึกรอบอุ้นสบาย

ผมถูกพามาอนบนเตียงใหญ่ริมหน้าต่างห้อง

ได้ยินเสียงฝนตก ผมยันตัวขึ้น เหลียวไปมองด้านหลัง ฝนกำลัง
ตกกระหน่ำใส่หมู่ไม้้นอกหน้าต่าง เมฆหนาที่บปกดลุ่มท้องฟ้าที่เห็นผ่าน
ช่องว่างระหว่างหมู่ไม้

มีเสียงเปิดประตู ผมลนลานเบนสายตากลับ

“อ้าว” หญิงสวมผ้ากันเปื้อนชะโงกหน้าเข้ามา ปิดประตูตามหลัง
พลาส่องรอยยิ้มอ่อนโยนให้ “ตื่นได้ลึกที่ รู้สึกเป็นยังงัยบ้าง”

เธอมีบุคลิกหน้าตาแปลกประหลาด

ดวงตาสีน้ำเงินอ่อน ร่องผอมบาง ผิวหน้าและมือขาวนวลตั้งเทียนไข
จุดสะดุดตาคือผมที่ขาวเสียยิ่งกว่าผิวกายและดูลึกลับราวกับภูตพรายใน
นิยายภาพ

คนเผือกกระมัง จำได้ว่าเคยเห็นภาพผู้หญิงรอบสีขาवलอดในหนังสือ
สารานุกรมที่ห้องสมุด แต่เพิ่งเคยเห็นคนเผือกตัวเป็นๆ ครั้งแรกนี่แหละ

ตรงกันข้ามกับผิวและผมขาวโพลน สีหน้าของหญิงคนนั้นดูนุ่มนวล
อ่อนโยน หางตาลู่ลงเล็กน้อย ไม่ได้สะสวยดั่งดูดสายตาผู้คน แต่เครื่องหน้า
ชวนให้น่าสนิทชิดเชื้อ เนื้ออจถูกสวมแว่นตากลมน่ารัก

เส้นผมและผิวกายขาวโพลน สีหน้าท่าทางเหมือนคนธรรมดาสามัญ
แว่นตากับผ้ากันเปื้อน จากองค์ประกอบที่ดูขัดแย้งกันเหล่านี้ ผมคาดเดา
ไม่ออกเลยว่าเธออายุเท่าไร บอกได้แค่ที่ไม่ใช่ทั้งเด็กและคนแก่

“อะ...เอ้อ”

พอผมอ้าอึ้งตอบไม่ถูก หญิงคนนั้นชิงคุยต่อโดยไม่รอช้า

“ตกใจเลยละ เมื่อคืนรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงนอกประตูใหญ่ ออกไปดูก็เจอเธอนอนสลอบอยู่...เลยเรียกให้สามีช่วยแบกเข้ามา คงเหนื่อยมากสินะ หลับตั้งนานไม่ยอมตื่นสักที เป็นห่วงแทบแย่เนอะ”

เข้มน่าพิกาโบราณชี้ที่เวลาบ่ายสามยี่สิบนาที ช้างนอกสว่างพอสมควร จากที่เธอพูด ผมน่าจะหลับไปเกินครึ่งวัน

“อ้อ...ขอบคุณ”

ผมเอ่ยขอบคุณ หญิงผมขาวยิ้มให้อีกครั้ง บอกว่าไม่เป็นไรหรอก

“ตอนนี่พักผ่อนตามสบายเถอะ ชุดของเธอตากอยู่ชั้นล่าง แล้วจะเอามาให้ทีหลังนะจ๊ะ”

พอเธอบอก ผมถึงเพิ่งรู้ว่าใส่ชุดนอนอยู่ แอบดูได้ชุดนอนพบว่าสวมกางเกงในตัวค่อนข้างโตลวดลายไม่คุ้นตา หน้าซักจะร้อนขึ้นมา

จังหวะนั้นเองประตูเปิดออกอีกครั้ง คนตัวเล็กพลุกพล่านลอดผ่านประตูเข้ามา

ผมกลั้นหายใจ

เด็กผู้หญิงคนนั้นสวมชุดเดรสสีกรมท่า ผิวขาวโพลนดูหิมะ

ส่วนสูงแทบไม่ต่างจากผม อายุก็คงรุ่นราวคราวเดียวกัน นักเรียนเกรดหกหรือไม่ก็มากกว่านิดหน่อย

แต่ที่พูดได้เต็มปากคือ เส้นผมของเด็กหญิงก็ขาวโพลนเช่นกัน

ผมยวดยาวอมทองงดงาม เหมือนหญิงใส่ผ้ากันเปื้อนที่ยืนอยู่ข้างๆ ราวกับถอดแบบกันมา และเมื่อดูให้ดี แก้วตาก็เป็นสีน้ำเงินอ่อนเช่นเดียวกัน คงเป็นแม่ลูกกันกระมัง

เพียงแต่บุคลิกลักษณะของทั้งคู่ต่างกันไกล

กลับกันกับหญิงในชุดผ้ากันเปื้อน หางตาของเด็กหญิงในชุดเดรสชี้เฉียงขึ้น ให้ความรู้สึกเย็นชาไม่น่าเข้าใกล้ คำบรรยายว่าลึกลับเหมาะกับเด็กหญิงคนนี้ยิ่งกว่า

เด็กหญิงเบนสายตามาทางผม หรีตาลงเล็กน้อย แล้วเบือนหน้า

หนีทันที แอบเข้าไปยืนหลบครึ่งตัวอยู่ข้างหลังหญิงสวมผ้ากันเปื้อน ท่าที่
ราวกับมองสัตว์ประหลาดน่ารังเกียจก็ไม่ปาน หญิงคนนั้นร้องอ้าวๆ แล้ว
ผุดยิ้ม ลูกผมเด็กหญิงอย่างเบามือ

“พี่แล้วหรือ เจ้าหนู”

แว่วเสียงทุ้มต่ำ

บุคคลที่สามยืนอยู่หน้าประตู ไม่รู้ว่าเข้าห้องมาตั้งแต่เมื่อใด

เขาเป็นชายร่างเล็ก ขอบล่างของดวงตาที่ชี้เฉียงดำคล้ำ แก้มตอบ
ผมสีน้ำตาลเข้มมีหงอกแซม ดวงตาสีน้ำตาลเช่นกัน คงแก่กว่าพ่อผม

ดวงตาวาววับคล้ายมองทะเลลูโป่งทุกสิ่ง สัมผัสถึงบรรยากาศ
เหมือนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาได้จากตัวเขา แต่ในลักษณะที่แตกต่างกับหญิง
สวมผ้ากันเปื้อนและเด็กหญิงในชุดเดรส

“ปะป๊า”

เด็กหญิงอุบิบ

นั่นคือการพบกันระหว่างผมกับครอบครัวเทนเนย์ล

บทที่ 2 กุหลาบสีน้ำเงิน (I)

(ข่าวจากหนังสือพิมพ์รัฐ A วันที่ 18 พฤศจิกายน 1983)

ในที่สุด กุหลาบสีน้ำเงินก็ถือกำเนิดแล้ว

จากการค้นคว้าเพาะพันธุ์ด้วยตนเองโดยบาทหลวงแห่งรัฐ A
ในงานนิทรรศการกุหลาบที่จัดขึ้น ณ รัฐ O เมื่อวันที่ 17
พฤศจิกายนที่ผ่านมา ได้มีการจัดแสดงต้นกุหลาบที่ออกดอกเป็น
สีน้ำเงิน

ผู้เพาะพันธุ์กุหลาบสีน้ำเงินคือคุณโรบิน คลีฟแลนด์ (อายุ
41 ปี) บาทหลวงที่อาศัยอยู่ในเมือง P รัฐ A นอกจากจะทำหน้าที่
เป็นนักบวชแล้ว ยังทำงานเป็นนักพืชสวน และได้ผสมพันธุ์กุหลาบ
โดยศึกษาด้วยตัวเองมานานหลายปี คุณคลีฟแลนด์กล่าวว่ากุหลาบ
สีน้ำเงินที่ตนได้ตั้งชื่อว่า ‘เซเลสเชียล (สรวงสวรรค์)’ นี้ เกิดขึ้น
โดยบังเอิญในระหว่างผสมพันธุ์พืช ตอนเห็นมันบานเป็นครั้งแรก
เขา ‘รู้สึกเหมือนเป็นพระกรุณาจากพระเจ้า’

กุหลาบมีทั้งกุหลาบแดงและกุหลาบเหลือง แต่ที่ผ่านมายังไม่
เคยมีกุหลาบโทนน้ำเงินมาก่อน จากความพยายามที่ล้มเหลวของ
ผู้คนมากมายในประวัติศาสตร์อันยาวนาน ทำให้กุหลาบสีน้ำเงิน
กลายเป็นสัญลักษณ์ของ ‘ความเป็นไปไม่ได้’ การที่กุหลาบสีน้ำเงิน
กลายเป็นจริงได้ด้วยฝีมือของนักพืชสวนมือสมัครเล่นในครั้งนี้ จึง
เป็นที่จับตามองของนักพืชสวนและนักวิจัยจำนวนมากจากทั่วโลก

✱

(ข่าวจากหนังสือพิมพ์รัฐ A วันที่ 19 พฤศจิกายน 1983)

‘เราต่างหาก ‘กุหลาบสีน้ำเงิน’ ของแท้

มหาวิทยาลัย C แกลงข่าวปฏิเสธกุหลาบสีน้ำเงินของนักพีชสวน
มือสมัครเล่น

เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายนที่ผ่านมา มหาวิทยาลัย C (เมือง S
รัฐ C) ได้แกลงข่าวประกาศความสำเร็จในการเพาะพันธุ์กุหลาบ
สีน้ำเงินด้วยเทคโนโลยีการตัดต่อยีน อันเป็นผลงานของทีมนักวิจัยของ
ศ.แฟรงก์ เทนเนียล แผนกวิชาเทคโนโลยีชีวภาพ คณะวิทยาศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยเดียวกัน

จากการแกลงข่าว กลุ่มของศ.เทนเนียลได้พัฒนาเทคนิคสร้าง
ยีนที่สำคัญได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้นำชิ้นส่วนของดีเอ็นเอที่
สกัดออกมาใส่เข้าไปในกุหลาบจนประสบความสำเร็จในการเพาะ
กุหลาบสีน้ำเงิน โดยรายละเอียดเพิ่มเติมจะตีพิมพ์ลงนิตยสาร N
ที่จะวางจำหน่ายในเดือนธันวาคมนี้

เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายนที่ผ่านมา คุณโรบิน คลีฟแลนด์ ที่
อาศัยอยู่ในเมือง P รัฐ A เพิ่งนำกุหลาบสีน้ำเงินมาจัดแสดงใน
นิทรรศการ ทำให้มันถูกจับตามองในฐานะ ‘สิ่งเป็นไปไม่ได้ที่กลายเป็นจริง’ ศ.เทนเนียลได้ให้ความเห็นเชิงปฏิเสธต่อกุหลาบสีน้ำเงินของ
คุณคลีฟแลนด์ว่า “การให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินด้วยการผสมพันธุ์
อย่างเดียวนั้น เมื่อคำนึงถึงคุณสมบัติของกุหลาบแล้ว โอกาสที่จะ
เป็นไปไม่ได้แทบเป็นศูนย์ อาจเพราะเกิดการกลายพันธุ์ที่บังเอิญ
เข้าทางหลายครั้ง หรือไม่ก็อาจเป็นของปลอมเลยก็ได้” ซึ่งในเรื่องนี้

คุณคลีฟแลนด์ได้โต้แย้งความเห็นของศ.เทเนนีลว่า “ถ้ามาตรวจสอบ
ดูด้วยตัวเองก็จะรู้ว่าไม่ใช่ของปลอม...”

✱

(ข่าวจากหนังสือพิมพ์รัฐ A วันที่ 21 พฤศจิกายน 1983)

‘เกิดเหตุดินถล่มที่รัฐ W

แผ่นดินถล่มลงไปยังบริเวณตั้งแคมป์ นักท่องเที่ยวอพยพ
หนีซูลมุน

ช่วงบ่ายของวันที่ 20 พฤศจิกายนที่ผ่านมา เกิดเหตุดินถล่มขึ้น
ที่ช่องเขาในรัฐ W นักท่องเที่ยวหลายสิบคนที่มาแคมป์ที่เชิงเขา
ต้องอพยพหนีภัย ดินที่ถล่มลงมาส่วนหนึ่งไหลเข้าไปยังพื้นที่
ตั้งแคมป์ แต่โชคดีที่ไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ แคมป์ที่เกิดเหตุปิดทำการ
ชั่วคราว

สำหรับสาเหตุของดินถล่ม สันนิษฐานว่าอาจเพราะแถบที่เกิด
เหตุมีสภาพอากาศเลวร้ายจนถึงรุ่งสาง และน้ำฝนทำให้ดินอ่อนตัวลง
นอกจากนี้บริเวณดังกล่าวยังเคยเกิดเหตุดินถล่มระดับไม่ร้ายแรง
มาก่อนหน้านี้แล้ว ทางตำรวจจะดำเนินการตรวจสอบต่อไปว่า
สถานที่ตั้งแคมป์ตั้งอยู่ในจุดที่เหมาะสมหรือไม่...

✱

“...เรีย มาเรีย”

ได้ยินเสียงเรียกแว่วมาจากไกลๆ

“ตื่นได้แล้วครับ ยังไม่ถึงเวลาตอนกลางวันนะ”

ไหล่ถูกเขย่าอย่างแรง มาเรีย ซอลส์บริสค์ตั้งเงยหน้า เห็นลูกน้อง
คูโจ เรนก็มอมองมาอย่างเฉื่อยมระอา

ณ ห้องทำงาน สถานีตำรวจ F

เข็มของนาฬิกาโบราณชี้ที่สิบโมงครึ่ง ยังเร็วไปหน่อยสำหรับมือ
เที่ยง แต่รอบข้างแทบไม่มีเงาคน นอกจากมาเรียกับเรนแล้ว ในห้องมีเพื่อน
ร่วมงานนั่งโต๊ะฝั่งตรงข้ามอยู่คนเดียว คนอื่นๆ คงออกไปสืบคดีโจรกรรม
ที่เกิดขึ้นวันก่อน ถึงได้หายหน้าไปหมดเกลี้ยง

เธอลองไล่ความทรงจำ จำได้ว่ามานั่งโต๊ะตอนเก้าโมงครึ่ง เริ่ม
ลงมือเขียนเอกสารอันแสนน่าเบื่อด้วยความเซื่องซึม ต่อจากนั้นลึ้มๆ
ไปแล้ว เมื่อลดสายตาลงมองบนโต๊ะ เห็นรอยน้ำลายเปรอะบนเอกสารที่
เขียนค้างอยู่ มาเรียลนลานเข็ดมุกปากตัวเองและเอกสาร

“เมื่อคืนก็เมาหัวราน้ำจนตึกตื่นสินะ แคเพื่อนแต่งงานไปอีกคน
เหงาขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ไม่ได้เมาหัวราน้ำสักหน่อยยะ”

แต่ตอนเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยส่งบัตรเชิญไปงานแต่งงานให้
เมื่อหลายเดือนก่อน เธอก็ดื่มจนเมาประหม่อนกัน

เพื่อนร่วมงานโต๊ะฝั่งตรงกันข้ามเงยหน้าแล้วหัวเราะพริตทันทิ พอ
เธอถลึงตาใส่เข้าไป อีกฝ่ายรีบก้มหน้าหลบ ทว่าไหล่ยังเขย่าเบาๆ ข้าอะไร
นักหนาที่ไม่รู้

“แล้วเรนมีธุระอะไรล่ะ”

มาเรียหันไปหาเรน เลิกสนใจเพื่อนร่วมงาน

ลูกน้องชาวประเทศ J ของเธอคนนี้ ผมสีดำหิ่เสียเรียบกริบ ใส่
แว่นตาเสริมใบหน้าที่ดูฉลาดเฉลียว ชูดสูทไม่มีรอยยับย่นให้เห็นแม้แต่
กระเป๋าดเดียว เขาตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยเช่นเคย

“สายสืบโดมินิค เบอร์รอสจากสถานีตำรวจ P ไทรมหาครีบ บอกว่าต้องการให้คุณติดต่อกลับ”

โดมินิคนะหรือ

“ไง ไม่ได้คุยกันนานนะ ยายหัวแดง สบายดีหรือเปล่า”

เสียงของโดมินิค เบอร์รอสอ่อนคลายราวกับเจอหน้าคนรู้จักในบาร์

“ก็ได้อยู่” มาเรียตอบกลับ ไม่บอกให้รู้สึกแะว่าเพิ่งแอบหลับในที่ทำงาน “แล้วมีธุระอะไรละ”

เธอกับโดมินิครู้จักกันครั้งแรกในคดีเจल्लीฟิชที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ที่ทำงานอยู่ใกล้กันเลยไม่ค่อยได้เจอหน้า แต่ติดต่อกันเรื่องงานและแลกเปลี่ยนข้อมูลการสืบสวนเกี่ยวกับคดีที่เกิดข้ามท้องที่บ้างเป็นครั้งคราว

ขณะสงสัยว่าวันนี้จะถามอะไรอีก คำถามที่ลอยจากหูโทรศัพท์กลับเป็นประเด็นคาดไม่ถึง

“รู้ข่าวเรื่องดอกกุหลาบสีน้ำเงินหรือเปล่า”

กุหลาบสีน้ำเงิน?

“รู้แค่ข่าวที่ออกทีวีหรือลงหนังสือพิมพ์นั่นละ...ทำไมหรือ”

แม้แต่คนไม่สนใจเรื่องทำสวนอย่างมาเรียยังพลอยได้เห็นข่าวฮือฮาเรื่องกุหลาบสีน้ำเงินเมื่อหลายวันก่อนมาบ้าง

คนที่เป้นบาทหลวงควบนักพีชสวนมือสมัครเล่นเพิ่งประกาศว่าเพาะพันธุ์กุหลาบสีน้ำเงินได้สำเร็จเป็นครั้งแรกของโลก แต่เพียงข้ามวันก็มีศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยออกมายืนยันว่า ประสบความสำเร็จในการเพาะกุหลาบสีน้ำเงินเช่นกัน หน้าข่าวศาสตราจารย์ต้นนิพากษ์วิจารณ์ว่ากุหลาบของบาทหลวงเป็น ‘ของปลอม’ ทั้งสองฝ่ายเลยเริ่มถกเถียงกัน

ก่อนหน้านี้มาเรียไม่เคยสนใจเรื่องทางวิทยาศาสตร์ ทว่าตั้งแต่มีคดีเจल्लीฟิชที่เกี่ยวพันกับเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ พอมีข่าวเกี่ยวกับ

วิทยาศาสตร์ที่ไร สายตาจะหยุดดูโดยที่ตัวเองก็ไม่ต้อง

“ฉันก็คุยกันง่าย ฉันอยากให้เธอช่วยเลียบเคียงหาเบาะแสจาก ศ.แฟรงก์ เทนเนี่ยล หนึ่งในบุคคลที่สร้างกระแสเอ็กเกริกเรื่องภูหลาบสีน้ำเงินให้หน่อย ถ้าเป็นไปได้เธอช่วยไปเจอศาสตราจารย์ด้วยตัวเองเลย จะอ้างเหตุผลอะไรก็อ้างไป แต่ระวังอย่าให้อีกฝ่ายระแวงได้เป็นดี”

“...หา” เธอเปลือยหูตเสียงเซ่อซ่า “มันเรื่องอะไรกัน ไม่เห็นเข้าใจเลย”

หมายความว่าศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรมหรืออย่างไร

คำพูดอ้อมค้อมว่า ‘เลียบเคียงหาเบาะแส’ ชวนให้สะดุดใจอยู่หรอก แต่หากให้ไปเจอน้ำอีกฝ่ายโดยตรง ก็จำเป็นต้องหาข้ออ้างมาสนับสนุน โดยเฉพาะในแง่การขอเบิกค่าเดินทาง ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับแค่แชร์ข้อมูลสอบสวนเฉยๆ นี่ยังไม่รู้ชื่อไหนอะไรเลย จะให้พิกหน้าเธอออกมาง่าย ๆ ได้อย่างไร

จะว่าไป ถ้าหากจะเลียบเคียงหาเบาะแสเกี่ยวกับศ.เทนเนี่ยลจะก็ตามหลักโดมินิคหรือไม่ก็ตำรวจคนอื่นของสถานีตำรวจ P น่าจะดำเนินการเองไม่ใช่หรือ ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องมาวนมาเรียที่อยู่คนละท้องที่ด้วย

“ฉันมีเหตุผลนะ ดูเหมือนศ.เทนเนี่ยลจะมีบ้านพักในท้องที่ของสถานีตำรวจ F อีกไม่นานเจ้าตัวมีกำหนดการจะไปร่วมงานสัมมนาวิชาการที่รัฐ A อาจแวะไปพักอยู่บ้านหลังนั้น เธอช่วยไปถามข้อมูลจากศาสตราจารย์ช่วงนั้นก็ได้”

“ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นสักหน่อย” มาเรียขยับปากจะพูดต่อ แต่แล้วก็ชะงัก “...เกิดอะไรขึ้น หรือว่ามีสาเหตุที่จะให้รู้กันทั่วไปไม่ได้”

“หัวไวเหมือนคนนะเรา” ได้ยินเสียงถอนใจจากหูโทรศัพท์ “ให้ตอบง่าย ๆ คือเฮส แต่มันไม่ได้ลบล้างขนาดนั้นหรอก จะว่าไงดี อธิบายทางโทรศัพท์ลำบาก ออกจะซับซ้อนอยู่สักหน่อย ทางเราก็ประเมินไม่ถูก

เหมือนกันว่าแท้หรือเทียม

เอาเป็นว่าถ้าไม่ได้เห็นของจริง คงบอกให้แน่ชัดไม่ได้ เรื่องมันก็ทำนองนั้นแหละ”

ประเมินไม่ถูกว่าแท้หรือเทียม หรือถ้าไม่ไปดูของจริงก็บอกได้ไม่แน่ชัด?

“เดี๋ยวๆ ยิงฟังยิงงง”

“ก็ว่างั้น” โดมินิคหลุกยิ้มเจื่อน “ขนาดฉันที่เป็นคนพูดยังคิดเลยว่าทะแม่งๆ แต่โทษที่ยิงเล่ายาวละเอียดไม่ได้ ยอยากให้เธอลองคุยกับศ.เทนเนียลโดยไม่มีอคติเอาไว้ก่อน รายละเอียดทั้งหมดจะเล่าให้ฟังทีหลัง

มีเหตุบางอย่างให้พวกที่สถานีตำรวจ P ลงมือเองไม่ได้ คนในแวดวงตำรวจที่พอไหววานได้ เท่าที่ฉันรู้จักก็มีแต่พวกเธอนี้แหละ...ขอวานหน่อยได้ไหม”

นำตะคอกใส่ว่าละเมอตตอนกลางวันรีใจ แล้วกระแทกหูโทรศัพท์สักโครม

ทว่าจากที่ติดต่อเรื่องงานกันมากกว่าครึ่งปี มาเรียกจะเข้าใจอุปนิสัยของโดมินิค เบอรรอสมากขึ้นทีละน้อย แม้คำพูดห้วนกระด้าง แต่เป็นตำรวจที่มีน้ำใจ ถ้าติดค้างหนี้บุญคุณใคร อย่างไรก็ต้องหาทางชดใช้ ไม่ใช่คนที่จะอาศัยความใจดีของคนอื่นยัดเยียดเรื่องยุ่งยากวุ่นวายให้ และในเมื่อคนอย่างเขาถึงกับร้องขอความช่วยเหลือ แสดงว่าคงมีเหตุผลอันสมควร แถมซับซ้อนเอาการ ไม่ใช่เหตุผลตันๆ

มาเรียกมีคำตอบในใจแล้ว แต่ครั้งนี้จะเอ่ยตกลงแต่โดยดีก็ไม่สบอารมณ์

“ถือเป็นเกียรติอยู่หรอกที่นายขอร้องมา แต่เรื่องนี้ยังงังก็คงต้องให้วานผ่านมาทางผู้ใหญ่ ทางเรากังงานยุ่ง มีคดีที่วางมือไม่ได้อีกเยอะ”

“งั้นหรือ ฉันถามเจ้าผมดำสถานีเธอแล้ว เขาบอกว่าเธอทำงานพลาดคดีเจิลลี่พีช ตอนนั้นเลยเป็นหมาหัวเน่า จะเรียกใช้เท่าไรก็เชิญตาม

สบาย ถ้าพบกับसारวัตริใหญ่ คงได้รับคำอนุมัติทันที”

“นี่เรน! นายเห็นฉันกำลังหลับ เลยแอบให้คำตอบโดยพลการหรือ
ยะ!”

พอหันไปว่ากใส่ลูกน้องที่ยืนทำทองไม่รู้ร้อน ก็ได้ยินเสียงโดมินิก
หัวเราะ “ฮาฮา จันฝากด้วยนะ” จากหูโทรศัพท์ แล้วเขาก็วางสายไปต่อๆ
จริงๆ เลย หน้าไหนก็เหมือนกันหมด

“ฉันจะออกตรวจท้องที่! นายมาด้วยกันเลย”

มาเรียกกระแทกหูโทรศัพท์ ลูกจากที่นั่ง คว่าเสือนอกที่พาดบนเก้าอี้
ขณะผลุนผลันออกจากห้องทำงานโดยไม่รอคำตอบจากเรน เธอสวนกับ
เจ้าหน้าที่หญิงที่คุ้นหน้ากัน มาเรียกมือข้างหนึ่งทักทายเตรียมจะเดิน
ผ่านไป แต่อีกฝ่ายจ้องหน้าเธออย่างฉงน

“อ้อ? มีอะไรหรือ”

“อ๊ะ เอ่อ...คือ”

เจ้าหน้าที่ซีแก้มอย่างล่งเล มาเรียโผล่มาว่าก็แล้วมันอะไรละ จากนั้น
ชะงักค้าง ภาพใบหน้าของตัวเองที่สะท้อนบนกระจกหน้าต่างแวบเข้าตา

แก้มซ้ายของเธอมียอยหมึกเป็นรูปแถวตัวหนังสือติดอยู่ คงหลุดลอก
จากรายงานที่วางบนโต๊ะติดหน้ามานั่นเอง

“หน้อย เรน บอกกันสักคำก็ไม่มีเลยนะ!”

ที่เพื่อนร่วมงานโต๊ะตรงข้ามหัวเราะจนไหล่เขย่าเมื่อก็คงเรื่องนี้
กระมัง

“อ้าว ผมนี่ว่าเป็นเมคอัพสไตล์คุณเสียอีก” เรนตอบหน้าตาเฉย

✱

ผ่านมามากหลายวัน จนกระทั่งวันพฤหัสบดีที่ 24 พฤศจิกายน

“แล้วไง”

มาเรียนนั่งบนอุบอิบตรงที่นั่งข้างคนขับของรถเช่าที่เรนขับอยู่ ต่อเครื่องบินจากรัฐ A มาเช่ารถขับต่อที่สนามบินรัฐ C อีกไม่กี่สิบนาทีก็จะถึงจุดหมายแล้ว ประเทศ U กว้างใหญ่เหลือเกิน

“จากที่คิดมา สรุปเลือกอ้างว่า ‘อยากขอความเห็นเรื่องการนำเทคโนโลยีทางพันธุกรรมมาใช้ในการสืบสวนด้วยนิติเวชศาสตร์’...จะให้ฉันทามอะไรเรื่องนิติเวชศาสตร์ไม่ทราบ ไอ้ของแบบนี้มันงานของบ๊อบเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพไม่ใช่รึไง”

“ตอนนี้เขายุงอยู่นะครับ ไม่เหมือนคุณ”

เธอขยับจะสวนว่า “นายเองก็ว่างงานเหมือนกันนั่นแหละ” แต่แล้วก็ต้องจนแต้ม เรนว่างงานเพราะหัวหน้อย่างเธอพลอยพาเขาซวยไปด้วย อีกอย่าง ต่อให้คนที่แอบลับระหว่างงานได้หน้าไม่อายอย่างเธอพูดอย่างไรกับคนที่ทำงานเยอะกว่าหลายสิบเท่าตัวอย่างเรน คำพูดนั้นก็ไร้น้ำหนักอยู่ดี

ในวันรุ่งขึ้นหลังจากที่ได้รับโทรศัพท์ คำไหว้วานจากโดมินิคถูกส่งมาในรูปของคำร้องขอความร่วมมือในการสืบสวนจากสถานีตำรวจ P ถึงสถานีตำรวจ F อย่างเป็นทางการ

และสารวัตรใหญ่ก็อนุญาตอย่างง่ายดายตามที่เรนคาด แอบลือกันในสถานีว่า พวกผู้บังคับบัญชาตัดสินใจกันว่า “ขึ้นปล่อยซอลส์บริไว้เฉยๆ เดียวก็ไปก่อเรื่องยุ่งที่ไหนเข้าอีก สู้หางานอื่นให้ทำจะดีกว่า” แต่จริงหรือเท็จนั้นไม่แน่ชัด

แม้เป็นการร้องขอกรณีพิเศษ แต่แผนการก็กำหนดแน่ชัดแล้วในระดับหนึ่ง มาเรียกับเรนจึงร่วมทางกันไปพบกับหนึ่งในผู้ให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงิน หรือศ.แฟรงกี้ เทนเนย์ลั่นเอง

จากที่โดมินิคบอก ศาสตราจารย์จะมารัฐ A เพื่อร่วมงานสัมมนาวิชาการ แต่เมื่อเรนติดต่อขออนัด กลับได้คำตอบว่าช่วงสัมมนาจะงาน

ยุ่งมากจนไม่อาจหาเวลาให้ได้ เพื่อตัดรำคาญเลยใช้วิธีมาพบเจ้าตัวที่มหาวิทยาลัย C เสียเลย ซึ่งเรณตั้งใจว่าถ้าขอเยี่ยมชมห้องวิจัยได้จะยิ่งดีเข้าไปใหญ่

“เพราะสาเหตุอะไรก็ไม่ทราบ แต่ท่าทางพวกที่สถานีตำรวจ P ไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้ความเคลื่อนไหวนะครับ และถ้าเป็นแบบนั้น เราควรหลีกเลี่ยงการขอพบในแบบที่อีกฝ่ายอาจมองว่าเป็นการสอพลอคำจะดีกว่าอย่างน้อยก็ในช่วงนี้”

สอพลอคำงั้นหรือ

คดีเจลลี่ฟิชที่เพิ่งเข้าไปพัวพันด้วยเมื่อไม่นานมานี้ผ่านเข้ามาในสมอง คดีที่กระทั้งตอนนี้อย่างสดใหม่ในความทรงจำของมาเรียก็เกิดจากการประกาศเทคโนโลยีใหม่โดยศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยเช่นกัน

ศ.เทนเนลยที่ว่าการว่าให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินคนนี้ก็เกี่ยวพันกับชะตากรรมหรือเหตุการณ์บางอย่างอีกหรือเปล่า หรือว่ากำลังจะถูกดึงเข้าไปเกี่ยวพันกันแน่

“แฟรงก์ เทนเนล เกิดเมื่อปี 1941 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกจากคณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย C สาขาวิศวกรรมชีวโมเลกุล เข้ารับตำแหน่งอาจารย์ผู้สอนในคณะเดียวกันตั้งแต่ปี 1981...เท่าที่อ่านจากข้อมูลที่ทางมหาวิทยาลัยเปิดเผย เจ้าตัวดำเนินชีวิตมาตามเส้นทางในอุดมคติสำหรับนักวิจัยเลยนะครับ

ถึงจะจบสาขา ‘วิศวกรรมชีวโมเลกุล’ แต่งานวิจัยของศาสตราจารย์ที่เคยตีพิมพ์ล้วนเกี่ยวข้องกับ สาขา ‘พันธุวิศวกรรม’ นะครับ กุหลาบสีน้ำเงินในคราวนี้นับเป็นหนึ่งในผลสำเร็จจากงานวิจัยพวกนั้น

มาเรียทราบเกี่ยวกับพันธุวิศวกรรมแค่ไหนหรือครับ”

“คิดว่าฉันจะทราบมันหรือ รู้สึกจะเคยดูหนังหรืออ่านการ์ตูนที่นักวิทยาศาสตร์ชั่วร้ายบู๊บู๊ยำกับพันธุกรรมเพื่อสร้างสัตว์ประหลาดขึ้นมาหรืออะไรทำนองนี้อยู่ล่ะ”

“การวิจัยการ ‘โย่โย่’ ยำพันธุกรรม’ อย่างลึกซึ้งและเป็นรูปธรรมยิ่งกว่า
นั้นแหละครับ ที่เรียกว่าพันธุวิศวกรรม

จำได้ไหมครับ...ข้อมูลพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิตจะถูกเก็บไว้ในสารชื่อ
ดีเอ็นเอ (กรดดีออกซีไรโบนิวคลีอิก)

ดีเอ็นเอคือสายนิวคลีโอไทด์ซึ่งเป็นสารประกอบของน้ำตาลดีออกซี
ไรโบส ฟอสเฟต และหนึ่งในเบสสี่ชนิด ได้แก่ ‘อะดีนีน’ ‘กัวนีน’ ‘ไซโตซีน’
‘ไทมีน’ ก็คือโครงสร้างโมเลกุลที่เรียงต่อกันเป็นสายยาวอย่างไร้ระเบียบ
ถ้าจะเขียนแสดงตามรหัสของเบสก็จะเป็นแบบ T-C-G-C-A-G...ประมาณ
นี้ละครับ

ดีเอ็นเอมีหลากหลายโครงสร้าง เช่นในสิ่งมีชีวิตทุกชนิดยกเว้นไวรัส
จะเป็นนิวคลีโอไทด์เกลียวคู่ที่ระหว่างสองสายนั้นเชื่อมต่อกันด้วยพันธะ
ไฮโดรเจน ในแบคทีเรียบางชนิดเรียงตัวเป็นรูปวงแหวน ในขณะที่ไวรัส
บางชนิดกลับเป็นนิวคลีโอไทด์สายเดี่ยว แต่โครงสร้างพื้นฐานของดีเอ็นเอ
ที่สิ่งมีชีวิตทุกชนิดมีร่วมกันก็คือเบสทั้งสี่ชนิดเรียงต่อกัน”

“อะไรเนี่ย อย่าบอกนะว่าลำดับการเรียงตัวของไอ้ TAGC อะไรนั่น
คือรหัสลับ แล้วการถอดรหัสนี้ของมันก็พื้นฐานในการสร้างรูปร่างของ
สิ่งมีชีวิตนะ”

เรนเบิกตากว้าง

“เอ่อ คุณพูดถูกผมเลย”

“เอ?...?”

“หนึ่งในสารที่จำเป็นต่อสิ่งมีชีวิตคือโปรตีน ซึ่งมีด้วยกันหลาย
ประเภท โปรตีนประกอบด้วยกรดอะมิโนยี่สิบชนิดเรียงกันเป็นลำดับเฉพาะ
ตัว ชนิดและลำดับการเรียงตัวของกรดอะมิโนเหล่านี้ถูกกำหนดด้วยลำดับ
เบสของดีเอ็นเอ

แน่นอนว่าสิ่งที่เป็นต่อการดำรงชีวิตไม่ได้มีเฉพาะโปรตีน แต่มัน
เป็นสสารหลักที่จำเป็นต่อการสร้างร่างกาย และยังเป็นองค์ประกอบ

ของสารชีวโมเลกุล อาทิ เอนไซม์หรือฮอร์โมนด้วย ถ้าให้พูดอย่างสุดโต่งก็คือ ขอแค่มีข้อมูลพันธุกรรมที่เรียกว่าลำดับเบสของดีเอ็นเอ เราจะสามารถสร้างสิ่งมีชีวิตเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้เลย”

“จากเบสแค่สี่ชนิด แปลงเป็นกรดอะมิโนถึงยี่สิบชนิดได้ยังไงนะ”

“เรากำหนดไว้อย่างยอดเยี่ยม นั่นคือ ให้ลำดับเบสสามตัวติดกันเป็นรหัสสำหรับกรดอะมิโนหนึ่งชนิด เช่น ‘GAA’ เท่ากับ ‘กรดกลูตามิก’ คล้ายกับระบบเลขฐานสองของคอมพิวเตอร์ที่มีแค่ 0 กับ 1 แต่ใช้แสดงแทนตัวเลขและตัวอักษรได้ทั้งหมด

สี่ยกกำลังสามเท่ากับหกลสิบสี่ ครอบคลุมจำนวนกรดอะมิโนยี่สิบชนิดได้เกินพอ ลำดับเบสทั้งหมดของกรดอะมิโนแต่ละตัวล้วนเป็นที่ชัดเจนแล้วด้วย”

กรดอะมิโนเชื่อมต่อกันกลายเป็นโปรตีนโดยอาศัยลำดับเบสของดีเอ็นเอเป็นฐาน แล้วร่างกายก็ถูกสร้างขึ้นโดยโปรตีนนั้น...นั่นหรือ มันคือการถอดรหัสจริงๆ ด้วย

“ระบบแบบนี้มันมาจากไหนนะ หรือว่าพระเจ้าเล่นคอมพิวเตอร์ด้วย?”

“ไม่มีใครรู้ถึงขั้นนั้นหรอกครับ แต่เคยนึกว่าอย่างคุณน่าจะรู้”

“แหม หายากนะเนี่ยที่นายชมฉัน ฉันไม่ใช่พระเจ้าสักหน่อย”

“เปล่าครับ แต่นึกว่าถ้าเป็นคุณที่มีชีวิตมาตั้งแต่ยุคนั้น น่าจะเคยได้รู้รายละเอียดผ่านหูผ่านตามาบ้าง”

“นี่หว่าฉันเป็นมนุษย์ฟอสซิลหรืออะ!?”

ผลตอบไม่ได้ เจ้าลูกน้องน่าซังยังส่ายายต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“สิ่งมีชีวิตถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยดีเอ็นเอเป็นฐาน ถ้านี้เป็นทฤษฎีภาคพื้นฐาน ต่อไปก็เป็นภาคปฏิบัติละครับ ถ้าเปลี่ยนลำดับเบสของดีเอ็นเอก็เปลี่ยนรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิตได้”

ความเจ็บเข้าปกคลุม

“...หมายถึงกุหลาบสีน้ำเงินที่ศ.เทนเนียลสร้างขึ้นมา ก็ใช้วิธีเปลี่ยนลำดับดีเอ็นเอเหมือนกันหรือ”

“คำประกาศอย่างเป็นทางการของมหาวิทยาลัยก็อธิบายว่าอย่างนั้นนะครับ” เรนเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง “เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรมในปัจจุบัน ผมก็ไม่ทราบแน่ชัดเหมือนกันว่าก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว แต่ในความเป็นจริง แม้จะมีสถาบันวิจัยอื่นๆ ทดลองสร้างกุหลาบสีน้ำเงิน มันก็ยังไม่ได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ ศ.เทนเนียลใช้วิธีอะไรในการทำให้กุหลาบสีน้ำเงินกลายเป็นความจริงได้ คงเป็นหนึ่งในหัวข้อการขอความเห็นในครั้งนั้น ซึ่งอาจรวมถึงการพิจารณาว่าแท้หรือเทียมด้วย”

แท้หรือเทียมหรือ เอาไว้ค่อยประเมินตัดสินกันทีหลัง

“กุหลาบสีน้ำเงินเพาะยากเย็นขนาดนั้นเชียว? เห็นในข่าวพูดซะเกินเหตุว่า ‘สิ่งเป็นไปได้ที่กลายเป็นจริง’ แตกต่างกับการปรับปรุงพันธุ์ผักผลไม้ตรงไหนนะ พืชชนิดอื่นที่ออกดอกเป็นสีน้ำเงินก็มีถมเถไป”

“นักเพาะพันธุ์กุหลาบกับนักวิจัยชาวตะวันออกและชาวตะวันตก ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันต่างให้ความเห็นว่า ‘ถ้ามันง่ายคงไม่ต้องลำบากแล้ว’ นะครับ

แน่นอน ‘การปรับปรุงพันธุ์ผักผลไม้’ ที่คุณวาก็จำเป็นต้องใช้แรงกายแรงใจมากพอๆ แต่เดี๋ยวนี้อะไรและความล้มเหลวครั้งไม่ถ้วนที่สูญเสียไปกับการสร้างกุหลาบสีน้ำเงินนั้น คงยากจะเอากลับมาปรับปรุงสายพันธุ์ใหม่ๆ ไปมาเทียบได้

มนุษย์เราเริ่มเพาะเลี้ยงกุหลาบกันมานาน อย่างน้อยก็เกือบสองพันปีก่อน จากตอนนั้นจวบจนปัจจุบัน ยังไม่เคยมีบันทึกอย่างเป็นทางการเลยว่า เคยมีใครพบเห็นกุหลาบที่เรียกได้ว่ามี ‘สีน้ำเงิน’

ดอกไม้ที่อวดอ้างว่าเป็น ‘กุหลาบสีน้ำเงิน’ ปรากฏให้เห็นมาหลายต่อหลายครั้ง แต่ทั้งหมดนั้นเป็นสีน้ำเงินแคซี้อ ‘ถ้าเทียบกับกุหลาบอื่นๆ ที่ผ่าน

มา ยังไม่เคยมีพันธุ์ไหนที่ใกล้เคียงสีน้ำเงินเท่านี้มาก่อน' มันก็เท่านั้นเอง”

หมายความว่าครั้งนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้ว...นะหรือ

ภาพถ่ายของกุหลาบสีน้ำเงินสองดอกที่เป็นใจกลางของความปั่นป่วนในครั้งนี้ มาเรี่ยยังไม่เคยเห็นแม้แต่ครั้งเดียว จากที่เรนบอก หลังจากนำออกแสดงในนิทรรศการ บาทหลวงคลีฟแลนด์ก็ปฏิเสธการให้ข่าวแทบทั้งหมด ส่วนศ.เทนเนย์ลก็ไม่ให้ข้อมูลแก่ทางนิตยสารวิทยาศาสตร์ด้วยเหมือนกัน ดังนั้นภาพถ่ายกุหลาบสีน้ำเงินจึงหมุนเวียนอยู่ในสื่อเพียงไม่กี่ภาพ

และในวันนี้ หากได้เห็นกุหลาบสีน้ำเงินของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งกับตาตัวเอง และประเมินดูว่าเป็นของแท้หรือของเทียมได้ละก็ เท่ากับตอบสนองความประสงค์ของโดมินิคได้ในระดับหนึ่งแล้วหรือเปล่า

มาเรี่ยเบนสายตาดูขึ้นมองท้องฟ้า เจลลี่พีชหรือเรือเหาะอากาศยานที่ใช้ถุงลมลอยละล่องบนขอบฟ้าสีครามไกลตา ถุงลมทรงแบนสีขาว ด้านล่างมีเสาค้ำยันสี่เสาและห้องโดยสาร รูปร่างละม้ายแมงกะพรุนสมชื่อ

แม้บัดนี้คลื่นกระแทกจากคดีฆาตกรรมหมู่ที่ฟัวพันเจลลี่พีชก็ยังสะท้อนไปหลายทิศทาง ไม่รู้เหมือนกันว่าจะสิ้นสุดลงในลักษณะไหน แต่ได้ยินจากคนรู้จักคนหนึ่งว่า อย่างน้อยทั้งสองฝ่ายก็กำลังพยายามผลักดันให้มีการตัดสินคดีข้อฟ้องร้องข้อหนึ่งให้เร็วที่สุด

มาเรี่ยแอบถอนใจไม่ให้เรารู้ ยังตั้งใจไม่ขาดสักที่ทั้งที่คิดนั้นก็หลุดลอยจากความรับผิดชอบของตัวเองไปนานแล้ว ไม่สมเป็นเธอเอาเสียเลย

“ทำไมกุหลาบสีน้ำเงินถึงได้เพาะยากนัก เรื่องนั้นผมก็ยังไม่เข้าใจมากพอ แต่ถ้าดูพืชพรรณโดยรวม ประเภทที่ออกดอกเป็นสีน้ำเงินก็หายากอยู่ มีแค่อาซางาโอะ ไฮเดรนเยีย บิ๊อบบี้...เท่าที่นึกออกทันทีก็เท่านั้นละมังครับ

ในประเทศแม่ของผม มีดอกไม้ชื่อ ‘ซากุระ’ ดอกซากุระที่เห็นข้างทางส่วนใหญ่มีสีชมพู ไม่มี ‘ซากุระสีน้ำเงิน’ แล้วก็ไม่ค่อยเคยได้ยินด้วย

ว่า มีคนบ่นอยากเห็นหรืออยากเพาะมันขึ้นมา”

“ถ้าชากระบะ ฉันก็รู้จัก ประเทศ U มีแหล่งท่องเที่ยวสำหรับชมชากระบะด้วย เมื่อก่อนฉันยังเคยไปดูกับเพื่อนๆ เลย”

“หรือครับ ว่าแต่มาเรียกรับไหมครับว่าที่ประเทศ J มีคำพังเพยว่า ‘บุปผาหรือจะสู้ชมนมดั่งโงะ’”

“จะปู้ได้ไง!”

รู้แค่ว่าความหมายคงไม่ค่อยเข้าท่านักหรอก

หลังสิ้นสุดการเดินทางตะลุยข้ามรัฐอันยาวนาน ในที่สุดมาเรียกกับเรณก็มาถึงวิทยาเขต S ของมหาวิทยาลัย C ที่ศ.แฟรงก์ เทนเนี่ยลสังกัด

อากาศอบอุ่น ทุ่งหญ้าเขียวขจี แนวต้นไม้ดงงามสองฟากถนน เบื้องหน้าคือสถานที่อันงดงามราวจะแย้ริสอร์ทริมทะเลให้ได้ฉาย ต่างกันราวหน้ามือเป็นหลังเท้ากับที่สถานีดำรง F ซึ่งไม่มีความหรูหราให้สัมผัส แม้แต่ส่วนเสีย

ติดต่อประชาสัมพันธ์เสร็จก็มุ่งหน้าไปยังอาคารแผนกวิชาเทคโนโลยีชีวภาพ ระหว่างนั่งรถตรงโซฟาในลิบบั๊ตามที่อีกฝ่ายระบุ สาวน้อยคนหนึ่งปรากฏตัวจากลิฟต์ด้านใน

เธอชาวโพลนไปทั้งตัว

ผิวกายมีสีสันซีดจางผิดปกติ ผมสีชาวมทองยาวลงมาถึงเอว เด็กเมื่อนั่นเอง ชุดเครสสีกรมท่าที่สวมอยู่ขับเน้นความขาวของผิวกายและเส้นผมให้ยิ่งสะดุดตา ร่างเล็กผอมแห้ง ตาซีเซียงขึ้น ใบหน้าอ่อนเยาว์จึงฉายความเด็เดี้ยวเกินอายุ ผมสีชาวยังทำให้เธอดูเหมือนผู้ใหญ่ ทว่าอายุจริงน่าจะประมาณสิบสองหรือสิบสามปี

ขณะแปลกใจว่าทำไมไม่มีเด็กมาอยู่ที่นี่ได้ หรือว่าจะมาส่งอาหารมือ

¹ ความหมายคือเลือกประโยชน์ให้สอยมากกว่าความสวยงาม เพราะชมนมดั่งโงะช่วยให้มีท้องได้ ส่วนดอกไม่มีเพียงความงดงามให้ลย อีกหนึ่งก็คือให้ความสำคัญกับเนื้อแท้มากกว่าภายนอก หรือบางครั้งก็ใช้ดำเนินบุคคลที่ไม่มีรสนิยมหรือไม่เข้าใจความงามทางศิลปะ

เที่ยงกันแน่นอน เด็กหญิงผิวเผือกก็เหลียวซ้ายแลขวาไปทั่วล๊อบบี้ เมื่อหันมาเห็นพวกมาเรีย เธอก็เดินดิ่งเข้ามาหา

“คุณมาเรีย ซอลส์บริกกับคุณคูโจ เรน จากสถานีตำรวจ F รัฐ A ไหมคะ”

เสียงกังวานใสและยังเยาว์วัย พอเรนตอบว่า “ครับ ใช่แล้ว” เด็กหญิงก็ยิ้มศิริระให้โดยไม่ยั้งสัณนิ

“ขอบคุณที่อุตสาหุมาณะคะ ฉันจะนำทางไปเอง...เชิญทางนี้คะ”

เธอเดินดุ่มไปทางลิฟต์ไม่รีรอ มาเรียรีบลุด ไล่ตามหลังเด็กหญิงไปกับเรน

“เฮ้อ เธอคือ?”

“นักศึกษาของห้องวิจัยเทนเนี่ยลคะ”

นักศึกษา? แต่อายุไม่น้อยไปหน่อยหรือ หรือว่าเรียนข้ามชั้น?

เด็กหญิงไม่มีท่าทีจะสนใจแม้มาเรียออกอาการประหลาดใจ เพียงเดินเข้าลิฟต์โดยไม่พูดไม่จา ไม่นารักเอาเสียเลย

“นี่ เธอชื่ออะไรหรือ”

เด็กหญิงเหลือบมองด้วยหางตา สายตาส่อแววขุ่นเคืองเหมือนบอกว่า อย่าทำเหมือนฉันเป็นเด็กเซียวนะ

“...ใครๆ เรียกฉันว่า ‘ไอรีน’”

“ไอรีนหรือ...ชื่อเพราะดีนี่ ฟังดูเป็นผู้ใหญ่”

สาวน้อยไอรีนเบิกตาขึ้นนิดหน่อย แล้วเบนสายตากลับไปมองข้างหน้าตามเดิม ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงกับสีหน้าที่เธอไม่ค่อยมี แต่แก้มกลายเป็นสีแดงเรื่อ คงเงินกระมัง

ทั้งกลุ่มขึ้นลิฟต์ไปชั้นหกโดยไม่ได้คุยกันเป็นพิเศษ ไอรีนนำทางพวกมาเรียไปถึงหน้าห้องที่น่าจะเป็นห้องประชุม

“กรุณาเข้าไปรอข้างในนะคะ ฉันจะไปตามอาจารย์ให้คะ”

เด็กหญิงยิ้มศิริระให้อีกครั้ง ก่อนผละจากทั้งสองคนไป มาเรีย

มองตามแผ่นหลังที่ปกคลุมด้วยผมสีขาว แต่พอเปิดประตูห้อง เธอเกือบ
หลุดปากอุทาน

มีแขกมาเยือนอยู่ก่อนแล้ว

ผมสีน้ำตาลแดงตัดสั้นเกรียน ร่างกายที่ผ่านการฝึกฝนมานั้นกำยำ
ไร้ไขมันส่วนเกินจนรับรู้ได้แม้อยู่ใต้เครื่องแบบ ชายที่มาเรียและเรารู้จักดี
หันมามองอย่างแปลกใจ

“สารวัตรซอลส์บรี แล้วก็สายสืบคุโจ พวกคุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

“พวกเราต่างหากที่ควรถาม ทำไมคุณมาอยู่ที่นี่ได้หิม จอห์น”

มาเรียระเบิดเสียงงูงงใส่नावอากาศตรีจอห์น นิสเซน แห่งกองทัพอากาศประเทศ U

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ ผู้พันนิสเซน” เรนทักทายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แต่จริงๆ ก็เพิ่งผ่านไปแค่ไม่กี่วัน...วันนี้มีธุระอะไรหรือครับ?”

“อะ อ้อ”

จอห์นกระแอมเหมือนเรียกสติ

“...ขอไม่บอกรายละเอียดนะ มาด้วยเรื่องการตรวจสอบเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดนะ วันนี้มีนัดคุยหัวข้อนี้แหละ...”

ว่าแต่พวกคุณมาสอบปากคำใครหรือเปล่า? ถ้ามาผิดห้องละก็”

“ไม่ใช่สักหน่อย มีคนนำทางพวกเรามาที่นี่ แต่ถ้าถามว่ามาสอบปากคำหรือเปล่า ก็ทำนองนั้นละ”

หรือว่าไอรีนพามาผิดห้อง แต่สาวน้อยพุ่งตรงมาที่นี่ไม่มีลังเลเลยนี่นา

ไม่สิ หรือว่า...

คิดไปก็ใช่ที่ อีกประเดี๋ยวเจ้าตัวคงมาแล้ว มาเรียหย่อนตัวนั่งฝั่งตรงกันข้ามกับจอห์น เรนนั่งลงข้างมาเรีย จอห์นเบนสายตางงวยมาหาทั้งคู่ แต่แล้วถอนหายใจเหมือนยอมแพ้

“จะว่าไปก็บังเอิญจริงๆ นะครับ ที่ว่าตรวจสอบด้านเทคโนโลยีนี้
ต้องมามหาวิทยาลัยบ่อยๆ ด้วยหรือ”

“ก็ตั้งแต่เกิดคืออย่างเจल्लीฟิชนันแหละ” จอห์นผู้ดสีหน้าเยาะเย้ย
ตัวเองผิวดิรัย “พูดไปก็ขายขี้หน้า แต่สภาพผมตอนนี้ก็เหมือนโดนดอง
ตำแหน่ง”

นาวาอากาศตรีจอห์น นิสเซนกับพวกมาเรียนรู้จักกันในดีเจल्लीฟิซ มี
ความสัมพันธ์ในฐานะผู้ร่วมกันไล่ล่าคนร้ายในคดีนั้น และทั้งสามคนที่อยู่ตรงนี้
ก็ได้เห็นกับตาตัวเองว่า บทลงเอยนั้นยากจะชมว่าจบเรื่องลงได้ด้วยดี จะ
มากลบเกลื่อนเอาตอนนี้ก็หายไปเสียแล้ว พอมาเรียสวนกลับไปว่า “ทุเรศ
ชะมัด พวกเราก็เหมือนกันแหละ” จอห์นก็ยิ้มแห้งๆ บอกว่าฉันหรือหรือ

“ว่าแต่ถ้าไม่เป็นการละลาบละลั้ว ช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่าคนที่
พวกคุณมาพบเป็นใคร มาที่นี้แสดงว่า อีกฝ่ายคงเป็นคนเกี่ยวข้องกับทาง
มหาวิทยาลัยละสิ แบบนี้เรียกว่าดวงสมพงศ์กัน ถ้างานเกี่ยวข้องกับหัวข้อ
การวิจัยที่น่าสนใจ เอาไว้ผมอยากฟังคุณเล่าหน่อย”

เรนซ่าเลื่องมาเรีย ในเมื่อโดมินิคเป็นคนไหว้วานมา เรื่องนี้ก็
ไม่เหมาะจะเปิดเผยให้รู้ แต่เล่าให้จอห์นฟังคงไม่เป็นไร

“ศ.แพรงกี้ เทนเนี่ยลนะครับ คุณคงรู้ข่าวเรื่องกุหลาบสีน้ำเงิน
แล้ว ครึ่งนี้เรามาสอบถามศาสตราจารย์เรื่องมุมมองเกี่ยวกับการนำเอา
เทคโนโลยีทางพันธุกรรมไปใช้ในการสืบสวนคดีอาชญากรรมนะครับ”

“กุหลาบสีน้ำเงิน?” จอห์นเลิกคิ้ว “เดี๋ยวลี อีกเดี๋ยวลี.เทนเนี่ยล
มีนัดพบกับผมนะ”

เอ?

“พูดอะไรของคุณ พวกเรานัดเจอเวลานี้เหมือนกัน”

ไม่น่าเป็นไปได้ หมายความว่าอย่างไร ฝ่ายนั้นจัดตารางเวลา
พลาดเองหรือเปล่า

และแล้ว...

“เปล่าหรอก”

ประตูเปิดออกโดยไม่มีการเคาะ แล้วเสียงแหบพร่าก็ดังขึ้น

“ฉันบอกให้นัดเวลาแบบนี้เองแหละ เพราะทางนี้ถึงงานยุ่ง”

เจ้าของเสียงอยู่ที่หน้าประตู คงฟังการสนทนาอยู่ เจ้าตัวกวาดสายตามองพวกมาเรียบอย่างนึกสนุก

จากลักษณะภายนอก อายุน่าจะเกินสี่สิบ ผมสีน้ำตาลเข้มมีหงอกแซม ส่วนสูงต่ำกว่าร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรเล็กน้อย ใบหน้าและร่างกายซูบผอม พูดได้ยากกว่าเป็นคนสุขภาพดี

ทว่าแววตาที่จับจ้องมานั้นคมกล้า เปี่ยมไปด้วยอำนาจกดดันที่จะทำให้ใครต่อใครยอมสยบ

“สารวัตรซอลส์บรี สายสืบลูกใจ แล้วก็ผู้พันนิสเซนสินะ ยินดีต้อนรับขอบคุณที่อุตส่าห์เดินทางมาไกล ฉันชื่อเทนเนียล”

หนึ่งในผู้ให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงิน ศ.แพรงก็ เทนเนียล ยิ้มด้วยมุมปากข้างเดียว

“สวัสดีครับ” จอห์นลูกจากที่นั่ง ตะเบ๊ะโดยสัญชาตญาณ “นาวาอากาศตรีจอห์น นิสเซนแห่งกองทัพอากาศที่สิบสอง ประเทศ U ครับ วันนี้ต้องขอขอบคุณที่กรุณาเชิญผมมา ศาสตราจารย์”

“เลิกเรียกแบบนั้นเถอะ ยังไงฉันก็ไม่ชิน” แพรงก็ส่ายหน้า “เรียกชื่อ หรืออย่างน้อยเรียกดอกเตอร์จะดีกว่า เวลาพูดจาก็ไม่ต้องเกรงใจกันมาก แม้แต่สมาชิกในห้องวิจัย ฉันก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

“ถ้าอย่างนั้นดร.เทนเนียล วันนี้ขอความกรุณาด้วย”

“มาเรีย ซอลส์บรี ยินดีที่ได้รู้จัก”

“คุใจ เรนครับ วันนี้ขอบคุณที่สละเวลาอันมีค่าให้พวกเราเนะครับ”

คำพูดคำจาของเรนยังคงสุภาพเรียบร้อยไม่เปลี่ยนแปลง คนประเทศ J เป็นแบบนี้กันหมดหรืออย่างไร

“ว่าแต่จะมาพูดตอนนี้ก็กระไรอยู่ จริงๆ ผมอยากให้คุณจัดเวลาพบผมคนละเวลากับสองคนนี้นะครับ เพราะพูดเรื่องที่อาจพาดพิงความลับทางการทหารต่อหน้าบุคคลภายนอกคงไม่เหมาะสม”

“อ้อ ขอโทษด้วย คนธรรมดาอย่างฉันไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างตำรวจกับทหารซะด้วยสิ แต่จะว่าไป พวกคุณเหมือนไม่ใช่คนนอกระหว่างกันเลยนี่นา คงไม่จำเป็นต้องเกรงอกเกรงใจกันหรอก” แพรงก็บ้วนน้ำหัวแม่มือไปทางประตู “ฉันเริ่มเลยก็แล้วกัน ตามมาสิ”

ทักทายกันแค่พอเป็นพิธี แล้วเริ่มเดินชมห้องวิจัย

ลงบันได เดินตามแพรงก็ไปตามทางเดิน มองเห็นหน้าต่างปิดตายบานใหญ่ที่ผนังด้านในสุดทางซ้ายมือ ดอกเตอร์หยุดยืนตรงหน้าต่างส่งสายตาให้มองไปข้างใน

“นี่คือห้องปลอดเชื้อ...แต่จะว่าไปก็ใช้ร่วมกันทั้งคณะ เวลาเก็บตัวอย่างหรือส่งเคราะห์อะไรจะทำที่นี่เป็นหลัก”

สรุปปลายสายตาของแพรงก็ คนหลายคนกำลังทำงานง่วนในอีกด้านของกระจก

เหล่าหนุ่มสาวสวมถุงมือ หน้ากาก และหมวกตาข่าย น่าจะเป็นพวกนักศึกษา บ้างใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องดูจานที่มีชิ้นส่วนเหมือนใบไม้ บ้างเอาปีกเกอร์ใส่ลงอุปกรณ์คล้ายอ่างอาบน้ำขนาดเล็กพลางจับเวลา บ้างก็แท่งเข็มฉีดยาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ใส่หนูขาวที่ถูกขังในกรง...เนื้อหางานมีหลากหลาย

“ห้องวิจัยของดอกเตอร์ใช้สัตว์ทดลองด้วยหรือครับ”

“เรียกว่า ‘เริ่มใช้ผลการทดลองปฏิบัติการกับสัตว์’ จะถูกต้องกว่านะ หัวข้อวิจัยหลักของเราคือการเปลี่ยนแปลงรูปแบบลักษณะสิ่งมีชีวิตโดยการตัดต่อยีน ตอนนี้นำมาหลักของการวิจัยยังเป็นพืช แต่จริงๆ สิ่งที่มีดีเอ็นเอหรืออาร์เอ็นเอทั้งหมด ไม่ว่าจะสัตว์ แบคทีเรีย หรือไวรัส ก็

เป็นเป้าหมายการวิจัยได้ทั้งนั้น สมัยฉันเป็นนักศึกษาก็เคยฉีดยาให้หนูแบบนี้แหละ”

ดอกเตอร์หันมาหาพวกมาเรีย “แต่พวกคุณคงไม่ได้สนใจขอบเขตการวิจัยของฉัน น่าจะอยากรู้ว่า ‘ที่เจ้านักวิชาการกำมะลอคนนี้บอกว่าให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินได้ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า’ ใช่มั้ยล่ะ”

แฟรงก์เอ่ยคำพูดแทงใจดำ หยักมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง

“หลักฐานสำคัญกว่าทฤษฎี ฉันก็ไม่ชอบคุยไม้เหมือนกัน”

ทั้งกลุ่มเดินต่อ ตามดอกเตอร์ลงลิฟต์ แล้วออกนอกอาคาร เดินกันไปได้สักครู่ อาคารชั้นเดียวค่อนข้างงดงาม ขนาดใหญ่ประมาณเต็มที่ละครสัตว์ก็ปรากฏให้เห็น

ดูเหมือนจะเป็นเรือนกระจก หลังใหญ่พอดู บนหลังคามีส่องรับแสง ผงังด้านหนึ่งมีหน้าต่างขนาดใหญ่ มองทะลุผ่านกระจกใสเข้าไปเห็นกระถางที่มีใบไม้เขียวตั้งเป็นทิวแถว

แฟรงก์เอ่ยเชิญทุกคนเข้าเรือนกระจก พอผ่านประตูเข้าไปก็เจอห้องด้านหน้า ช่างขวามีลิฟท์เกอร์ ตู้เก็บของ และอุปกรณ์ต่างๆ วางเรียงรายผนังด้านในมีประตูอีกบาน เลยจากประตูนี้เข้าไปจึงจะเป็นเรือนกระจกของจริง

หลังสวมถุงมือกับหมวกตาข่ายที่มีเตรียมไว้ให้ในห้องด้านหน้า และใส่เสื้อคลุมสีฟ้าเนื้อบางกันเสร็จแล้ว ดอกเตอร์ก็พูดติดตลกว่า “เอาละขอเส้นทางสู่แดนมหัศจรรย์กันเลย” พลังเปิดประตู

เรือนกระจกดูเป็นระเบียบกว่าที่คิด

ภายในมีโต๊ะแคบยาววางเรียงรายจากขวาไปซ้ายและหน้าไปหลัง บนโต๊ะมีกระถางต้นไม้เรียงสลับ

กลิ่นหอมหวานชวนไขว่คว้า แม้มองไม่เห็นจากภายนอก แต่มีหลายกระถางที่ออกดอกแล้ว

พวกมาเรียเดินไประหว่างโต๊ะ มุมหนึ่งของโต๊ะแถวหน้ามีกระถาง

ดอกไม้สีน้ำเงินราวลิปกระถางวางชิดกัน ที่แรกนึกว่ากุหลาบสีน้ำเงิน แต่พอดูดีๆ รูปร่างกลับไม่ใช่ มีแต่ดอกไม้ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“ซินเนอร่าเรียนะครับ” เรนย้ายสายตาไปยังกระถางใกล้สุดพลางเอ่ย “ทางซ้ายนั้นดอกหรีด ถัดไปก็ดอกสแตติส”

เขาบอกชื่อดอกไม้คล่องปาก บรรยายสั้นไหลจนนึกว่าเปิดร้านขายดอกไม้ที่บ้านเกิด

“เป็นตัวเทียบนะ ถ้าจะสร้างดอกไม้สีน้ำเงินขึ้นใหม่ ก่อนอื่นต้องวิเคราะห์ดอกไม้ที่มีอยู่แล้ว ถ้าไม่เข้าใจโครงสร้างของรงควัตถุและกระบวนการตอบสนองของสิ่งมีชีวิต เราก็เริ่มกันไม่ได้”

จอห์นพยักหน้ารับคำอธิบายของแฟรงก์

ขณะไล่สายตาดูดอกไม้สีน้ำเงินไปตามลำดับ จู่ๆ เจอดอกไม้สีแดง มันยังไม่ผลิบาน กลีบดอกสีแดงสดบิดเป็นเกลียวยาวคล้ายผ้าเช็ดหน้าที่ถูกบิด เถลาค้นเลื้อยพันแนบสนิทกับไม้ค้ำ ไม่ใกล้เคียงกับภาพดอกกุหลาบในใจมาเรียแม้แต่นิดเดียว

“เรน นี่มัน?”

“อาซาฮาโอะนะครับ เป็นดอกไม้ที่คนประเทศ J ชื่นชอบมานับร้อยๆ ปีแล้ว มักใช้ในกิจกรรมปลูกพืชเพื่อเฝ้าสังเกตสำหรับเด็กชั้นประถม” “จันหรือ”

ไม่ค่อยคุ้นตาในประเทศ U ประเทศ J มีดอกไม้หลากหลายเสียจริง ดอกไม้สีแดงไม่ได้มีแค่อาซาฮาโอะ ข้างกันยังมีอีกหลายชนิด จากจุดนี้ไปเป็น ‘โซนสีแดง’ คงปลูกเป็นตัวเทียบกระมัง

“ทางนี้เป็นคาร์เนชั่น หนึ่งในสามดอกไม้ที่มีความสำคัญเทียบเท่ากุหลาบและเบญจมาศนะครับ ส่วนข้างๆ เป็นทิวลิป อันนี้ก็เป็นพันธุ์ที่นิยมปลูกในแปลงดอกไม้ตามโรงเรียนเหมือนกัน...”

“แค่นี้ฉันก็รู้ละ!”

ดูถูกกันหรือไง

พอเลื่อนสายตามองไปข้างหน้าอีกหน่อย คราวนี้เห็นดอกไม้หลากสีล้วน

กุหลาบนั้นเอง มีทั้งสีแดง เหลือง ขาว ชมพู...กลีบดอกสีล้วนสดใสล้วนไหวตามแรงลมจากเครื่องปรับอากาศ

ทว่าที่มีจำนวนมากที่สุดคือสีม่วง เป็นดอกไม้สีลาเวนเดอร์อ่อนๆ เกิดจากการผสมสีน้ำเงินเข้าไปในสีแดงอ่อนเพียงนิดเดียว เรนเบิกตากว้าง “...นี่มัน”

“อะไรหรือ เรน”

“ผมอธิบายในร่ววก่อนหน้านี้ไม่เคยมีกุหลาบสีน้ำเงินมาก่อน แต่ไม่ได้หมายถึงเฉพาะ ‘สีน้ำเงิน’ ทั่วไปหรอกนะครับ โทนออกน้ำเงินก็มีไม่เหมือนกัน อย่างน้อยผมก็ไม่เคยเห็นกุหลาบ ‘สีม่วง’ มาก่อนเลย”

มาเรียบเบนสายตากลับไปมองโดยไม่ได้ตั้งใจ จอห์นจึงดอกไม้สีลาเวนเดอร์เข้มอย่างสนิทเช่นกัน

นี่คือ ‘กุหลาบสีน้ำเงิน’ ที่ดอกเตอร์เพาะขึ้นหรือ

“เปล่า” ดอกเตอร์ส่ายหน้าอย่างสำราญใจ “นั่นของทดสอบ ของจริงอยู่ทางนี้”

เจ้าตัวเดินผ่านระหว่างโต๊ะ ซึ่งไปยังมุมหนึ่งของโต๊ะซึ่งอยู่ท่ามกลางวงล้อมของต้นไม้สูงด้านในสุดของเรือนกระจก

“เชิญชมได้เลย นี่แหละผลการวิจัยของฉัน”

มาเรียบเพ่งมองเข้าไประหว่างต้นไม้ แล้วกลั่นหายใจ

กุหลาบสีน้ำเงิน

กุหลาบสีน้ำเงินเข้มไร้สีอื่นใดเจือปนบานสะพรั่งอย่างเย้ายวน

บทที่ 3 ต้นแบบ (II)

“...นั่นเอง ที่อธิบายมาถึงตอนนี้เข้าใจไหม”

ดอกเตอร์หยุดขยับมือที่ถือชอล์กแล้วเหลียวกลับมา

ในมุมหนึ่งของห้องที่กว้างพอๆ กับห้องนอนมีภาชนะแก้วและขวดสารเคมีวางอยู่ทุกหนแห่ง แสงมีดสลัว อบอวลไปด้วยกลิ่นสารเคมี พวกผมกำลังรับฟังการบรรยายของดอกเตอร์

“เอ่อ”

ผมตะกุกตะกักพยายามรวบรวมคำพูดเพราะถูกกดดันด้วยหัวข้ออันยากจะเข้าใจของเขา

“ไม่ค่อยเข้าใจนักหรอกฮะ...แต่หมายถึงในเซลล์ของสิ่งมีชีวิตแต่ละเซลล์มีองค์ประกอบที่เรียกว่า ‘ยีน’ อยู่ และมันก็ทำให้คนโตขึ้นมามีรูปร่างเป็นคน หมาโตขึ้นมาถูปร่างเป็นหมา ไซ้ใหม่ฮะ”

ไอ้โฮ ดอกเตอร์ระบายลมหายใจอย่างทิ้งๆ

“ดูเหมือนเธอเข้าใจแก่นของมันแล้วนะ ในแง่ผลการเรียนประจำวันนี้ ถือว่าทำได้ดีกว่าที่คิด”

นี่คือคำชมหรือ ผมงงมากกว่าดีใจ เนื่องจากไม่เคยได้รับคำชมทั้งที่บ้านและโรงเรียน

“สาเหตุที่รูปร่างของคนกับสุนัขต่างกัน ก็เพราะข้อมูลที่เขียนอยู่ในยีนแตกต่างกัน หรือถ้าให้พูดในทางกลับกัน หากมีวิธีสักอย่างให้สามารถเขียนแก้ไข เราจะเปลี่ยนแปลงรูปร่างของสิ่งมีชีวิตได้นั่นเอง”

ความรู้สึกขนลุกเกรียวประหนึ่งกำลังฟังเรื่องผีผ่านผิวกาย

“กุหลาบต้นนั้นของดอกเตอร์ก็ใช้วิธีเขียนแก้ไขแบบนี้ด้วยหรือ”

“พูดง่ายๆ ก็ใช่ น่ารักลัหรือ”

“ไม่เชิง...แต่สยอง”

พอมผมบนอุบิบัติตามตรง ดอกเตอร์ก็ยิ้ม ไม่มีท่าที่จะอารมณ์เสีย

“นั่นนะสิ ในหมู่นักวิทยาศาสตร์ด้วยกัน ยังมีคนตีสีหน้าเคร่งเครียด คัดค้านฉันว่า ‘ไม่ควรสอดมือเข้าไปในอาณาเขตของพระผู้เป็นเจ้า’ เสียแหละ แต่ในความเป็นจริง เรื่องที่ยืนถูกเขียนแก่นรูปร่างเปลี่ยนไปนั้น เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นออกเยอะเยอะไปในธรรมชาติ”

“เอ...จันหรือ”

“สิ่งมีชีวิตเติบโตได้โดยเซลล์หนึ่งเซลล์แบ่งตัวไปเรื่อยๆ ระหว่างนั้น ยืนในแต่ละเซลล์จะถูกก๊อปปี้ให้เหมือนกันเปี้ยว แต่บางครั้งการก๊อปปี้ก็ เกิดความผิดพลาดได้”

“มีผิดพลาดด้วยหรือ”

“สิ่งมีชีวิตไม่ใช่เครื่องยนต์กลไก เธอเองก็เถอะ ถ้าถูกสั่งให้คัด ประโยคหนึ่งตอนจากพระคัมภีร์ลงกระดาษหื่นแผ่น คงไม่มั่นใจใช่ไหมล่ะว่า จะคัดลอกลงกระดาษทุกแผ่นได้โดยไม่ผิดแม้แต่ตัวเดียว”

ก็จริง

“นอกจากนี้ ยืนยังปรากฏอยู่ในนิวเคลียสของเซลล์ในรูปของ ‘โครโมโซม’ สิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่ที่สืบพันธุ์โดยอาศัยเพศ ต่างมีโครโมโซม สองสายที่คล้ายคลึงกัน แต่ในกระบวนการไมโอซิสซึ่งเป็นกระบวนการ แบ่งเซลล์ตอนอสุจิและไข่รวมตัวกัน โครโมโซมที่คล้ายคลึงกันนี้จะรวมตัว เข้าด้วยกัน ทำให้เกิด ‘การรวมกลุ่มของยืนใหม่’ ถ้ายกตัวอย่างตามเมื่อกี้ ก็คือ ระหว่างคัดลอกตัวหนังสือประโยคหนึ่งในพระคัมภีร์ เราก็ก๊อปปี้ไป คัดลอกประโยคอื่นแทนเพื่อหย่อนอารมณ์

การคัดลอกผิดพลาดหรือการรวมกลุ่มของยืนใหม่นี้แหละที่ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของสิ่งมีชีวิต ซึ่งระดับก็มีหลากหลาย ที่กลายเป็นรูปร่างพิกลพิการแล้วสูญพันธุ์ไปก็มี ที่ปรับตัวเข้ากับ สิ่งแวดล้อมได้จนขับไล่สายพันธุ์ดั้งเดิมจนหมดสิ้นไปก็มี หรือที่หยุดแค่

การเปลี่ยนแปลงรายละเอียดปลีกย่อยและทำให้เกิดลักษณะแตกต่างกัน
เป็นรายตัวก็มี อย่างเช่นสีของผิวหรือหนังงါละ”

ผมเหลือบตาไปมองข้างๆ โดยไม่ตั้งใจ

สาวน้อยผมขวานั่งจุ่มปีกบนเก้าอี้ เธอหันสายตามองพ่อ ไม่สนใจ
สายตาของผมแม้แต่หน่อย

...ชักแปลกๆ ขึ้นมาแล้วสิ

นั่นคือความรู้สึกจากใจจริงของผมในตอนนี่

✱

สองวันก่อน ผมได้พบกับครอบครัวนี้เป็นครั้งแรก หลังจากนั้น...

พอถูกถามชื่อ ผมหุบปากนิ่งเงียบไปนาน แล้วตอบว่า “ไม่รู้”

“ไม่รู้? หมายถึงจำไม่ได้หรือเปล่า”

ผมแน่นปากแน่น

ความเงียบบังโหลผ่านไป ขณะที่ผู้ชายขมวดคิ้ว หญิงผมขาวเป็น
ฝ่ายเอ่ยปากขึ้นบ้าง

“เกิดอะไรขึ้นหรือ คงต้องสอบถามก๊วยกายหน่อยนะ”

ผมตอบไม่ได้ เอาแต่ก้มหน้า น้ำเสียงของหญิงคนนั้นจริงจังขึ้น

“ฉันเห็นตามเนื้อตัวเธอ...มีรอยฟกช้ำเต็มไปหมด”

ผมเงยหน้าอย่างลึ้มตัว เธอจ้องหน้าผมด้วยสายตาอ่อนโยน

“ไม่ต้องห่วงหรอก ที่นี้ไม่มีใครรู้จักเธอแม้แต่คนเดียว ไม่มีใครจะ
ตำหนิเธอด้วย...ถ้าไม่รังเกียจ ลองเล่าให้ฟังหน่อยสิจ๊ะ”

เสียงนั้นเยือกเย็นเป็นที่สุด หลังจากเงียบไปนานอีกครั้ง ผมขยับ
ริมฝีปากสั่นระริก

“ไม่เคยมีใครเรียกชื่อผม...ผมเลยจำชื่อจริงๆ ของตัวเองไม่ได้”

ผมเล่าเรื่องที่ถูกล่อลวงดี ถูกแม่เหี้ยมดุด่า แต่ละวันต้องอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังที่โรงเรียน เล่าเรื่องที่ไม่เคยบอกใครจนบัดนี้กับคนอื่นคนไกลที่เพิ่งเจอกันกันหายๆ

หญิงคนนั้นหน้าแข็งค้าง เหลือบมองทางผู้ชาย ก่อนเบนสายตามาหาผม

“เธอ...ก็เลยหนีออกจากบ้านมาสินะ”

ผมพยักหน้า...ไม่ได้เล่ามากไปกว่านั้น

หญิงผมขาวนิ่งอึ้งไปนาน ในที่สุดก็ผุดยิ้มละมุน

“เข้าใจละ เธอพักอยู่ที่นี้สักกระยะหนึ่งสิ ได้ใช่ไหม แฟรงก์”

คนผู้ชายถอนหายใจเอือกรับคำถามของหญิงผมขาว เด็กหญิงเงยหน้ามองเธอด้วยความประหลาดใจ “ห่ม่า?”

“เอ!? แต่ว่าผม”

ผมเองก็ตะลึงไปเหมือนกัน แม้ยินดีที่ไม่ต้องกลับไปบ้านนั้น แต่ก็หนักใจว่าจะให้อยู่ที่นี้ไปเรื่อยๆ ถึงเมื่อใดก็ไม่รู้ได้

“ไม่ได้ให้อยู่ฟรีหรอกนะ” ผู้ชายยิ้มมุมปาก “พวกเราไม่ได้รวยขนาดจะให้ใครมาพักอาศัยด้วยฟรีๆ ต้องขอให้เธอมาเป็นผู้ช่วยฉันหน่อย มีข้าวสามมื้อกับที่นอนเป็นค่าจ้าง ว่าไงล่ะ”

ผมกลายมาเป็นผู้ช่วยของดอกเตอร์เทนเนี่ยลเช่นนี้เอง

เพิ่งรู้เป็นครั้งแรกว่า ชายแก่ผมชอบทำอะไรทางแปลกๆ คนนี้เป็นนักวิชาการที่กำลังวิจัยเรื่อง ‘จิตกรรมชีวโมเลกุล’ พอผมถามว่า ‘จิตชาวกะลาสีชีวโมเลกุล’ หมายถึงอะไร ดอกเตอร์เงยมองเพดานครุ่นคิดแล้วยิ้มออกมา

“นั่นสินะ เรียกว่าเป็นสาขาวิชาที่สอดมือเข้าไปยุ่งย่ามในอาณาเขตของพระเจ้าก็แล้วกัน”

เขาพูดด้วยท่าทางเหมือนสวมบทบาทการแสดง หันตัวไปทางโน้น ก่อนเหลียวกลับมาอีกครั้ง

“ไหนๆ แล้ว ให้เธอดูหนึ่งในผลการวิจัยของฉันหน่อยดีกว่า เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วลงมาข้างล่างสิ”

เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ดอกเตอร์พาผมไปพร้อมแม่ลูกผมขาว เมื่อเดินไปโผล่ที่หลังบ้าน ผมเบิกตากว้างอย่างลึมตัว

สวนกุหลาบ

กุหลาบสารพัดสี ทั้งแดง เหลือง ขาว ชมพู ดำ...บานสะพรั่งเต็มสวน บ้างอยู่บนต้นค่อนข้างสูง บ้างอยู่บนเถาที่เลื้อยพันกับรั้ว ขนาดมีหลากหลายตั้งแต่ดอกกระจิริดน่ารักไปจนถึงดอกใหญ่งามตระการ

ฝนหยุดตกไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แสงแดดส่องลอดช่องเมฆ หยาดน้ำที่เกาะใบและกลีบดอกทอประกายระยิบระยับ

แม้แต่คนที่แทบไม่มีความรู้เรื่องดอกไม้อย่างผม ยังจ้องมองเพลินจนลืมคำพูด

“...ยื่นมือเข้าไปในอาณาเขตของพระเจ้า หมายถึงปลูกไม้ดอกหรือ”

“เปล่า พวกนี้แค่เขาเป็นคนปลูก สวยใช่ไหมล่ะ”

ผมรู้ตั้งแต่ก่อนเขาพาผมมาสวนหลังบ้านแล้วว่า ‘เคท’ คือหญิงที่ช่วยดูแลผม หรือภรรยาของดร.เทรนเนี่ยนั่นเอง เจ้าตัวเขินจนแก้มขาวโพลนขึ้นสีแดงระเรื่อ

แต่แล้วผมกลับคล้ายกับได้ยินเสียงเหมือนเสียงคำรามต่ำของสัตว์ร้าย รวากับจะทำลายสภาพกิ่งผืนให้แหลกสลาย

“ดอกเตอร์เลี้ยงสุนัขด้วยหรือ”

ทว่าไม่ยากเห็นสัตว์ทำนองนั้นอยู่แถวนี้ เด็กหญิงผมขาวนิ่งเงียบสีหน้าสงบเฉย

“เปล่าหรอก” ก็นเวลาร่วมสองสามวินาทีก่อนดร.เทรนเนี่ยจะตอบ

“เสียงของร่างทดลองหมายเลข 72 นะ ได้กลิ่นเธอแล้วตื่นเต้นละมั้ง ได้เวลาที่ท้องน่าจะหิวพอดีด้วย”

“แฟรงก์ อย่าขอให้เขากลับสิ”

เคทขมวดคิ้ว...ผมแก่งทำเป็นไม่ได้ยินก็แล้วกัน

เด็กหญิงส่งสายตาเยาะเย้ยผมอยู่ข้างพวกเรากำลังพูดคุยกัน ช่างเป็นคนน่ารังเกียจจริงๆ

ผมหันจากคฤหาสน์ไปมองป่าฝั่งตรงกันข้ามที่ตั้งขนบสวนด้านหลัง ก่อนถึงรั้วที่กั้นขอบเขตคฤหาสน์ มีของคล้ายกำแพงหินก่อเป็นทรงกระบอก มีฝาไม้กลมปิดอยู่

“บ่อน้ำนะ แต่เลิกใช้ไปแล้ว เมื่อก่อนที่นี่เคยเป็นบ้านพักตากอากาศของครอบครัวเดิมของฉัน เรามีบ้านพักอีกหลายหลังก็จริง แต่ฉันถูกใจที่นี่ที่สุด สมัยเด็กเคยแอบไปเล่นสำรวจข้างในกับแฟรงก์สองคน...พอออกมาอีกที คนแตกตื่นกันทั้งบ้านเพราะไม่รู้ว่าคุณหายไปไหน ยังจำได้หรือเปล่าคะ แฟรงก์”

คงนั้น ดอกเตอร์พูดอย่างไม่ใส่ใจ ท่าทางสองคนนี้เป็นเพื่อนสมัยเด็กกัน...แถมมีบ้านพักตั้งไม่รู้กี่หลัง จริงๆ คงรวบไยย่อ

มุมสวนมีเรือนกระจกหลังเล็ก เห็นดอกไม้หลากสีสลับเป็นเงาเลื่อนรางผ่านกระจก

“ผลการวิจัยของฉันอยู่ในนี้ ไอร์ล ช่วยไขกุญแจให้หน่อย”

พอได้ยินเสียงพ่อ เด็กหญิงที่ชื่อไอร์ลก็พยักหน้าแล้วล้วงกุญแจจากช่องเก็บของในชุดเดรส รุกขกุญแจประตูส่งเสียงเบาๆ ขณะถูกไข

“คนที่เคยเห็นเจ้านี้ นอกจากพวกเราก็คือเธอนี่แหละเป็นคนแรก จงรู้สึกเป็นเกียรติซะนะ”

ดร.เทเนย์ลเปิดประตูพร้อมกับคำพูดที่ออกจะโอเวอร์เกินเหตุ

กุหลาบสีน้ำเงินบานอยู่ด้านในสุดของเรือนกระจก

ลำต้นที่เป็นเถาหนามของไม้กระถางต้นนั้นงอกเงยจากดินที่พูนอยู่

ในกระถาง เลื้อยพันไม้ค้ำขึ้นไปสูงราวห้าสิบเซนติเมตร

ปลายสุดของกิ่งและต่ำลงมาหน่อย มีดอกไม้บานสามดอกด้วยกัน กลีบดอกเปล่งปลั่งสมบูรณ์ซ้อนกันอยู่หลายชั้น ดอกไม้งามที่เล็กกว่าฝ่ามือผมเล็กน้อยเป็นภาพเดียวกับที่ผุดขึ้นมาในหัวเวลาได้ยินคำว่ากุหลาบ

ทว่าสีสันของมันไม่ธรรมดา เป็นสีน้ำเงินแท้ๆ เช่นเดียวกับสีน้ำทะเลในภาพถ่ายของต่างประเทศ ซึ่งไม่อาจเรียกเป็นคำอื่นได้เลยนอกจากสีน้ำเงิน

ภายในเรือนกระจกมีกุหลาบอื่นๆ ปลูกไว้ในกระถางอีกมากมาย หลากสีสันทั้งแดง เหลือง ขาว เหมือนสวนกุหลาบในสวนหลังบ้าน แต่ต้นที่ออกดอกเป็นสีน้ำเงินมีเพียงต้นที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น มันแปลกแยกจากกระถางอื่นๆ อย่างชัดเจน

ผมละสายตาไม่ได้เลย

...ทำไมกันนะ

แค่กลีบเป็นสีน้ำเงินแท้ๆ แต่ทำไมกุหลาบดอกนี้จึงดูราวกับไม่มีตัวตนอยู่จริงและน่าหวาดหวั่นได้ปานนี้

“ปกติมีกุหลาบสีน้ำเงินด้วยหรือนี่”

“...ไม่มีหรอก”

ไอริส เด็กหญิงผมขาวขยับปาก พูดด้วยเสียงใสกระจ่าง ทว่าเยียบเย็นคมกริบดุจใบมีดน้ำแข็ง

“เอ?”

“กุหลาบที่ออกดอกเป็นสีน้ำเงินไม่มีอยู่ที่ไหนอีกแล้ว...นี่คือผลการวิจัยของปะป๊า เป็นกุหลาบสีน้ำเงินดอกแรกของโลกที่ปะป๊าสร้างขึ้น”

ผมมองกลับไปทีกุหลาบสีน้ำเงินอีกครั้ง กุหลาบแบบนี้เพิ่งมีเป็นครั้งแรกในโลก ไม่มีอยู่ที่อื่นได้อีกนั่นหรือ

“แต่ยังประกาศผลงานไม่ได้หรอกนะ”

ดร.เทนเนี่ยลขมวดคิ้ว “ถึงใช้คำว่า ‘สร้าง’ แต่ยังหากระบวนการผลิตซ้ำไม่ได้ องค์ประกอบที่ต้องปรับปรุงก็มีอีกเป็นภูเขาเลากา ที่สำคัญยังเก็บข้อมูลได้ไม่มากพอจะหุบปากพวกนักวิชาการหัวแข็งในกระบวนการพิจารณาพิจารณา” เรียกว่าการวิจัยเพ็งคืบหน้ามาได้ครึ่งทางเท่านั้นละ”

ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจที่ดอกเตอร์พูด แต่ผมเริ่มสังหรณ์ใจตั้งแต่ตอนนั้น...ว่าตัวเองหลงเข้ามาอยู่ในสถานที่ที่เหลื่อเชื้อแล้วหรือเปล่า

“อาละ” ดอกเตอร์หยักมุมปากเป็นรอยยิ้ม “จากนี้ไปเธอจะเป็นผู้ช่วยของฉันในงานวิจัยทำนองนี้ เตรียมใจพร้อมหรือยัง”

✱

นั่นคือเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน

“ก่อนอื่นต้องเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน” ดอกเตอร์บอกแล้วเริ่มสอนตั้งแต่วันแรก อธิบายว่ารังควัตถุคืออะไร เกสียวคูลคืออะไร ระเบิดมเนื้อหาอย่างไม่ปราณีใส่ผมที่ไม่เคยเรียนมัธยมต้นด้วยซ้ำ บอกตามตรงว่าที่เขาสอนมานั้น ผมไม่มั่นใจเลยว่าจะเข้าใจได้สักร้อยละหนึ่ง

ทว่าดอกเตอร์ไม่ได้โมโหจนเฉียวอะไร

ถ้าเป็นพ่อแม่ของผม ไม่ทันไรกำปั้นหรือฝ่ามือคงลอยมาแล้ว แต่กรณีของดอกเตอร์ พอผมบอกว่าไม่เข้าใจ เขาจะอธิบายซ้ำให้โดยไม่มีท่าทีหงุดหงิดให้เห็นแม้แต่น้อย รายละเอียดไม่ต้องจำทั้งหมดก็ได้ ที่สำคัญคือเข้าใจหลักการให้ได้ก็พอ นี่เป็นคำพูดติดปากของดอกเตอร์

“และโครงสร้างของยีนก็มีอยู่ในสิ่งมีชีวิตเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่ามนุษย์ สุนัข แมว นก แผลง แบคทีเรีย หรือพืช เช่น กุหลาบ ก็ถือกำเนิดขึ้นจากสารชนิดเดียวกันคือ กรดดีออกซีไรโบนิวคลีอิก (ดีเอ็นเอ) ซึ่งถ้าจะให้

² พิชญพิจารณา (peer review) คือการให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านนั้นเป็นผู้ตรวจประเมินผลงานวิชาการใดๆ ก่อนการตีพิมพ์และเผยแพร่สู่สาธารณชน เพื่อรักษามาตรฐานทางคุณภาพและทำให้ผลงานมีความน่าเชื่อถือภายในกลุ่มนักวิชาการ

เปรียบเทียบก็คือ แม้เนื้อหาที่เขียนในกระดาษจะต่างกัน แต่วัสดุที่ใช้ทำกระดาษก็เหมือนกันนั่นแหละ”

“...ขอโทษนะฮะ ดอกเตอร์ ผมไม่ค่อยเข้าใจ”

“ยากไปหน่อยหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ผมหมายถึงทำไมต้องเป็น ‘กระดาษ’ ด้วยละ ยี่นของสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงเลยก็ได้ไม่ใช่หรือ เช่น ให้คนเป็นกระดาษ สุนัขเป็นแผ่นหิน พืชเป็นกระดานดินเหนียว...ไม่ใช่แค่กรดดีออกซีอะไรนั่น แต่น้ำตาล เกลือ และอื่นๆ อย่างก็ด้วย”

“นายบารีเปล่าเนีย?” ไอริสพิมพ์ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “น้ำตาลยังพอว่า แต่โครงสร้างโมเลกุลของเกลือนั้นเรียบง่ายเกินไป บันทึกข้อมูลพันธุกรรมไม่ได้หรอก...อย่าถามข้า้ชั่ววอกวนการบรรยายได้ไหม เป็นแค่คนมาขออาศัยแท้ๆ”

“นะ หนวกหูน่า”

พูดอะไรเข้าใจยาก ไม่เห็นรู้เรื่องเลย แล้วนี่เขาบรรยายให้ฉันฟัง เธอมาเสนอหน้าด้วยทำไม

แต่จากมุมมองของเธอคงเห็นว่า “นายนั้นแหละทะเล่อทะล่าเข้ามาเอง” น่าตกใจที่ยายเด็กคนนี้ฟังเลคเชอร์ของพ่อตัวเองเป็นประจำมาตลอดเมื่อโดนตอกหน้าอย่างเย็นชาเรื่องไฟล์มาอาศัยเขาอยู่ฟรีๆ เข้าไป ผมถึงกับอึ้งและอยากร้องให้เต็มแก่

ไม่ใช่แค่เฉพาะวันนี้ จะเมื่อวานหรือวานขึ้น ไอริสก็เรียกผมว่าคนมาขออาศัยทุกครั้งที่สบโอกาส ผมจะเถียงก็เถียงไม่ออกเพราะมันเป็นความจริง คนอะไรี่โกงเป็นบ้า

อย่างไรก็ตาม ผมจำต้องยอมรับในความหัวดีของไอริส ระหว่างการเลคเชอร์ของดอกเตอร์ที่คล้ายบรรยายด้วยภาษามนุษย์ต่างดาว เธอจะคอยสอดแทรกด้วยคำถามที่เหมือนภาษามนุษย์ต่างดาวเช่นกัน บางครั้งทั้งคู่ถกเถียงกัน ปล่อยให้ผมนั่งเฝ้าคนเดียว ความรอบรู้ของเธออาจเหนือ

กว่าผู้ใหญ่เิงๆ ก็เป็นได้

ดอกเตอร์หรีตาเฝ้าดูไอริสกับผมท่มเถียงกันเรื่องไม่เป็นสาระ

“อะ อะไรเล่า”

“...เปล่า เป็นประเด็นคำถามที่ไม่เลว”

ดอกเตอร์ยิ้มมุมปาก “ถูกต้องที่เธอพูด ไม่มีเหตุผลว่าสิ่งที่รองรับข้อมูลทางพันธุกรรมจะต้องเป็นสารเคมีที่ซื้อดีเอ็นเออย่างเดียว ความจริงเรายังไม่เข้าใจว่า สิ่งมีชีวิตนำดีเอ็นเอมาใช้เป็นสารพันธุกรรมได้อย่างไรด้วยซ้ำ

แต่ในจุดที่ว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายทั้งปวงมีสารพันธุกรรมอยู่ในตัวเหมือนกัน เรามีสมมติฐานอยู่ข้อหนึ่ง

ฉันอธิบายให้ฟังแล้วว่า การเปลี่ยนแปลงของยีนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ ซึ่งในระยะยาวจะแปรผันไปสู่การเกิดสายพันธุ์ทางชีวภาพใหม่ๆ มุมมองนี้แหละที่สนับสนุนทฤษฎีชื่อ ‘ทฤษฎีวิวัฒนาการ’ เธอเคยได้ยินมาบ้างหรือเปล่า”

เคยสิ ที่บอกว่าคนเรารูปร่างมาจากลิงใช่ไหมละ แต่พอกับแม่ของผมปฏิเสธ และบอกว่าความคิดนั้น ‘ขัดต่อคำสอนของพระเจ้า’

“นั่นก็คุยกันง่ายหน่อย

ข้อสำคัญคือ ไม่ใช่ว่าสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งจะเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้แค่ลักษณะเดียว แต่สามารถแตกสาขาเป็นรูปร่างต่างๆ ได้มากมาย อาทิจากบรรพบุรุษเดียวกัน กลุ่มหนึ่งอาจวิวัฒนาการเป็นมนุษย์ แต่อีกกลุ่มอาจวิวัฒนาการเป็นลิงชิมแปนซีก็ได้

หายากที่สิ่งมีชีวิตต่างชนิดกันจะมาบรรจบที่รูปลักษณ์แบบเดียวกัน แต่การที่สิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกันจะแตกสาขาเป็นหลากหลายรูปลักษณ์นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก”

ผมพอจะเข้าใจ อย่าง ‘สุนัข’ ยังมีสารพัดสีสารพัดสายพันธุ์ เช่น รีทรีฟเวอร์ ดัชชุน หรือพุดเดิ้ลเลย

“เออละ ถ้ากลับด้านความคิดนี้ก็จะได้ออย่างนี้

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่รูปร่างแตกต่างกันอย่างไร แต่ถ้าย้อนรอย
เส้นทางวิวัฒนาการ ส่วนใหญ่เราจะสาวไปถึงสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งที่เป็นต้น
แบบ...หรือบรรพบุรุษที่มีร่วมกันได้ในที่สุด”

ผมกลั้นหายใจ...หมายความว่าคน หมา และแมวต่างเคยเป็นสิ่งมี
ชีวิตชนิดเดียวกันหรือ

“ไม่ใช่ว่า ‘ยีนของสิ่งมีชีวิตชนิดต่างๆ มีสาร ‘ดีเอ็นเอ’ ร่วมกันโดย
‘ไม่รู้สาเหตุ’ แต่เป็นเพราะ ‘สิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งที่มีดีเอ็นเอเป็นสารพันธุกรรม
แตกแขนงออกเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดต่างๆ’ ไงล่ะ”

“ปะป้า รวมถึงพืชด้วยหรือ”

ไอริสคงเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรกเหมือนผม เธอจึงโยน
คำถามใส่พ่อดร.เทนเนี่ยลพยักหน้า

“สัตว์และพืชต่างมีจุดร่วม คือเป็นสิ่งมีชีวิตหลายเซลล์ ถ้าย้อน
จากบรรพบุรุษที่มีร่วมกันต่อไปอีก อาจเป็นสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียว อย่างพวก
แบคทีเรียก็ได้

แต่ในปัจจุบันแนวคิดเรื่อง ‘บรรพบุรุษร่วมกัน’ ก็ยังคงเป็นแค่
สมมติฐาน ถ้าตรวจเช็คยีนของสิ่งมีชีวิตชนิดต่างๆ โดยละเอียด อาจสาว
รอยถึงบรรพบุรุษร่วมกันเข้าสักวันก็ได้ แต่คงอีกนาน”

“ดอกเตอร์ค้นคว้าเรื่องยีนเพื่อหา ‘บรรพบุรุษร่วมกัน’ ให้เจอหรือ”

“...เปล่า”

หลังจากนั่งเงียบไปหลายวินาทีดร.เทนเนี่ยลก็ผุดรอยยิ้มร่ากับจะ
เขี่ยหยันตัวเอง “ฉันไม่ได้มีอุดมการณ์สูงส่งแบบนั้นหรอก แค่ลงมือวิจัย
เรื่องยีนด้วยความปรารถนาส่วนตัว เป็นแค่คนละโมภที่หันหลังให้สังคม
ด้วยเหตุผลของตัวเองเท่านั้นแหละ

ดังนั้น ถ้าเธออยากก้าวไปบนเส้นทางวิทยาศาสตร์ก็อย่าเอาอย่าง
ฉัน ขึ้นคั่นคว้าวิทยาศาสตร์ด้วยเป้าหมายส่วนตัวแทนที่จะเป็นความใคร่รู้

อย่างบริสุทธิ์ใจละก็ มันจะกลายเป็นเส้นทางต้องสาปดีๆ นี่เอง”

✱

จบจากเลคเชอร์ มิ่งานเบ้ที่ถูกขนานนามว่าผู้ช่วยวิจัยรออยู่
ทั้งทำความสะอาดทางเดิน ห้องทดลอง โรงรถ ห้องนั่งเล่น ห้องรับ
ประทานอาหาร ครั้ว ห้องน้ำ และสถานที่อื่นๆ จัดเก็บและทำความสะอาด
อุปกรณ์ทดลอง ล้างถ้วยชามหลังอาหาร ช่วยทำสวน และอีกมากมาย

ควรเรียกว่าคนใช้มากกว่าผู้ช่วย แต่ผมไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจ แค่ไม่
ถูกไล่ออกจากบ้านก็นับว่าปาฏิหาริย์แล้ว แทนที่จะให้ครอบครัวนี้ปฏิบัติ
กับผมเหมือนแขก สู้เอางานให้ทำเสียเลย ผมยังสะดวกใจว่ากันเยอะ

ทำไมพวกดอกเตอร์รับผมมาอยู่ด้วยก็ไม่รู้

นับจากนั้น ดอกเตอร์และเคทไม่ซักถามอะไรผมอีก

ถามแค่อายุ พอดตอบว่าอยู่ชั้นประถมหก เคทก็ยิ้มบอกว่า “จันไอริส
ก็เป็นพี่สาวสินะ” แ่เน่ก็ภาพว่าเป็นน้องชายของยายนั่น ผมก็หนาวแล้ว

อย่างไรก็ดี ผมโล่งอกที่ไม่ต้องเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น แต่
ในทางกลับกันก็อดปวดใจไม่ได้ เพราะรู้สึกตัวเองเลวเหลือเกินที่ยังมี
เรื่องปิดบังดอกเตอร์กับเคทอยู่

...ไม่สิ ไม่ได้หรอก ยังต้องพึ่งพาพวกเขา ยิ่งเล่าเรื่องนั้นให้ฟังไม่ได้
เด็ดขาด

ไอริสไม่ได้ถามอะไรเหมือนกัน แต่กับยายน้อยว่าแต่จะคุยกันเลย
ดูจากท่าทีต่อผมในห้องทดลอง แม้เจ้าตัวไม่แสดงให้เห็นทางสีหน้าก็รู้ได้
ชัดเจนว่า คงไม่ขึ้นชอบผมนักหรอก

แต่เรื่องยายนั้นช่างเถอะ คิดมากไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

ผมทำความสะอาดทางเดินเสร็จก็ยกมือทำสะเอว แอนตัวไปข้าง
หลัง

พอผงดักตัวกลับมาอยู่ท่าเดิม ผมเห็นประตูบานหนึ่งตรงหน้า
เมื่อใกล้ยวาทตรงสุดทางเดินมาก็เจอเลย ที่จริงไม่เชิงอยู่ตรงหัวมุม
เหมือนว่าลงไปเฉพาะผนังตรงสุดปลายทางเดินมากกว่า ประตูติดกุญแจ
แบบบานพับซ่อนอยู่ตรงนั้นอย่างมิดแน่น

ได้ยินมาว่าเป็นประตูลงไปห้องใต้ดิน ผนังมีกุญแจร้อยสายเชือก
ห้อยอยู่ แต่ผมไม่เคยเปิดเข้าไป เคยเคยบอกว่าอย่าเข้าไปนะ เพราะ “มี
แต่ฝุ่นเขรอะ เอาไว้เก็บของ ไม่อยากให้เกิดอะไรนะ”

ผมเอื้อมมือไปยังบานพับประตูอย่างหวาดๆ แล้วหัดมือกลับ
อย่าดีกว่า ขึ้นทำอะไรไม่เข้าเรื่อง เดี่ยวก็โดนไล่ตะเพิดกันพอดี
ผมสะบัดหน้าไล่ความคิดฟุ้งซ่าน มุ่งหน้าไปห้องทดลอง ตอนนั้น
ดอกเตอร์กับไอริสน่าจะพักผ่อนอยู่ที่อื่น

หลังตื่นแล้วทำความสะอาดอุปกรณ์แก้วเสร็จทั้งหมด ผมออกมา
ตรงทางเดิน ได้ยินเสียงพูดคุยกังจากประตูห้องนั่งเล่น ซึ่งเวลาหันหลังให้
ประตูห้องทดลองจะอยู่ด้านซ้ายมือ

เสียงของดอกเตอร์นั่นเอง ฟังจับใจความไม่ได้ แต่น้ำเสียงไม่สบ
อารมณ์นัก เกิดอะไรขึ้น

ผมแอบดูทางช่องประตู ดอกเตอร์กำลังเถียงกับใครบางคนตรง
ประตูบ้าน

มีแขกมาหรือ

ผมตัวแข็งทื่อโดยไม่ตั้งใจ คนคนนั้นคงมาเยือนระหว่างที่ผมอยู่ใน
ห้องทดลอง มัวทำความสะอาดเพลินจนไม่ได้ยินเสียงกตกกริ่ง

รูปลักษณะของคู่สนทนาถูกร่างของดอกเตอร์และประตูทางเข้าบ้าน
บังไว้จนมองไม่ถนัด แต่เห็นแวบๆ ว่าหน้าตาเคร่งเครียดและสวมชุดดำ
ทั้งตัว

...หมอนั่นเป็นใครกันนะ

การถกเถียงดำเนินไปพักใหญ่ ในที่สุดอีกฝ่ายก็ท้อด้วยเสียงต่ำๆ

ว่า “เอาไว้ค่อยคุยกันวันหลัง” จากนั้นโค้งให้แล้วเดินจากไป

ดอกเตอร์ถอนหายใจอย่างขุ่นใจ เขาหันมาทางนี้ ผมรีบลงลาน
กลับเข้าไปในห้องทดลอง

“ขอบใจนะ เบาแรงขึ้นเยอะเลย”

หลังอาหารเย็น เคทยืนอยู่ข้างผมที่กำลังล้างจาน เธอเอาผ้าใน
มือขวาวี๊ดจ๊าดอย่างคล่องแคล่วพลางส่งยิ้มให้ เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินคน
ขอบคุณเป็นครั้งแรก ผมได้แต่ตอบมึนงงว่าฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง

“แล้วก็เรื่องไอริส ฉันรู้จักแฟรงก์แล้ว เห็นว่าเธอสนิทสนมกับเด็ก
คนนั้นมากเลยนี่”

“สนิทสนม?”

มองตรงไหนถึงเห็นว่าสนิทสนมกัน เมื่อสวนกลับไปว่าผมน่าจะโดน
รังเกียจอย่างกับเป็นหนอนบึ้งมีพิษมากกว่า เคทก็ตอบอย่างสนุกสนานว่า
“นั่นสินะ ฉันเชื่อตามนั้นก็ได้อ”

ยายไอริสไปห้องทดลองกับพ่อ เธอคอยดูพ่อทดลองเป็นประจำ
ทุกวัน เข็มนาฬิกาชั้บบอกเวลาเกือบสามทุ่มแล้ว ดอกเตอร์ก็แยที่เสร็จจาก
มือเย็นยังกลับไปทำงานต่อ แต่คนที่ไปล้มหัวจมท้ายด้วยก็ใช้อย่าง จนเคท
ยิ้มเจื่อนบ่นว่า “ไม่ไหวจริงๆ ทั้งคู่เลย”

สิ่งที่ผมตระหนักเมื่อมาทำงานเหมือนคนใช้คือ นอกเหนือเวลา
วิจัยและเวลาเรียน ทั้งดอกเตอร์และไอริสเป็นคนไร้ระเบียบเอาเรื่อง
อ่างล้าหน้าหลังดอกเตอร์ใช้จะมีหลอดยาสีฟันหรือหลอดยาย้อมผมทั้ง
ไว้เสมอ ไอริสไม่ต่างกันเท่าไร ชอบถอดเสื้อผ้าทิ้งเกลื่อนพื้นห้องตัวเอง
(เคยเผลอสะดึงกดูในห้องหนึ่ง แล้วโดนจ้องตาเขียวบัดและแหวะว่า
“เป็นแค่คนขออาศัย อย่าเข้ามาจูน”) พอคิดว่าเคทคนเดียวต้องคอยดูแล
ดอกเตอร์กับไอริสที่มักง่ายทั้งคู่มาจนถึงปานนี้ก็อดเห็นใจไม่ได้ แต่เจ้าตัว
กลับดูมีความสุขเสียนี้

“เอริค เหนื่อยสินะ ไปพักผ่อน ที่เหลือฉันทำต่อเอง”

“...เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณนะ”

ซักเคยชินกับชื่อใหม่ที่ได้รับ ซึมซาบกับชื่อ ‘เอริค’ ที่สองสามีภรรยา
แทนเนียลตั้งให้ จนเดอนึกว่าเป็นชื่อจริงๆ ของตัวเองไปแล้ว

ผมกลับขึ้นมาที่ห้องพักแขกชั้นสอง แล้วเอาเสื้อผ้าสำหรับผลัด
เปลี่ยนลงมาชั้นล่าง วาล์วในห้องน้ำแขกคงเสีย น้ำร้อนเลยไม่ไหล เขาเลย
ให้ลงมาใช้ห้องน้ำรวมที่ชั้นล่างแทน ปกติไอริสจะใช้ห้องน้ำห้องนี้ แต่ตอนนี้
ยังไม่เห็นแว่วว่าจะกลับมาจากห้องทดลอง ผมเลยเปิดประตูเข้าไปข้างใน

วางเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยน ผ้าเช็ดตัว และชุดที่เพิ่งถอดกองไว้ข้าง
เคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า แล้วเข้าไปยืนในอ่างอาบน้ำ เอาสบู่ถูกับมือให้เกิด
ฟอง ตอนลดสายตาลงมองร่างกายของตัวเอง เห็นรอยข้ำม่วงเข้มยังเหลือ
อยู่ตรงหน้าท้องและต้นขา

ทุกครั้งที่แตะรอยข้ำ ความเจ็บปวดเวลาถูกพ่อประเคนกำปั้นใส่ก็
หวนกลับมา

และสัมผัสในตอนนั้นก็ยังคงค้างคาอยู่ที่มือ

...ผมปิดก๊อกฝักบัวจนสุด

ขอให้ละอองน้ำร้อนๆ นี้ช่วยชำระล้างทั้งความเจ็บปวดจากรอยข้ำ
และความทรงจำน่าชิงชังไปให้หมดสิ้นทีเถอะ

หลังปิดก๊อกฝักบัว ผมยื่นมือไปหยิบผ้าขนหนู เช็ดทั่วตัวลวกๆ แล้ว
ก้าวออกจากอ่างน้ำ ขณะที่เช็ดผมด้วยความรู้สึกที่ยังหนักอึ้งนั่นเอง...

ประตูห้องน้ำก็เปิดออก

ไอริสจ้องผมเขม็ง มือยังกำลูกบิดประตู

ผมตะลึงตัวแข็งในสภาพเปลือยเปล่าล่อนจ้อน มือสองข้างยังกุม
ผ้าเช็ดตัวค้างอยู่บนศีรษะ

สายตาของเธอเลื่อนไล่ตามร่างกายของผม
และแล้วผมกับไอริสก็ร้องเสียงหลงดังลั่นห้องน้ำ

❖

“...ไม่อยากจะเชื่อเลย”

ไอริสเสียงสั่น แก้มแดงเรื่อภายใต้ดวงตาอันเย็นชาเลยจุดเยือกแข็ง
“เป็นแค่คนอาศัย ดันมาใช้ห้องน้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต แถมยังไม่ล็อก
ประตูอีกต่างหาก นายหน้าด้านขนาดไหนกันเนี่ย เจ้ามนุษย์วานร”

“อ้อ...เรื่องล็อกน่าจะยอมรับว่าฉันผิด แต่เคทเป็นคนอนุญาตให้ใช้นะ
ไม่ได้แอบมาใช้โดยพลการสักหน่อย”

สมัยยังเป็นเด็กน้อย พอเสร็จธุระออกจากห้องน้ำ ผมมักเจอพ่อยืน
ดักแล้วตบเบรียงเข้าให้ บอกว่า “ทีหลังอย่าทะเล้งล็อกประตู” ผมเพิ่งรู้ไม่
นานมานี่เองว่าเรื่องแบบนั้นห่างไกลจากสามัญสำนึกของคนทั่วไปในสังคม
ตั้งแต่มาบ้านเทนเนียล ผมก็ยังติดนิสัยล็อกเวลาไม่ทันระวัง

ราวสิบกว่านาที่หลังเกิดเหตุวุ่นวายในห้องน้ำ พวกเรามา นั่งห่างๆ
กันที่โซฟาในห้องนั่งเล่นชั้นหนึ่ง

โต๊ะหน้าโซฟามีนมร้อนที่เคทซ่งให้วางอยู่สองถ้วย พอได้ยินเสียง
ร้องลั่น เธอวิ่งมาดูและคงเข้าใจสถานการณ์ เลยจับพวกเรามา นั่งในห้อง
นั่งเล่น ชงนมร้อนให้ แล้วยิ้มอ่อนโยนบอกว่า “คุยต่อกันเองสองคนนะ”
ก่อนผละไปและทิ้งเราไว้แบบนั้น คงอยากบอกให้ปรับความเข้าใจกันเสีย
ดีๆ แต่ผมก็ไม่วู้ควทำอย่างไร

“คนประเทศ U อาบน้ำกันตอนเช้า เรื่องฟุ้งๆ แค่นี้ก็ไม่รู้รีไร เป็น
คนขออาศัยแท้ๆ”

ไอริสคงคนที่ถูกยกชื่อแม่มาอ้าง หางตาจึงยิ่งชี้ขึ้นกว่าเดิม ผมสุดทน
เมื่อโดนตอกหน้าเรื่องเป็นคนขออาศัยครั้งแล้วครั้งเล่า

“เพราะรู้นะสิ ถึงตั้งใจมาใช้ตอนกลางคืนระหว่างไม่มีใครใช้ แล้วเธอก็ขลุกอยู่ในห้องทดลอง จะกลับมาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ถ้าปกติคนประเทศ U ใช้ห้องน้ำตอนเช้าจริง งั้นเธอค่อยใช้พรุ่งนี้ก็ได้ไม่ใช่รึ?”

เกือบโพล่งแล้วว่าหรือเธอจะเข้าส้วม? แต่ยั้งทัน ไอริสอ้าอึ้ง

“...ก้อ วันนี้ อยากอาบน้ำล้างเหงื่อไวๆ นะสิ แต่...ถึงยังไงก็ไม่มีกฎหมายข้อไหนอนุญาตให้ไม่ล็อกประตู และโซ้วสภาพอุจาดของตัวเอง ให้สุขภาพสตรีดูรอกยะ เจ้าโรคจิต”

“คนที่จ้องชะตาเป็นมันนี่คือเธอไม่ใช่รึ? แล้วถ้าจะว่าเรื่องล็อกประตู หัดเคาะประตูสักหน่อยจะเป็นไรมากไหม”

เธอเป็นคนพูดเอง แต่กลับหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาทันที ผมเบือนสายตาหนีจากไอริส

ความเงิบขวนอืดอัดไหลผ่านไป เสียงเคาะตึกตอกของเข็มนาฬิกาโบราณเหมือนจะดังเป็นพิเศษ

ผมเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของเธอ ไอริสแก้มแดงช้ำน ขบริมฝีปากก้มหน้า บุคลิกที่ดูลึกลับตอนเจอกันครั้งแรกและทำที่เย็นชาในห้องทดลองหายไป เผยความเป็นมนุษย์มนาเหมือนคนแม่ให้เห็นบนใบหน้า

กลายเป็นเด็กหญิงรุ่นราวคราวเดียวกับผม ที่ถอดหน้ากากออกและนั่งตัวลีบด้วยความเขินอาย

ขณะจ้องมองเสี้ยวหน้านั้น ไม่รู้เหตุใดความรู้สึกคล้ายโล่งอกค่อยๆ จอกเยในใจผม

อะไรกัน ยายนี้ทำสีหน้าแบบนี้ไปด้วยหรือ

แล้วก็...ทำไมกันนะ

ตอนแรกผมไม่เห็นยายนี้จะน่ารักสักเท่าไร ทว่าตอนนี้กลับละสายตาจากเธอไม่ได้

“เปล่าซะหน่อย”

จู่ๆ ไอริสพึมพำ

“เอ?”

“ไม่ได้มองในความหมายนั้น แต่เพราะร่างกายของนายมีแผล
เคลื่อนไปทั้งตัวต่างหากเล่า”

อ๊ะ...

“ขอโทษนะ...ที่ให้เห็นอะไรไม่น่าดู”

ผมขอโทษเสียงตะกุกตะกัก ไอริสส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ใช่ความผิดของนายหรอก ฉันก็...พลาดเองด้วย”

กำลังขอโทษหรือเปล่าล่ะ ไอริสสะบัดหน้าหนี แต่ตึงหูที่มองเห็น
จำได้จากเส้นผมสีชาวดงามย่อมเป็นสีชมพูเช่นเดียวกับแก้ม

ผมหลุดยิ้ม

เพราะอะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน แค่คิดว่าการได้เถียงจนถึงเมื่อสักกาย
เป็นเรื่องตลกไปหมด รู้สึกตัวอีกทีก็เผลอยิ้มแล้ว

ทั้งที่คนอย่างผมไม่เคยยิ้มจากหัวใจแม้แต่ครั้งเดียว

“อะ อะไรเล่า”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ผมยื่นมือไปที่โต๊ะ หยิบถ้วยขึ้นมาชูตรงหน้าอีกฝ่าย “ที่สำคัญ รีบ
ดื่มเจ้านี่ก่อนดีกว่า เย็นซี้ดไปละเสียของเปล่าๆ”

ไอริสกะพริบตา ก้มหน้าลงอย่างเอียงอาย ในที่สุดก็หยิบถ้วยขึ้น
มาชนกับถ้วยของผมเบาๆ

✱

เมื่อคิดดูให้ดี ช่วงเวลานั้นๆ ไม่ใช่วันที่บ้านดร.เทนเนียล เป็นเสีย
เวลาที่ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต

ทว่า

ความสุขนั้นกลับพังทลายลงอย่างง่ายดายในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด

บทที่ 4 กุหลาบสีน้ำเงิน (II)

เรนไม่อาจจะละสายตาจากกุหลาบสีน้ำเงินของดร.แฟรงก์ เทนเนี่ยลได้

กลีบสีน้ำเงินเข้มเข้ายวนเรียงซ้อนกันชั้นแล้วชั้นเล่าจากใจกลางดอกสู่ด้านนอก ผิดแผกโดยสิ้นเชิงจากบรรดาดอกไม้สีม่วง ‘ออกน้ำเงิน’ ที่เพิ่งเห็นเมื่อครู่ กุหลาบดอกนี้มีสีน้ำเงินบริสุทธิ์ ไม่ว่าใครเห็นก็บรรยายได้ด้วยคำว่า ‘สีน้ำเงิน’ เท่านั้น มันแบ่งบานสามดอกด้วยกันเบื่องหน้าใบเขียวชอุ่มที่ขึ้นหนาทึบ

ที่แรกสงสัยว่าใช้สีย้อมหรือเปล่า หรืออาจให้กุหลาบขาวดูดซึมน้ำผสมสีน้ำเงินก็ได้ แต่เมื่อสังเกตดูใกล้ๆ ก็รู้ว่าไม่ใช่แบบนั้น สีสนี้เป็นสีแท้ๆ ของดอกไม้อย่างเห็นได้ชัด

กุหลาบแต่ละดอกมีเส้นผ่าศูนย์กลางราวห้าเซนติเมตร ใหญ่พอๆ กับฝ่ามือของเด็กทารก หนามแหลมสีน้ำเงินเข้มอันคมกริบราวใบมีดยื่นจากกิ่งก้าน เสมือนหนึ่งจะมีดอกใหม่งอกเงยจากหนามเหล่านั้น

เรนเคยเห็นกุหลาบของดอกเตอร์ผ่านตาในข่าวแค่ครั้งเดียว เป็นภาพที่ไม่สมจริงประหนึ่งเอาสีน้ำเงินเข้มทากุหลาบขาว จนต้องใจอยู่หลายรอบว่าเป็นของปลอมหรือเปล่า

ทว่า

ความหนาวยะเยือกผ่านสันหลังของเรน ไม่ผิดแน่ นี่ของแท้ กุหลาบสีน้ำเงินที่ว่ากันว่าไม่มีทางเป็นไปได้นั่น บัดนี้ปรากฏต่อหน้าเขาแล้ว

หน้าข้าเขตสียังลึกล้ำ เป็นสีน้ำเงินอันน่าสยดสยองจนหวาดหวั่น ดูกำลังชะงักงันทะเล่ลิ่ก

“ความรู้สึกตอนได้เห็น ‘กุหลาบที่เป็นไปไม่ได้’ เป็นยังไงบ้างละ”
แพรงก็ส่งเสียงถามจากด้านหลังพวกเรน

“ขอพูดจากใจจริงได้ไหม”

มาเรีย ซอลส์บรี หัวหน้าที่ของเรน ขยับริมฝีปากระหว่างจ้องกุหลาบ
สีน้ำเงินเข้ม

เมื่อมองจากบางมุม ดวงตาสีฟ้าเข้มของเธอจะทอดประกายเจิดจรัส
เธอมีเครื่องหนังดงาม เส้นโค้งงอเข้ายวนสายตาไล่จากอกอวบอ้อมลงไป
ถึงสะเอว สะโพก และต้นขา

ทว่าทุกอย่างข้างต้นต้องสูญเปล่าเพราะเจ้าของขาดการดูแลรูปโฉม
ของตัวเอง เส้นผมยาวสีแดงยุ่งเหยิงเหมือนเพิ่งตื่นแล้วถอดหมวกคลุมผม
นอนออก เลื่อนอกถูกปลดกระดุมแบะออกอย่างไม่ใส่ใจ รองเท้าเปื้อนโคลน
หัวหน้าที่มีรูปลักษณ์แหวกแนวที่ดึงดูดสายตาคนในทุกความหมาย เข้ม
มองกุหลาบสีน้ำเงินเบื้องหน้าดังสายตาถูกตอกตรึงอยู่กับมัน

“ได้สิ”

“...น่าขบถ”

นิกแล้วเซียว แพรงก็หัวเราะลั่น

“หลังประกาศออกไปอย่างเป็นทางการ มีคนมาขอซื้อตั้งหลายคน แต่
ไม่มีเลยสักคนที่หลุดปากคำว่า ‘งดงาม’ คนเราเวลาเห็นสิ่งที่ไม่น่าเป็น
ไปได้กับตาตัวเอง คงรู้สึกกลัวมากกว่าจะนึกถึงความงามนะ”

“แต่ก็น่าแปลก” มาเรียเอื้อมมือที่สวมถุงมือไปยังกุหลาบสีน้ำเงิน
“ทั้งที่นั่นกลัวจนแทบทนไม่ไหว แต่ออดอยากสัมผัสไม่ได้...”

“โอ๊ะๆ” ดอกเตอร์ส่งเสียงดังทันควัน “อย่าแตะต้องดีกว่า ฉันไม่
พูดขนาดว่า... ‘กุหลาบงามมีพิษ’ หรือกะนะ แต่ต่อให้คุณสวมถุงมือก็ไม่ควร
ประมาท เพราะหนามของกุหลาบต้นนี้แหลมจริงๆ”

มาเรียสะดุ้งชักมือกลับ กะพริบตาปริบๆ แล้วสั่นหัว พอดูให้ตี
กระถางที่ปลูกกุหลาบสีน้ำเงินมีป้ายแปะว่า ‘อันตราย ห้ามแตะต้อง’

เรนไม่อาจเหินบ้นแนมความเผอเรอของหัวหน้าสาวผมแดงเช่นกัน เพราะกุหลาบเบื้องหน้าสายตาช่างเปี่ยมมนต์เสน่ห์ ไม่นั่นใจว่าตัวเองจะไม่ทำแบบเดียวกันหากยืนอยู่คนเดียวหน้ากุหลาบสีน้ำเงิน

“อ้าว มีอะไรอยากถามหรือเปล่า”

“อ่าจั้น” จอห์นกระแอมเรียกสติตัวเอง “ได้ยินว่ากุหลาบต้นนี้สร้างด้วยเทคโนโลยีตัดต่อยีนที่เพิ่งพัฒนาขึ้นใหม่ ถ้าให้พูดตรงๆ ผมเองยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจนกระทั่งได้มาเห็นของจริง ทำทางจะประเมินผิดไปหน่อย”

“ฉันไม่กล้าเอาผลลัพธ์ปลอมๆ ไปป่าวประกาศต่อสาธารณชนหรอก”

ก็จั้น จอห์นพยักหน้า

“ดังนั้น ผมมีเรื่องอยากถามสักหน่อย เทคโนโลยีนี้สามารถปรับใช้กับมนุษย์ได้ไหม”

แฟรงก์ขมวดคิ้ว

“...หมายถึงยังในเชิงรูปธรรม”

“ก็การสร้าง ‘ยอดมนุษย์’ นะสิ อย่างเช่นสร้างคนที่มีพลังกำลังเหนือมนุษย์ หรือคนที่มีปัญญา ความสามารถในการรับรู้ และความสามารถในการตัดสินใจเหนือคนธรรมดา ใช้เทคโนโลยีตัดต่อยีนสร้างความสามารถเทียมพวกนี้ได้หรือเปล่า”

“เดี๋ยวลี จอห์น!”

“ผู้พันนิสเซน แบบนั้น”

“ผมรู้ว่ามันขัดต่อหลักมนุษยธรรม” จอห์นสวนกลับโดยไม่แม้แต่จะหันไปมองมาเรียและเรน “รู้ด้วยว่าเมื่อหลายปีก่อน พวกนักวิทยาศาสตร์ได้ออกแถลงการณ์เกี่ยวกับการตัดต่อยีนของมนุษย์

แต่ที่ผมอยากรู้ก็แค่ความเป็นไปได้ในเชิงเทคนิคเท่านั้น พูดแบบสุดโต่งคือ สมมติประเทศข้าศึกพัฒนาเทคโนโลยีในลักษณะเดียวกัน โอกาสที่พวกนั้นจะลงมือพัฒนายอดมนุษย์โดยเมินเฉยต่อหลักมนุษยธรรมก็ใช่

จะเป็นศูนย์ หรืออาจกำลังพัฒนาอยู่แล้วก็ได้ ผมอยากรู้ในทางเทคนิค มีอัตราสำเร็จแค่ไหน...และถ้ามันเกิดขึ้นจริงได้ เราต้องคิดตั้งแต่ตอนนี้ว่า จะรับมืออย่างไร”

เรนทำใจเชื่อไม่ลงว่าคำพูดของจอห์นปราศจากเจตนาแอบแฝง นายทหารหนุ่มคงไม่ได้โกหก แต่โอกาสเกิดการทดลองอย่างไร มนุษยธรรมแบบนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะประเทศศัตรู ตัวจอห์นเองคิดเช่นนั้น ยากจะตัดสินใจจากสีหน้าของเขา

ความเยียบเข้ามาเยือนดร.เทเนเนี่ยลหลับตา แล้วลืมตาอีกครั้ง “เป็นหัวข้อการอภิปรายที่น่าสนใจ แต่จะถกกันเรื่องนั้นคงกินเวลาสักหน่อย เรากลับห้องประชุมก่อนแล้วค่อยคุยในรายละเอียดกันจะดีกว่า รวมถึงเรื่องกุหลาบสีน้ำเงินด้วย”

✱

“ทำไมกุหลาบสีน้ำเงินถึงกลายเป็นตัวแทนของสิ่งที่เป็นไปได้ และพวกเราทำสิ่งที่เป็นไปได้ให้กลายเป็นจริงได้ยังไงนั้น เมื่อกัซันเกร็นไปบ้างแล้ว แต่ในการทำความเข้าใจกับมันนั้น ทางลัดที่สั้นที่สุดคือต้องรู้ว่า ‘ดอกไม้สีน้ำเงินชนิดอื่นๆ มีสีน้ำเงินได้ยังไง’ เป็นอันดับแรก”

หลังจากวนรอบห้องทดลองไปหลายห้อง ทั้งกลุ่มย้อนกลับมาห้องประชุมในตอนแรก แฟรงก์เลคเซอร์ต้อนรับพวกเขา

“โดยทั่วไป สิ่งที่ทำให้พืชมีสีน้ำเงินนั่นก็คือสารชื่อ ‘แอนโทไซยานิน’ ซึ่งไม่ใช่ชื่อเฉพาะของโมเลกุลชนิดใดชนิดหนึ่ง แต่เป็นชื่อเรียกรวมๆ ของรงควัตถุสีม่วงหลายชนิดที่มีโครงสร้างคล้ายคลึงกัน ดอกไม้สีน้ำเงินที่มีอยู่ตามธรรมชาติทั้งหมด ล้วนแล้วแต่มีสารเคมีที่ถูกจัดไว้ในกลุ่มแอนโทไซยานินทั้งนั้น”

“หมายถึง ถ้าเอาไอ้แอนโทไซยานินอะไรที่ว่ามันใส่ในกุหลาบ มัน

ก็จะกลายเป็นสีน้ำเงินด้วย ว่าจั้นเถอะ”

“ไม่ตายขนาดนั้นหรอก”

ดอกเตอร์ยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก รวากับมองเหยื่อไล่จับอาหาร

“ดอกไม้สีน้ำเงินมีแอนโทไซยานินรวมอยู่ด้วยก็จริง แต่ใช่ว่าแค่มีแอนโทไซยานินแล้วดอกไม้จะกลายเป็นสีน้ำเงินเสมอไป แอนโทไซยานินโดยลำพังจะแสดงสีน้ำเงินได้ต่อเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีค่า pH สูง รวาวเจ็ดขึ้นไป ในกรณีที่ดีกว่านั้น สีของดอกไม้จะไม่ใช้สีน้ำเงิน แต่กลายเป็นสีแดง”

“พีเอช?”

“ค่าแสดงถึงค่าความเข้มข้นของไฮโดรเจนไอออน สำหรับใช้บอกความเป็นกรดต่างไ้ครับ” เรนอธิบายอย่างเหนื่อยใจ “ถ้าค่า pH เป็นเจ็ดเท่ากับเป็นกลาง ถ้าต่ำกว่านั้นคือมีคุณสมบัติเป็นกรด ถ้าสูงกว่านั้นคือมีคุณสมบัติเป็นด่าง คุณมีความรู้ไม่ถึงระดับมัธยมต้นด้วยซ้ำหรือครับนี่ น่าสงสารคุณพ่อคุณแม่คุณนะครับ เวลาเห็นใบเกรดของคุณจะเหนื่อยใจสักแค่ไหนกันนะ”

“พูดมานาน!”

มาเรียเลิกคิ้ว แต่คงจะรู้สึกถึงสายตาของแฟรงก์กับจอห์นที่มองมาเลยรีบเสื่อแห้งๆ

“...หมายความว่าถ้ามีคุณสมบัติเป็นด่างก็จะมีสีน้ำเงินจั้นสินะ แล้วมันยังไ้ละ ดอกไม้สีน้ำเงินชนิดอื่นที่ไม่ใช่กุหลาบมีอยู่จริง แปลว่าดอกไม้สีน้ำเงินมีความเป็นด่าง แต่กุหลาบไม่ใช่ ก็แค่นั้นเองไม่ใช่หรือ”

“แต่ของเหลวภายในพืชแทบทุกชนิดมีคุณสมบัติเป็นกรดนะ”

“...เอ?”

“หรือถ้าให้ใช้คำเฉพาะเจาะจงก็คือ ‘แวกิวโอล’ ซึ่งเป็นโครงสร้างหนึ่งภายในเซลล์ รงค์วัตถุของกลีบกุหลาบจะมาควบรวมกันอยู่ในนี้ ภายในมีคุณสมบัติเป็นกรด ค่า pH รวาวๆ ห้า

แควคิวโอลมีคุณสมบัติเป็นกรด แต่แอนโทไซยานินจะไม่ใช่สีน้ำเงิน ภายใต้ความเป็นกรด เขาจะสี คุณมาเรีย ซอลส์บรี ถ้าเป็นคุณ จะอธิบาย ความย้อนแย้งนี้ยังไงดี?”

มาเรียนีวหน้า เาโน้มมือขวาแตะคาง หลังจากนั่งเงียบไปหลายสิบ วินาที จู่ๆ เธอเงยสายตารขึ้น

“เมื่อที่คุณบอกว่า ‘แอนโทไซยานินโดยลำพังจะแสดงสีน้ำเงิน’ ไซ โหม หมายความว่าแค่แอนโทไซยานินอย่างเดียวไม่พอสินะ จำเป็นต้อง ใช้สารอื่นด้วย เพื่อให้แอนโทไซยานินยังคงสีน้ำเงินไว้ได้ภายใต้คุณสมบัติ เป็นกรดหรือเปล่า”

“ตามนั้นแหละ”

ดอกเตอร์พูดสีหน้าเหมือนจะร้อง ‘ไอ้โฮ’ อย่างทิ้งๆ “อย่างนี้เอง ขอบทที่เสียมารยาท คุณนี้หัวไวต่างจากรูปลักษณ์ภายนอกเลยนะ”

“หมายความว่าไงละ”

ดอกเตอร์พูดต่อ ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนที่มาเรียถลึงตาใส่

“จากความเห็นของนักวิจัยมากมายทั่วโลก หากต้องการให้แอนโทไซยานินแสดงสีน้ำเงินในภาวะกรดนั้น หลักๆ ต้องอาศัยปัจจัยสองอย่าง ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันอย่างชัดเจนแล้ว

ปัจจัยแรกคือไอออนของโลหะอย่างแมกนีเซียมหรืออะลูมิเนียม อีกปัจจัยคือโมเลกุลไร้สีที่ทำหน้าที่เสริมปฏิกิริยาที่เรียกว่า ‘โคพิกเมนต์’ เมื่อโมเลกุลเหล่านี้รวมตัวกับแอนโทไซยานิน จะทำให้ได้สีน้ำเงินที่เสถียรเมื่ออยู่ ภายใต้ภาวะกรด นี่คือกกลไกที่ประจักษ์แจ้งแล้วในปัจจุบัน”

“ถ้ามีคุณสมบัติเป็นต่าง ไม่ต้องรวมตัวก็ได้ แต่ถ้าเป็นกรด ก็ต้อง รวมตัวกันหรือ...”

“รายละเอียดยังไม่แน่ชัด ถึงบอกว่าแสดงสีน้ำเงินได้ด้วยคุณสมบัติ เป็นต่าง แต่แค่แอนโทไซยานินโดยลำพังยังแสดงสีน้ำเงินสดไม่ได้ แกมสี จะจางลงเมื่อเวลาผ่านไปด้วย

นี่ยังเป็นการคาดคะเน แต่ถ้าจะให้แอนโทไซยานินแสดงสีน้ำเงินได้ ‘สดและเสถียร’ จำเป็นต้องอาศัยคุณสมบัติของไอออนโลหะและโคพิกเมนต์ในการประกอบโครงสร้างบางประเภท รวมทั้งบังคับตำแหน่งเฉพาะในโมเลกุลที่มีคุณสมบัติแสดงสี ไม่ให้ทำปฏิกิริยากับไฮโดรเจนไอออนและโมเลกุลน้ำที่อยู่รอบๆ ปกติแล้วในสภาพแวดล้อมที่เป็นด่างจะมีไฮโดรเจนไอออนน้อยอยู่แล้ว ทำให้แอนโทไซยานินที่อยู่เดี่ยวๆ สามารถทนได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมีขีดจำกัดเรื่องความเสถียร...การคาดคะเนก็เป็นตามี่พูดมา”

ซึกจะเข้าใจยากขึ้นทุกที ดอกเตอร์มัยม์ คงสังเกตเห็นว่าสีหน้าของมาเรียกับจอห์นเปลี่ยนไป

“เอาเถอะ พวกทฤษฎียิบย่อยนะเก็บไว้ก่อนก็ได้ แค่อยากให้เข้าใจว่า สีน้ำเงินในดอกไม้เกิดขึ้นได้เพราะสารแอนโทไซยานิน แอนโทไซยานินเป็นสีน้ำเงินในสภาวะด่าง และการให้กำเนิดดอกไม้สีน้ำเงินในอุดมคติ จำเป็นต้องประกอบแอนโทไซยานินเข้ากับไอออนโลหะหรือโคพิกเมนต์... เท่านั้นก็พอแล้ว”

“สาเหตุที่กุหลาบสีน้ำเงินไม่มีอยู่บนโลก เพราะขาดแอนโทไซยานิน ไอออนโลหะ หรือโคพิกเมนต์ อย่างใดอย่างหนึ่ง...ใช่ไหมครับ”

เรนถาม ทว่าดอกเตอร์ส่ายหน้าปฏิเสธ

“น่าเสียดาย แต่ผิดไปหน่อย ไม่ใช่ขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ทั้งหมดเลยต่างหาก กลับกุหลาบไม่มีทั้งแอนโทไซยานินที่ช่วยให้แสดงสีน้ำเงิน ทั้งไอออนโลหะและโคพิกเมนต์ที่จำเป็นต่อการรักษาความเสถียรของสี กุหลาบคือพืชที่ขาดแคลนปัจจัยทั้งหลายทั้งปวงที่ทำให้ดอกออกเป็นสีน้ำเงินนั่นเอง”

ไร้ปัจจัยทั้งปวงที่ทำให้ดอกออกเป็นสีน้ำเงิน...?

“หมายความว่า” จอห์นยกมือขึ้น “ถ้าจะให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงิน ต้องอาศัยยีนทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเหล่านี้ประกอบเข้าด้วยกันนะ หรือ”

“พูดกว้างๆ ก็ใช่

ถึงบอกว่า ‘แอนโทไซยานินแสดงสีน้ำเงิน’ แต่ในความเป็นจริง ไม่ใช่
ว่าสารที่จัดอยู่ในกลุ่มแอนโทไซยานินจะแสดงสีน้ำเงินได้ทั้งหมด แอนโท
ไซยานินตัวที่ควบคุมสีของดอกไม้นั้น หลักๆ มีสามชนิด ซึ่งสารตั้งต้นของ
แต่ละชนิดสามารถเขียนเป็นสูตรเคมีได้ตามนี้ $C_{15}H_8O_2(OH)_4$, $C_{15}H_7O_2(OH)_5$, $C_{15}H_6O_2(OH)_6$ แต่ที่มีคุณสมบัติแสดงสีน้ำเงินนั้นมาจากตัวที่สาม
หรือ $C_{15}H_6O_2(OH)_6$ กล่าวคือเดลฟินิดินกับหมู่น้ำตาลของมันเป็น

ดอกเตอร์คว่าซอล์กมาวาดโฟลว์ชาร์ตบนกระดานดำ

$C_{15}H_8O_2(OH)_4$ ® เพลาร์โกนิน (เหลือง)

$C_{15}H_7O_2(OH)_5$ ® ไซยานิดิน (แดง)

$C_{15}H_6O_2(OH)_6$ ® เดลฟินิดิน (น้ำเงิน)

คำถามไม่คุ้นหูคุ้นตาซักเยอะขึ้น ที่เขียนชื่อสีไว้ในวงเล็บคงหมายถึง
รงค์วัตถุให้สีนั้นๆ

“ที่นี้กุหลาบไม่มีเดลฟินิดิน หรือพูดให้ถูกต้องก็คือ ไม่มีความ
สามารถในการสังเคราะห์สารตั้งต้นของมันที่ชื่อว่า $C_{15}H_6O_2(OH)_6$ ”
ดอกเตอร์ชี้บรรทัดล่างสุด “พืชชนิดอื่นที่มีดอกสีน้ำเงิน จะมีเอนไซม์ที่
จำเป็นต่อกระบวนการสังเคราะห์สารตั้งต้นของเดลฟินิดิน โดยใช้ $C_{15}H_7O_2(OH)_5$ เป็นสารตั้งต้น ตามสมการเคมี $C_{15}H_7O_2(OH)_5 \rightarrow C_{15}H_6O_2(OH)_6$ หรือไม่ก็ข้ามขั้นจาก H8 ไป H6 เลยด้วยสมการ $C_{15}H_8O_2(OH)_4 \rightarrow C_{15}H_6O_2(OH)_6$ สมมติให้เอนไซม์ที่ว่าชื่อเอนไซม์ A ก็แล้วกัน แต่
กุหลาบไม่มีเอนไซม์ A ที่ว่านี้”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้สิ นี่แหละที่เขาเรียกกันว่า ‘พระเจ้าเท่านั้นที่รู้’

ถ้าพูดในเชิงวิทยาศาสตร์ นี่คือ ‘การคัดสรรในกระบวนการ

วิวัฒนาการ’ เป้าประสงค์ที่จะพยายามหาว่ามีเจตนากรรมแฝงอยู่ในนั้นไหม สิ่งมีชีวิตไม่ได้วิวัฒนาการด้วยความต้องการ ‘อยากเป็นแบบนั้นแบบนี้’ เพียงแต่มีสายพันธุ์ที่รอดพ้นจากการสูญพันธุ์มาได้โดยบังเอิญ และเมื่อย้อนมองกลับไปจะพบว่ารูปลักษณ์ของพวกมันเปลี่ยนไปจากอดีตแล้ว เนื้อแท้ของการวิวัฒนาการมันก็มีเท่านั้นเอง

ขอย้อนเข้าเรื่องเดิมนะ กุหลาบไม่มีเอนไซม์ A ที่จะใช้สังเคราะห์ C₁₅H₆O₂ (OH)₆ จึงไม่อาจสร้างเดลฟินิดินที่ให้สีน้ำเงินได้ สร้างได้ก็แต่เพลาริโกนินกับไฮยานิน หรือรงควัตถุสีเหลืองและสีแดงเท่านั้น นี่คือสาเหตุที่ดอกกุหลาบส่วนใหญ่มีสีเหลืองและสีแดง”

“แล้วกุหลาบขาว กุหลาบดำ กุหลาบชมพูล่ะว่าไง”

“สำหรับกุหลาบขาว อย่าว่าแต่เดลฟินิดินเลย กระทั่งเพลาริโกนินหรือไฮยานินก็สังเคราะห์ไม่ได้ ส่วนกุหลาบดำก็แค่รงควัตถุสีแดงกระจุกกันแน่นจนมองเห็นเป็นสีดำเท่านั้น สภาวะแท้จริงใกล้เคียงกับกุหลาบแดงนั่นละ กุหลาบสีชมพูก็เช่นเดียวกัน มันเป็นกุหลาบแดงชนิดหนึ่ง แต่รงควัตถุที่สังเคราะห์ได้มีน้อยเลยกลายเป็นสีชมพูอ่อน

สีของดอกกุหลาบก็ถูกกำหนดโดยปริมาณและการกระจายตัวของรงควัตถุที่สร้างขึ้นในลักษณะนี้เอง”

“แล้วปริมาณกับการกระจายตัวของรงควัตถุถูกกำหนดไว้อย่างไร”

ดอกเตอร์ซุสอันวให้คำถามของเรน

“จุดสำคัญมีสองข้อ ประเด็นกับดอกไม้ได้ทุกชนิด ไม่จำกัดแค่กุหลาบ

ข้อแรกคือปริมาณการสังเคราะห์สารตั้งต้นรงควัตถุ C₁₅H₈O₂ (OH)₄, C₁₅H₇O₂ (OH)₅ หรือ C₁₅H₆O₂ (OH)₆ ถ้าตามโฟลว์ชาร์ตคือลูกศร ‘แนวตั้ง’ ในปฏิกิริยา

อีกข้อคืออัตราการเกิดปฏิกิริยาเคมีที่เปลี่ยนสารตั้งต้นเหล่านี้เป็น

รงควัตถุแต่ละสี ซึ่งในโพลีชาร์ตเขียนด้วยลูกศร ‘แนวนอน’ ความจริง
ปฏิกิริยาลูกศร ‘แนวนอน’ ทั้งสามถูกควบคุมโดยเอนไซม์ในพืชแต่ละชนิด
ขอเรียกว่าเอนไซม์ B ก็แล้วกัน เอนไซม์ B ชอบเส้นทางไหนก็จะส่งผลเร่ง
อัตราการเกิดปฏิกิริยา ‘แนวนอน’ เส้นนั้น

สมดุลของปฏิกิริยาในแนวตั้งและแนวนอน คือตัวกำหนดปริมาณ
รงควัตถุของดอกไม้ รวมถึงสีที่ตาเห็นด้วย”

ดอกเตอร์เขียนเพิ่มเข้าไปในโพลีชาร์ตเมื่อ

B

A

$C_{15}H_8O_2$ (OH)4 ® เพลาร์โกนิน (เหลือง)

$C_{15}H_7O_2$ (OH)5 ® ไฮยานิน (แดง)

$C_{15}H_6O_2$ (OH)6 ® เดลฟินิน (น้ำเงิน)

มาเรียกโพลีชาร์ตที่มีรหัสอะไรก็ไม่ว่ากันมาด้วยสายตา
ขม้างทั้งรากับจอหน้ามาตรภาพการ

“ขอถามสักข้อสิ” จอห์นตั้งคำถามอีกครั้ง “แบบนี้เท่ากับว่า
ปฏิกิริยาในลูกศร ‘แนวนอน’ ทั้งสามถูกควบคุมด้วยเอนไซม์ B เหมือนๆ
กัน...ขอแค่มี $C_{15}H_6O_2$ (OH)6 แม้แต่กุหลาบก็สร้างรงควัตถุน้ำเงินได้
หรือเปล่า”

“ตามนั้นแหละ เข้าใจเร็วดีนี่

สรุปว่าการขาดเอนไซม์ A นี่แหละ คือหนึ่งในอุปสรรคขัดขวาง
ไม่ให้สีน้ำเงินในดอกกุหลาบแสดงออกมาได้ ถ้าจะสร้างกุหลาบสีน้ำเงิน
อันดับแรกต้องเคลียร์ปัญหานี้ให้ได้ก่อน

ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึง...”

“สกัดยีนที่สร้างเอนไซม์ A จากพืชชนิดอื่น แล้วถ่ายฝากยีนนั้นเข้าไปในยีนของกุหลาบ...สินะ”

ดอกเตอร์พยักหน้า

“ถ้าพูดในเชิงเทคนิคมากขึ้นอีกหน่อยก็คือ ใช้เอนไซม์ตัดจำเพาะเอนไซม์ไลเกสที่ทำหน้าที่เชื่อมชิ้นส่วนดีเอ็นเอ และเวกเตอร์ ในการนำชิ้นส่วนดีเอ็นเอที่บันทึกข้อมูลการจัดเรียงตัวของกรดอะมิโนของเอนไซม์ A’ ต่อเข้ากับดีเอ็นเอของกุหลาบ”

“เออ เดียวก่อนสิ” มาเรียพูดแทรก “ได้เอนไซม์ A มาแล้ว รงควัตถุสีน้ำเงินก็ได้มาแล้ว ถึงจุดนี้ก็โอเคอยู่หรอก แต่การเลือกสังเคราะห์เฉพาะรงควัตถุสีน้ำเงินนะ ทำได้ง่ายขนาดนั้นเลยหรือ

แล้วใช้ปฏิกิริยาตามลูกศร ‘แนวนอน’ ที่เหลืออีกสองปฏิกิริยา อย่าง ‘C15H8O2 (OH)4 ⑧ เฟลาริโกนิน’ หรือ ‘C15H7O2 (OH)5 ⑨ ไชยานิน’ ละจะว่าไง ต่อให้เอนไซม์ A แล้ว แต่เส้นทางพวกนี้ไม่ยอมหลักทางให้แต่โดยคืออยู่แล้วหรือเปล่า ก่อนที่ปฏิกิริยาของลูกศร ‘แนวตั้ง’ จะไปได้สุดทาง เผลอๆ อาจเบี่ยงไป ‘แนวนอน’ กลางทาง จนกลายเป็นรงควัตถุสีเหลืองหรือแดงซะก่อนก็ได้ใช่ไหมล่ะ”

ดอกเตอร์เบิกตากว้าง ยืมหน้าบานประหนึ่งเจอชุมทรัพย์

“ยอดเยี่ยม...ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ ไม่นึกว่าอธิบายแค่ครั้งเดียว คุณ จะเข้าใจได้ลึกซึ้งถึงขนาดนั้น อยากเชิญคุณมาร่วมห้องวิจัยของฉันให้ได้เสียล่ะ”

“...ล้อเลียนกันรึไง”

“เปล่า” ดอกเตอร์ส่ายศีรษะด้วยสีหน้าจริงจัง “เป็นอย่างที่คุณ ทักท้วงมาเลย

แค่เอนไซม์ A เข้ามา กุหลาบก็ยังไม่อาจมีสีน้ำเงินที่งดงามได้ เพราะรงควัตถุสีเหลืองกับสีแดงจะถูกสังเคราะห์ขึ้นพร้อมกันตามปฏิกิริยาของลูกศร ‘แนวนอน’ อีกสองปฏิกิริยา

ซึ่งวิธีที่ง่ายและแน่นอนที่สุดในการหลีกเลี่ยงไม่ให้เป็นแบบนี้ก็คือ เราต้องเปลี่ยนแปลงเอนไซม์ B

ในการจะให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินนั้น หรือพูดอีกอย่างก็คือ ในการสร้างเฉพาะรงค์วัตถุสีน้ำเงินนั้น เราต้องกำจัดเอนไซม์ B ที่มีมาแต่ต้น แล้วแทนที่มันด้วยของใหม่คือเอนไซม์ C ที่จะเลือกสร้างเฉพาะเดลฟินิดิน”

เสียงของดอกเตอร์แฝงความนัยอย่างประหลาด

เรนเว้นช่วงครู่สั้นๆ ก่อนเอ่ยปาก

“แปลว่ากระบวนการอย่างการกวดการแสดงออกของยีนในเอนไซม์ B และการนำเข้ายีนของเอนไซม์ C จะยังจำเป็นขึ้นอีกสินะครับ

คุณจะบอกว่าการตัดต่อยีนที่ซับซ้อนขนาดนี้สามารถทำได้แล้ว อย่างน้อยก็ในขั้นของการวิจัยขั้นหรือครับ”

“ในแง่ทฤษฎีนะใช่ แต่ในทางปฏิบัติไม่ราบรื่นขนาดนั้นหรอก การหายีนเป้าหมายให้พบอย่างแม่นยำจากลำดับเบสที่มีอยู่มหาศาล สกดมันออกมา แล้วนำไปยังตำแหน่งที่ต้องการ...ยังเป็นเรื่องเพ้อฝันเมื่อคำนึงถึงมาตรฐานเทคโนโลยีในตอนนี้ ที่พวกนักวิจัยกำลังทำในปัจจุบันก็แค่ตัดดีเอ็นเอด้วยกรรไกรที่ตัดได้เพียงจำเพาะจุด แล้วอาศัยความสามารถของจุลินทรีย์...หรือเวกเตอร์ ช่วยส่งชิ้นส่วนที่น่าจะใช่เข้าไปในเซลล์เท่านั้นเอง ส่วนยีนเป้าหมายจะเข้าไปเชื่อมต่อกันตำแหน่งที่เราต้องการและแสดงออกมาหรือเปล่านั้น ต้องเลี้ยงเซลล์ที่รับเวกเตอร์เข้าไปเสียก่อนถึงจะรู้ นี่คือสถานการณ์ในปัจจุบัน”

ดอกเตอร์กล่าวต่อพลางยิ้มเยาะตัวเอง

“ถ้าให้อธิบายละเอียดยิ่งขึ้นก็คือ ตอนนี้เรายังอยู่แค่ขั้นแรกของโพลีชาร์ตเมื่อกี้ด้วยซ้ำ ในการสร้างกุหลาบสีน้ำเงิน นอกจากเดลฟินิดิน เรายังต้องใช้ยีนอีกหลายตัวเพื่อเพิ่มไอออนโลหะและโคฟักเมนต์เข้าไปด้วย เวลาพูด เราพูดสั้นๆ ว่า ‘ให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินด้วยการตัดต่อยีน’ แต่ในความเป็นจริง ต้องลองผิดลองถูกกันไปเรื่อยๆ ไม่รู้จักจบจักสิ้น

เออละ จอห์น นิสเซน ย้อนกลับมาที่คำถามของคุณกันเถอะ”

ดอกเตอร์เซมันเหมือนจะมองทะลุร่างจอห์น นายทหารหนุ่มใหญ่
ตัวแข็งเป็นหินเพราะไม่ทันตั้งตัว

“คุณถามว่า ‘เป็นไปได้หรือไม่ที่จะสร้างยอดมนุษย์ด้วยการ
ดัดแปลงพันธุกรรม’ ใช่ไหม

ขอพูดจากข้อสรุปก็แล้วกัน ไม่สามารถฟันธงว่าเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้า
ถามว่าเทคโนโลยีจะก้าวหน้าถึงระดับใช้งานได้จริงภายในอีกสิบกว่าปีหรือ
เปล่า คำตอบย่อมเป็นโน”

“...เพราะยีนที่จำเป็นต้องควบคุมมีมหาศาลเกินไปนั่นหรือ”

เสียงพึมพำของจอห์นแฝงอารมณ์ที่แยกไม่ออกว่าผิดหวังหรือโล่งใจ

แค่สร้างกุหลาบสีน้ำเงินก็ต้องอาศัยปฏิกิริยาของสิ่งมีชีวิตที่สลับ
ซับซ้อนกับสารตัวช่วยตั้งเยอะแยะ ทั้งยังต้องเชื่อมต่อยีนที่แต่เดิมไม่มีอยู่
ในกุหลาบเข้าไปมากมายขนาดนี้แล้ว หากสร้าง ‘ยอดมนุษย์’ จะเกี่ยวพัน
ถึงปฏิกิริยาของสิ่งมีชีวิตกับสารมากมายแค่ไหน และต้องใช้ยีนมากมาย
เพียงใดเพื่อให้สิ่งเหล่านั้นเป็นจริงขึ้นมา...แค่คิดก็จะสติแตกแล้ว

“ถูกต้อง แต่กรณีใช้ ‘มนุษย์’ เป็นเป้าหมายในการตัดต่อยีน ยังมี
อุปสรรคใหญ่ยักษ์ยิ่งกว่านั้นเพิ่มเข้ามาอีก”

“หมายถึงปัญหาด้านมนุษยธรรมหรือครับ”

“คิดว่าพวกที่จะสร้าง ‘ยอดมนุษย์’ สนเรื่องมนุษยธรรมนั้นหรือ
ปัญหามันเป็นรูปธรรมกว่านั้น *ระดับความเร็วในการเติบโตของตัวทดลอง*
ต่างหากละ

ในกรณีของกุหลาบ กว่าเซลล์ที่ถูกตัดต่อยีนจะออกดอกก็กินเวลา
ราวครึ่งถึงหนึ่งปี ซึ่งในแง่วงจรการวิจัยก็ถือว่านานแล้วนะ แต่กรณีของ
มนุษย์ กว่าไข่ที่ผสมจะกลายเป็นทารก แล้วผ่านช่วงปฐมวัยไปจนถึงช่วง
โตเต็มวัย ต้องใช้เวลาร่วมยี่สิบปี และถ้าล้มเหลว เกิดผลข้างเคียงถึงขั้น
เสียชีวิต เราต้องนับหนึ่งใหม่โดยใช้เวลาเป็นหลักสิบๆ ปี

นับหนึ่งใหม่ ตรงตัวตามนั้นเลย”

“หมายความว่ายังไง”

“ในกรณีของพีช เรามีเทคนิคที่อยู่ตัวแล้วในการตัดชิ้นส่วนเซลล์ใดๆ จากต้นที่โตเต็มวัย แล้วเพาะเลี้ยงต้นใหม่ที่มียีนแบบเดียวกันไม่มีผิดพลาด หรือที่เรียกกันว่า ‘โคลนนิ่ง’ นั่นแหละ

กล่าวคือ ถ้ามีต้นแบบที่ทำสำเร็จถึงครึ่งทางแล้ว ก็สามารถเก็บเซลล์ จากตัวทดลองนั้นมาดำเนินการตัดต่อยีนต่อไปได้เลย

แต่ตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการโคลนนิ่งโดยใช้เซลล์จากร่างกายของสัตว์มีกระดูกสันหลังนั้น ในปัจจุบันยังไม่มีอยู่ที่ไหนทั้งสิ้น

ต่อให้พัฒนา ‘ยอดมนุษย์’ ได้สำเร็จไปครึ่งทาง แต่เมื่อใดที่เติบโตมาเป็นมนุษย์แล้ว การใช้คนคนนั้นเป็นเครื่องส่งเวทย์เพื่อต่อยอดผลสำเร็จ ก็เป็นเรื่องที่ทำได้ในความเป็นจริง ต้องตัดต่อยีนให้ยุ่งยากกว่ากันใหม่ตั้งแต่ต้น

แทนที่จะสร้าง ‘ยอดมนุษย์’ ที่ต้องลงทุนลงแรงขนาดนั้น ผู้พัฒนาอาวุธทรงประสิทธิภาพที่ยิงนัดเดียวก็ส่งยอดมนุษย์นั้นลงหลุมได้แล้ว ยังจะเร็วและมีความเป็นไปได้มากกว่า”

จอห์นอ้าปากค้างหน้าเครียด ทว่าคงนึกคำโต้แย้งไม่ออก ได้แต่ครางออกมาสั้นๆ เท่านั้น คนที่ตั้งคำถามแทนกลับเป็นมาเรีย

“หมายความว่ากรวิจัย ‘ยอดมนุษย์’ เป็นเรื่องเปล่าประโยชน์สินะ”

“จะมองแบบนั้นก็ได้ ถ้าผมมั่นใจในแง่อาวุธทำลายล้าง”

“ถ้าจั้น...”

มาเรียหันดวงตาสีแดงเข้มที่ทอประกายวาววับไปทางดอกเตอร์

“คุณคิดจะสร้างกุหลาบสีน้ำเงินขึ้นมาทำไม”

สีหน้าตกตะลึงคาดไม่ถึงผุดขึ้นบนใบหน้าของดอกเตอร์เป็นครั้งแรก

“ถ้าสร้างมันเพราะไม่มีอยู่ตามธรรมชาติ ไม่เห็นต้องเป็นกุหลาบเลยก็ได้ นี่พืชที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ยังมีอีกถมเถไป อย่างแครอทหวานหรือไม่ก็พริกหยวกหวาน”

ไอ้ที่คุณพูดมานั้นของกินที่คุณเกลียดทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรือ เรนคิดแต่ไม่ได้เอ่ยออกมา

“เหตุผลที่เลือกกุหลาบสีน้ำเงินทั้งที่มีตัวเล็กลมหาศาลคืออะไร”

ความเงียบยังคงดำเนินต่อไป...และในที่สุด

“ไม่มีเหตุผลหรอก” ดอกเตอร์ยกไหล่อย่างว่างท่า “อยากสร้างก็เลยสร้าง ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

‘กุหลาบสีน้ำเงินคือสัญลักษณ์ของสิ่งที่เป็นไปได้ และการสยบมันให้ได้คือก้าวที่ยิ่งใหญ่ของพันธุวิศวกรรม’...คำตอบนี้เป็นแค่ประโยคโฆษณาสำหรับพวกคนใหญ่คนโตหรือสาธารณชนเท่านั้น พวกคุณคงไม่อยากจะคำตอบที่แต่งเติมให้เลิศหูแบบนั้นหรอกใช่ไหม

อยากสร้างก็เลยสร้าง นั่นคือเส้นทางที่ควรจะต้องเป็นสำหรับฉัน มันก็แค่นั้น คำถามว่าทำไมนั่น ลึกซึ้งแต่ไร้ความหมายพอๆ กับถามว่า ‘ทำไมชอบดื่มเหล้า’ นั่นละ”

ดอกเตอร์เขม่นมาเรียกกลับ หลังจ้องตากันชั่วคราว ไหล่ของหัวหน้าผมแดงก็หายเกร็ง “เข้าใจแล้ว ขอโทษที่ถามไม่เข้าท่า”

“ไม่หรอก มีคำกล่าวว่า ‘คำถามไม่เข้าท่านั้นไม่มี จะมีก็แต่คำตอบไม่เข้าท่า’”

“นั่นสินะ ฉันเคยถามคล้ายๆ กับแบบนี้ แล้วก็มีคนที่ตอบแบบเดียวกับคุณ เมื่อไม่นานมานี้เอง”

เรณกลั่นหายใจ จอห์นก็ทำหน้าเครียด ดอกเตอร์ไม่ได้สังเกตท่าทีของฝ่ายนี้ เจ้าตัวยิ้มมุมปากและบอกว่า “ฉันฉันคงดื่มเหล้าคุยถูกคอกับคนคนนั้นแน่เลย เอาละ มีคำถามอื่นอีกหรือเปล่า”

“ในงานแถลงข่าววันก่อน” เรนเอ่ยขึ้นบ้าง “คุณบอกว่าสร้างกุหลาบ

สีน้ำเงินเป็นผลสำเร็จด้วยเทคโนโลยีการตัดต่อยีนที่พัฒนาขึ้นใหม่ แต่จากที่ฟังคุณอธิบาย ผมยังมองไม่เห็นภาพรวมของเทคโนโลยีที่ว่าเลยนะครับ

‘เทคนิคสร้างยีนที่สำคัญได้อย่างมีประสิทธิภาพ’ นะ เป็นยังไงในเชิงรูปธรรม ช่วยอธิบายอย่างละเอียดได้ไหมครับ”

“เสียใจด้วยที่ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ รายงานการประชุมวิชาการยังไม่ออกมาเลย แต่จริงๆ โไ่เดียก็เรียบง่าย ถ้ามีความรู้พื้นฐานเรื่องการแสดงออกของยีนก็จะเข้าใจได้ทันที เอกสารทางวิชาการที่ลงรายละเอียดจะเผยแพร่เดือนหน้าแล้ว ไปอ่านในนั้นเองก็แล้วกัน”

แม้ถูกหลบฉากเอาตัวๆ เเรนก็ไม่ชักใช้ไปกว่านั้น ถ้ามีเอกสารทางวิชาการออกมา เขาแค่ไปดูเอาทีหลัง ประเด็นสำคัญที่เป็นข้ออ้างของพวกเขาคือต่อจากนี้ต่างหาก

“ในการดัดแปลงพันธุกรรม คิดว่าจำเป็นจะต้องถอดรหัสลำดับเบสของดีเอ็นเอให้ได้เสียก่อนเป็นขั้นตอนเบื้องต้น เทคโนโลยีด้านนั้นก้าวหน้าไปถึงไหนแล้วครับ

มีความคาดหวังกันว่า ถ้าสามารถนำเทคโนโลยีการถอดรหัสดีเอ็นเอมาใช้ในการสืบสวนคดีอาชญากรรม น่าจะระบุตัวบุคคลได้เฉพาะเจาะจงกว่าการใช้หมู่เลือดมากเลยนะครับ”

“หมายถึงการตรวจดีเอ็นเอหรือ ฉันเคยได้ยินเหมือนกัน อีกไม่กี่ปีก็คงจะเริ่มใช้ได้แล้วละมัง”

ตกใจเลย เร็วกว่าที่คิด

“แต่ถึงแบบนั้น ที่วิจัยกันอยู่ตอนนี้ก็เป็นแค่การตัดลำดับเบสเฉพาะส่วนในดีเอ็นเอไปเทียบความยาวเพื่อจำกัดวงหาตัวบุคคลอย่างคร่าวๆ เท่านั้นเอง รูปแบบที่จำแนกได้อย่างแม่นยำก็ยังมีแค่ไม่กี่สิบชนิด เรียกว่า ‘การระบุรูปแบบดีเอ็นเอ’ น่าจะถูกต้องตรงตัวกว่า

ในการถอดรหัสลำดับเบสไปที่ละลำดับและดีเอ็นเอจนทะลุปรุโปร่งอย่างถูกต้องแม่นยำนั้น ต้องใช้กระบวนการมากมายและซับซ้อนโดย

ใช้ปฏิกิริยาจากการสังเคราะห์ดีเอ็นเอ หากพิจารณาตามมาตรฐานของเทคโนโลยียุคปัจจุบัน การถอดรหัสดีเอ็นเอของมนุษย์หนึ่งคนคงกินเวลาอีกหลายสิบปี

หรือพูดอย่างเข้มงวดก็คือ กว่าการตรวจดีเอ็นเอจะก้าวหน้าระดับใช้งานจริงได้ อย่างน้อยต้องรอศตวรรษหน้าเป็นต้นไปละนะ”

คงหมายถึงเส้นทางยังอีกยาวไกล

ทว่า ถึงถอดรหัสได้แค่ไม่กี่สิบรูปแบบ จำนวนก็ยังมากกว่าหมู่เลือด ABO มากโขอยู่ดี หากเทคโนโลยีการถอดรหัสดีเอ็นเอก้าวไกลเร็วกว่านี้หลายสิบปีละก็ คงไม่เกิดเหตุอย่างคดีเจสลี่ฟิชที่ผ่านมาหรอก

“มีคำถามอื่นอีกไหม”

“ก่อนคุณแถลงข่าวอย่างเป็นทางการ มีบาทหลวงที่รัฐ A แถลงข่าวเรื่องกุหลาบสีน้ำเงินใช่ไหม คุณคิดเห็นยังไงเรื่องกุหลาบของเขา”

“ยากจะเชื่อได้สนิทใจนะ” ดอกเตอร์ตอบทันควัน “ของปลอม หรือไม่ว่าผู้เป็นเจ้าของอารมณ์แปรปรวน อย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างนั้น ส่วนเหตุผลที่ทำให้ฉันคิดแบบนี้ พวกคุณคงเข้าใจแล้ว”

“กุหลาบขาดปัจจัยต่างๆ ทางพันธุกรรมที่ดอกไม้สีน้ำเงินพึงมี และโอกาสที่จะเกิดการเติมเต็มช่องโหว่เหล่านั้นตามธรรมชาติแทบเป็นศูนย์... ใช่หรือเปล่า”

“ตอบได้ถูกต้อง ฉันขอไม่ฟันธงว่าเป็นของปลอม เพราะการด่วนตัดสินโดยไม่พิสูจน์หักล้างขัดต่อธรรมเนียมของนักวิทยาศาสตร์”

แต่ขอให้ความเห็นไว้แค่ว่า โอกาสเป็นตามข้อแรกมีสูงมาก ถ้าได้ไปตรวจสอบของจริงคงรู้ทันที มีคำถามอื่นอีกไหม”

“ฉันขอลาก่อนแค่ข้อเดียว” มาเรียกมือ “ต่อจากนี้ คุณคิดจะยังงัยกับกุหลาบสีน้ำเงินของคุณ”

“...ทำยังไง หมายถึงอะไรหรือ”

“คุณเป็นคนสร้างมันขึ้นเอง คงไม่ใช่ว่าหลังจากนี้จะปล่อยมันทิ้ง

ทำเป็นเตะท่า มาเรียวิจารณ์อย่างอวดดีแล้วหันไปหาแฟรงก์

“แล้วกุหลาบสีน้ำเงินของคุณล่ะ มีชื่ออะไรทำนองนั้นไหม”

“ไม่มีหรอก แค่หนึ่งในตัวอย่างที่สร้างขึ้นมามหาหลายร้อยหลายพัน
เท่านั้นเอง ไม่มีชื่อเรียกอื่นนอกจากหมายเลขลำดับ แต่นั่นสินะ...ถ้าจะ
อุตส่าห์ตั้งชื่อให้มัน”

แฟรงก์ชะงักคำพูดชั่วขณะ แล้วพูดต่อรากับนิกมุกตลกขึ้นมาได้

“ชื่อ ‘อะบิส³ (ห้วงสมุทร)’ เป็นไง”

❖

พอจบการเข้าพบดร.เทเนย์ล พวกเรานอกจากอาคารแผนก
วิชาเทคโนโลยีชีวภาพ

จอห์นจะแวะฐานทัพอากาศเลยต้องแยกไปคนละทางกับทั้งคู่ บอก
ว่าจะไปรับข้อมูลเกี่ยวกับการฟื้นฟูพื้นที่เกิดเหตุดินถล่มในรัฐไกล์เคียง คำ
ชักชวนของมาเรียว่า “ไหนๆ แล้ว ไปดื่มด้วยกันหน่อยไหมล่ะ ให้คุณเลี้ยง
ก็ได้เข้า” ฎกนายทหารหนุ่มใหญ่ปฏิเสธด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ

ขณะเดินอยู่ในมหาวิทยาลัย มุ่งหน้าไปยังลานจอดรถ มีผู้หญิง
คนหนึ่งเดินสวนมาจากปากตรงกันข้าม

เธอเป็นหญิงชาวเอเชียตะวันออก อายุน่าจะราวสามสิบกลาง ผม
ดำยาวปานกลาง ตาสีดำ สวมแว่นกรอบหนา ใส่ชุดสูทสวมรองเท้าส้นสูง
มือซ้ายลากกระเป๋าติดล้อมาด้วย บุคลิกเหมือนพนักงานขายประกันที่เพิ่ง
กลับจากทำงานต่างประเทศ

มือข้างหนึ่งถือกระดาดที่น่าจะเป็นแผนที่ เธอเหลียวซ้ายแลขวาไป
รอบๆ ด้วยสีหน้างุนงง สงสัยกำลังหลงทาง

³ คำว่า abyss มีความหมายถึงชุมชนรกด้วย

จากนั้นสังเกตเห็นทางนี้

“เอ็กซ์คิวสมี ขอถามอะไรหน่อยสิคะ”

เธอทักทายมาด้วยภาษาประเทศ U ที่ออกแปร่ง สำเนียงนั้นคุ้นหู
สไตล์การพูดแบบคนประเทศ J ที่ออกเสียงสระชัดเจน

“มีอะไรหรือครับ”

เรนลองตอบกลับด้วยภาษาประเทศ J หญิงคนนั้นหน้าตาสดใสขึ้น
ทันที รวากับเจอโอเอซิสกลางทะเลทราย

“อ้อ ขอโทษนะคะ ทราบหรือเปล่าว่าอาคารแผนกวิชาเทคโนโลยี
ชีวภาพไปทางไหน”

พวกเรนเพิ่งอยู่ที่นั่นจนถึงเมื่อไม่กี่วันเอง เرنเข้าไปยังถนนด้านหลัง แล้ว
ใช้แผนที่บอกตำแหน่งปัจจุบันและตำแหน่งที่หมายให้ หญิงคนนั้นผุด
สีหน้าโล่งใจ

“โล่งอกไปที เพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรกก็เลยไม่รู้เหนือรู้ใต้...ไม่รู้ว่า
จะขอบคุณคุณยังไงดี”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ว่าแต่คุณมาทำงานที่นี่หรือครับ”

“ไม่เชิงทำงานหรอกค่ะ จริงๆ แล้วฉันสังกัดห้องวิจัยของอีก
มหาวิทยาลัย ครั้งนี้เหมือนมาสำรวจภาคสนามนะค่ะ”

ไม่ใช่พนักงานขายประกันหรอกหรือ พอถามถึงสังกัด มหาวิทยาลัย
รัฐที่เธอตอบกลับมานั้นมีชื่อเสียง ซึ่งเรนก็เคยได้ยินชื่อเหมือนกัน

“เรน พูดภาษามนุษย์ดาวเสาร์เรื่องอะไรอยู่นะ คนรู้จักกันหรือ”

มาเรียกถามด้วยสีหน้าขงใจ หญิงคนนั้นร้องว่า “อู๊ อิมชอร์”
หน้าตาแข็งทื่อขึ้นมาทันใด จ้องมาเรียงตั้งแต่หัวจรดเท้า การแต่งเนื้อแต่งตัว
แบบเอาง่ายเข้าว่าของมาเรียกคงทรมานใจเธอเข้า ทำที่จึงพูดได้ยากว่าเป็นมิตร

“อะไร? มีอะไรหรือ”

มาเรียกยังไม่รู้ตัว หญิงคนนั้นสะดุ้งเงยหน้าขึ้นร้อง “อ๊ะ อู๊ตาย”
แล้วหัวเราะแห้งๆ

“ขอภัยที่เสียมารยาท คุณเองด้วยนะคะ”

เธอกล่าวลา แล้วลากกระเป๋าเดินจากไปอย่างรีบร้อน เสียงกึกกังๆ ของกระเป๋าลากดังห่างออกไปทุกที

“...อะไรของเขาก็ไม่รู้ คนประเทศ J เนี่ย คนเพี้ยนๆ เยอะนะ”

“ผมว่าอย่างคุณไม่น่าจะมีหน้าพุดแบบนี้ได้หรอกครับ”

หมายความว่าไฉยะ หางตาของมาเรียชี้ขึ้นทันตาเห็น

ทันทีที่ทั้งสองเดินทางกลับถึงสถานีตำรวจ F มีโทรศัพท์จากโดมินิค มาอีกครั้ง

✱

“ขอบคุณที่มา ยินดีต้อนรับครับ คุณซอลส์บรี คุณคุโจ”

เสียงโทนต่ำของบาทหลวงโรบิน คลีฟแลนด์ดังหึ่งไปทั่วห้อง สวดมนต์

รูปร่างหน้าตาห่างไกลจากภาพลักษณ์ทั่วไปของ ‘บาทหลวง’ หรือ ‘นักเพาะเลี้ยงกุหลาบ’ เขาตัวใหญ่ราวกับหินผา เครื่องหน้าโดดเด่น ชัดเจน ส่วนสูงน่าจะร่วมร้อยแปดสิบกว่าเซนติเมตร ร่างในชุดบาทหลวง สีดำไม่อ้วนไม่ผอม ไหล่กว้างแลดูแข็งแรงบีบเป็น

“..อย่างกับแอบรับจับเป็นมือสังหารด้วยงั้นแหละ”

มาเรียพิมพ์อย่างเสียมารยาทอยู่ข้างๆ เرن ไม่รู้ได้ยินเสียงพุดของเธอเข้าหรือไม่ แต่สีหน้าของโรบินไม่เปลี่ยน แค่ออกว่า “งั้นเชิญทางนี้” หันหลังให้แล้วออกเดินนำไป

ที่นี่คือโบสถ์ของบาทหลวงโรบิน คลีฟแลนด์ อีกหนึ่งผู้ให้กำเนิด กุหลาบสีน้ำเงิน ที่อยู่ชานเมือง P

ห้องสวดมนต์ดูเรียบง่าย นอกจากแท่นเทศนาและม้ายาวไม่กี่แถว แล้วก็ไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก วันอาทิตย์อาจจะมีศาสนิกชนมารวมตัวกัน เยอะ แต่วันเสาร์อย่างวันนี้เงียบเชียบไร้ผู้คน

ทั้งคู่เดินตามหลังโบรินออกมาทางประตูหน้า พอเหลียวหลังกลับไปดู เห็นผนังเหนือประตูได้ขายคารูปสามเหลี่ยมมุมบ้านมีกางเขนขนาดใหญ่ติดอยู่ โบรินแห่งนี้ไม่ได้มีหลังคาแหลมและไม้กางเขนบนยอดตามภาพลักษณะที่มักผุดขึ้นมาเมื่อได้ยินคำว่าโบสถ์ แต่เป็นอาคารชั้นเดียว หน้าตาบ้านๆ เหมือนหอประชุมตามชุมชน

คืนสองวันก่อน ตอนเรนกับมาเรียกลับถึงสถานีดาร์วจ F สิ่งที่อยู่คือคำไหว้วานใหม่ของโดมินิค

“คราวนี้ให้ไปพบบาทหลวงโบริน คลีฟแลนด์...หรือครับ”

“โทษทีนะ พอดีผู้ใหญ่ในสถานีดาร์วจ P ของเราดันบอกมาว่า ‘ให้คนเดิมไปเช็กจะดีกว่า’”

เสียงโดมินิคยอมออกแววเกรงใจแน่นอยู่แล้ว พอเรนส่งสัญญาณศัพท์ต่อให้หัวหน้าผมแดง เธอก็ขมวดคิ้ว เริ่มโวยวายแย้งโดมินิคทันที

“ฮัลโหล นี่มาเรีย ซอลส์บรีนะ...เดี๋ยวกู เอาอีกแล้วหรือ” “...ฮือ ของแท้...ดร.เทเนี่ยลหรือ จะว่าเพื่อนก็เพื่อนอยู่นะ แต่ในฐานะนักวิจัยก็จัดว่าเก่งเลยมั้ง?...หา? พุดแบบนี้หมายความว่า...เอิ่ม ไม่มีหรอก แค่ความประทับใจครั้งแรกของมือใหม่ แต่ความรู้เฉพาะด้านของดอกเตอร์คงไม่เบา” “...เข้าใจแล้ว คราวหน้าเลี้ยงจันชะตี่...สองแก้ว? น้อยไปยะ สี่แก้วสิ มันต้องสี่แก้ว นิลดให้สุดๆ แล้วนะ”

หลังจากตกลงสัญญาฉบับกันสารพัด วันนี้เรนกับมาเรียก็ต้องมาเยือนบาทหลวงโบริน คลีฟแลนด์ ผู้สร้างกุหลาบสีน้ำเงินอีกคน

จริงๆ ก็ควรคาดไว้อยู่แล้ว ในเมื่อไปเลียบเคียงหนึ่งในผู้เกี่ยวข้อง กับเหตุเอ็กเกริกเรื่องกุหลาบสีน้ำเงิน ก็ไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยปละอีกหนึ่งไว้เฉยๆ

กระนั้นก็เล่นเอาลุ่มเหมือนกันว่าจะหาข้ออ้างใดขอพบดี ต่างกับ
ครั้งของดร.แฟรงก์ เทนเนี่ยล คนที่จะพบครั้งนี้ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเรื่องพันธุ
วิศวกรรม เลยใช้ข้ออ้างเรื่องอยากขอความเห็นทางเทคนิคไม่ได้ แต่ครั้ง
จะเข้าไปหาแล้วบอกตรงๆ ว่ามาสืบสวนบางอย่าง ก็เกรงจะขัดเจตนาของ
พวกสถานีตำรวจ P

หลังจากคิดกันอยู่นาน จึงยกเอาเรื่องอยากขอให้ไปบรรยายเป็น
ข้ออ้าง

ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่จากความพยายามสุดความสามารถของคุณ
ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจอย่างยิ่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ฉะนั้นอยากขอฟัง
เรื่องราวของคุณได้หรือไม่ แม้ใจความคำอ้างออกจะน่าขัน แต่อาจเพราะ
อิทธิพลของคำว่าสถานีตำรวจหรือเปล่าก็ไม่รู้เหมือนกัน อีกฝ่ายเลยตอบ
ตกลง และเนื่องจากเจ้าตัวงานยุ่ง วันธรรมดาถึงงานแสดงธรรมเทศนา ส่วน
วันอาทิตย์ก็มีสวดภาวนา จึงได้พบเขาเป็นครั้งแรกในวันเสาร์ซึ่งก็คือวันนี้
แม้ออกจะกะทันหันไปสักนิดก็ตาม

แต่จะว่าไป ก็ยังคาดเดาจุดประสงค์ของสถานีตำรวจ P ไม่ออกอยู่ดี

น่าจะกำลังสืบค้นบางอย่างเกี่ยวกับกุหลาบสีน้ำเงิน แต่บางอย่าง
ที่ว่าเป็นอะไร แล้วทำไมไม่ใช่คนของสถานีตำรวจ P แต่กลับใช้คนของสถานี
ตำรวจ F แทน เรื่องไม่เข้าใจยังมีอีกมากมาย

...เรนเดินตามหลังโรบินไปกับมาเรีย พลางขบคิดคำถามที่นึก
คำตอบไม่ออก

ทั้งกลุ่มอ้อมข้างห้องสวดมนต์ไปด้านหลัง แล้วเห็นประตูไม้เก่าๆ
ตรงกำแพงอิฐล้อมรอบบริเวณโบสถ์ ถ้ามองจากประตูหน้าจะเห็นอยู่มุม
ในสุดของกำแพงด้านซ้ายมือ

ทำไมมีประตูตรงนี้ ประตูข้างหรือเปล่า พันมันไปไม่ใช่ที่ดินของ
บ้านข้างๆ หรือหรือ

โรบินเปิดประตูโดยไม่รู้ถึงความสงสัยของเรน พอทั้งคู่เดินเข้า

ประตูตามที่บาทหลวงคะยันคะยอ พื้นที่โล่งเหมือนสวนกว้างก็แผ่ขยาย
เบื้องหน้าสายตา

ดินแห้งผาก มีกำแพงล้อมรอบบริเวณ บรรดาต้นไม้ปลูกไว้ชิด
กำแพง ซ้ายมือด้านในสุดมีบานประตูขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนประตูหน้า นี้
ก็ทำด้วยไม้เช่นกัน ตอนนี้ประตูปิดสนิท มองไม่เห็นสภาพภายนอก

กระท่อมที่มีมู่ลี่ปิดทั้งสี่ด้านตั้งเยื้องจากตรงหน้าพวกเรนเล็กน้อย
มีแสงสะท้อนบนกระจกจากกระจกหน้าต่างของมู่ลี่ มองเห็นสีน้ำตาลของ
ลำต้น สีเขียวของใบไม้ และเงาบางอย่างที่มีสีออกน้ำเงินอยู่รำไร

เรือนกระจกนั่นเอง ความกว้างหลายเมตร ความลึกเกือบสิบเมตร
เทียบกับเรือนกระจกของมหาวิทยาลัย C เมื่อวานแล้วดีกว่าหลายชุม
แต่ถือว่าอลังการในแง่ทรัพย์สินส่วนบุคคล ดูเหมือนมู่ลี่จะถูกนำมาติดไว้
ที่หลัง เพราะขอบด้านบนติดตะขอเล็กๆ เพื่อเกี่ยวห้อยมู่ลี่ลงมา

“กุหลาบนะ เพาะเลี้ยงไว้ด้านโน้นครับ” โรบินเบนสายตาไปยัง
เรือนกระจก “เดิมทีที่นี่เป็นโรงเลี้ยงเด็กกำพร้าของโบสถ์ แต่ยุบไปนาน
แล้ว อาคารก็ถูกรื้อถอนกลายเป็นลานโล่ง เลยใช้เป็นสวนกุหลาบอย่างที่
เห็นแหละครับ”

เคยมีโรงเลี้ยงเด็กกำพร้าของโบสถ์แต่ถูกรื้อถอนไปหรือ จะว่าไป
กำแพงที่ล้อมรอบที่ดินตรงนี้ก็กำแพงอิฐเช่นเดียวกับกำแพงโบสถ์

“ถึงใช้คำว่า ‘สวน’ แต่ตอนนี้ก็มีแค่เรือนกระจกนั่นแหละครับ แถวนี้นี่
อากาศร้อน ฝนก็ตกน้อย เวลาปลูกกุหลาบในหน้าร้อนต้องดูแลเรื่องการ
บังแสง เอาละ”

โรบินหยุดยืนหน้าเรือนกระจก แล้วเปิดประตู
เรนเดินเข้าไปข้างในกับมาเรีย จากนั้นหยุดเดิน

กุหลาบสีน้ำเงินบานสะพรั่งทั่วบริเวณ

เถากุหลาบเลื้อยพันปกคลุมทั้งผนัง หน้าต่าง และเพดาน ตรงไหนมีเถาก็จะมีปวงดอกไม้สีน้ำเงินเส้นผ่าศูนย์กลางราวเจ็ดเซนติเมตรผลิบานกลีบดอกที่เปี่ยมชีวิตชีวาซ้อนกันเป็นชั้นๆ

สีส้มอ่อนจางใกล้เคียงสีฟ้ามากกว่าสีน้ำเงิน ทว่าก็เป็น ‘กุหลาบสีน้ำเงิน’ อย่างไม่ผิดเพี้ยน สีน้ำเงินอ่อนให้ความรู้สึกโปร่งแสงราวกับท้องฟ้าแรกฤดูใบไม้ผลิ

“...งดงามจังเลยนะครับ”

เรนหลุดคำพูดอย่างลืมหืม ‘อะบิส (ห้วงสมุทร)’ ของดร.เทนเนียล ให้ความรู้สึกน่าหวาดกลัวหรือน่าสยดสยองนำมาก่อน แต่บัดนี้ ปวงบุปผาสีน้ำเงินอ่อนที่ปกคลุมทั่วเรือนกระจกให้ความรู้สึกสงบสุขดูกำลังงอแงหน้ามองท้องฟ้าจากทุ่งกว้าง

แบบนี้เองหรือ ‘เซเลสเทียล (สรวงสวรรค์)’ ข้างตั้งชื่อได้เหมาะเจาะดีจริง

ในเรือนกระจกยังมีกุหลาบสีแดง เหลือง และขาวเบ่งบานอยู่มากมาย ทั้งที่ปลูกลงดินโดยตรงและที่ปลูกในกระถาง แต่กว่าครึ่งออกดอกเป็นสีน้ำเงิน ตอนแรกนึกว่าจะปลูกในกระถางแค่กระหลอมเดียวเหมือน ‘อะบิส’ ที่มหาวิทยาลัย C คาดไม่ถึงว่าจะบานสะพรั่งมากมายถึงเพียงนี้

“เป็นเกียรติครับ...แต่จะว่าไป ผมเป็นแค่คนเพาะเลี้ยงพวกมัน ถ้าคุณรู้สึกว่างุหลาบนี้งดงาม เท่ากับว่าตัวคุณเองมองความงดงามของกุหลาบออกนะครับ”

บาทหลวงตอบถ่อมตัวด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก เรนเริ่มหยอดคำถามอย่างแนบเนียน

“คิดว่าคงเคยมีคนถามคุณแบบนี้หลายครั้งแล้ว แต่คุณสร้างกุหลาบพวกนี้ขึ้นมาได้ยังไงครับ ตั้งใจให้เป็นกุหลาบสีน้ำเงินตั้งแต่ต้นแล้วหรือเปล่าครับ”

“เปล่า” บาทหลวงส่ายหน้า “แค่ผสมกุหลาบข้ามสายพันธุ์เข้าด้วย

กัน เพื่อปรับปรุงสายพันธุ์เท่านั้นละครับ ไม่ได้มีความคิดว่าต้องพยายามให้กำเนิดกุหลาบสีน้ำเงินให้ได้

ดอกไม้ในเรือนกระจกหลังนี้ ผมก็ไม่ได้เป็นคนเพาะเลี้ยงคนเดียวที่ศาสนิกชน เพื่อนๆ หรือคนรู้จักแบ่งหน่อมาให้ก็มีไม่น้อย ผมเอามาปลูกลงดินบ้าง ลงกระถางบ้าง บางครั้งก็เอามาผสมข้ามพันธุ์กัน ทำแบบนี้มายาวนาน จนกระทั่งวันหนึ่ง ดอกไม้ที่เป็นรากฐานของ ‘เซเลสเชียล’ พวกนี้ก็ผลิใบในกระถางใหม่ เรื่องมันก็มีแค่นี้เอง

ถ้าให้พูดอย่างโอ้อวดสักหน่อยก็คงต้องบอกว่า พระผู้เป็นเจ้าของผม มาให้ผม พูดอย่างนั้นคงได้กระมัง ถ้าใครบอกว่า แน่จริงลองทำใหม่อีกรอบสิ จะเท่ากับให้ผมปรารถนาปาฏิหาริย์จากพระเจ้าซ้ำสอง เรื่องมันคงต่างจากที่พวกคุณอยากฟังอยู่สักหน่อย”

“ไม่หรอกครับ ไม่ต้องเป็นห่วง สารวัตรใหญ่เองก็บอกมาว่าให้รับฟังเรื่องของคุณมาได้”

นั่นเป็นความจริง ไม่ได้มีเฉพาะผู้หลักผู้ใหญ่ของประเทศ J ที่ชื่นชอบอำนาจ

“แต่ดร.แฟรงก์ เทนเนียบบอกว่า กุหลาบสีน้ำเงินแทบไม่มีทางเกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาตินะ”

มาเรียบเรียงคำถามทำนองท้าทาย ทว่าโรบินไม่ได้ขมวดคิ้วแม้แต่น้อย

“ผมเห็นในหนังสือพิมพ์แล้วละครับ น่าเศร้า...แต่ก็อย่างที่พวกคุณเห็น ‘เซเลสเชียล’ มีอยู่จริง ในเมื่อวิทยาศาสตร์มีอยู่เพื่ออธิบายความเป็นจริง ไม่ใช่ว่าความเป็นจริงมีอยู่เพื่อให้วิทยาศาสตร์รับรอง ระหว่างความเป็นจริงกับวิทยาศาสตร์นั้น อย่างไหนสำคัญกว่ากัน พวกคุณคงกระจ่างกันอยู่แล้ว

จะว่าไป ผมไม่คิดว่าศาสตราจารย์คนนั้นเข้าใจเรื่องนี้นะครับ”

จริงอยู่ แฟรงก์ก็บอกว่า ‘มีความเป็นไปได้สูงอย่างยิ่งที่จะเป็นของปลอม’ แต่ไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าไม่มีทางเป็นไปได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

เช่นเดียวกับ ‘อะบิส’ ของแฟรงก์ ในสายตาของมือสมัครเล่น ไม่พบเห็นร่องรอยการปลอมแปลงด้วยฝีมือมนุษย์จาก ‘เซเลสเชียล’ ของโรบิน แม้จะโก่งหน้าเข้าไปดูจนชิดก็ไม่เห็นวิเววของการเพนต์สีหรือให้ดอกไม้ดูดซึมน้ำสีน้ำเงินเข้าไป

ของแท้ สีน้ำเงินอ่อนที่เห็นนี้เป็นสีที่กุหลาบมีอยู่ในตัวเองและแสดงออกมาแบบนั้น

หากคำพูดของโรบินถูกต้อง ตอนนี้เรากำลังเป็นประจักษ์พยานถึงปาฏิหาริย์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอยู่หรือเปล่า

“ต่างกับของดร.เทเนียลโดยสิ้นเชิงเลยนะ ไม่ใช่แค่ดอก รูปร่างโดยรวมก็ด้วย”

มาเรียบเปลี่ยนคำถาม

‘อะบิส’ ออกดอกที่กิ่ง แต่ ‘เซเลสเชียล’ ที่ปกคลุมเรือนกระจกมีลักษณะเป็นเถา จะว่าไป ‘เซเลสเชียล’ ที่ถูกเพาะในกระถางก็มี และส่วนหนึ่งในบรรดานั้นมีรูปลักษณะคล้ายไม้พุ่ม

“ในการแยกแยะกุหลาบ นอกจากสีของดอกแล้ว ยังมีชนิดที่เป็นเถาและชนิดที่เป็นพุ่มด้วยนะครับ”

คำพูดคำจาของบาทหลวงโรบินขณะเล่าเรื่องกุหลาบนั้นนุ่มนวล ไม่มีตะกุกตะกัก ตรงกันข้ามกับรูปลักษณะเคร่งขรึม

“แต่ในความเป็นจริง เส้นแบ่งระหว่างสองประเภทนี้ก็ไม่ชัดเจน กุหลาบที่เป็นเถานั้น ถ้านำไปปลูกในดินฟ้าอากาศที่แตกต่างออกไป มันอาจเติบโตกลายเป็นพุ่มได้ หรือในทางตรงกันข้ามก็มีออกบ่อย

แค่เปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่ถูกนำไปไว้หรือวิธีการเพาะเลี้ยง มันก็เปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ ในข้อนี้ ไม่ว่ากุหลาบหรือมนุษย์ก็ไม่แตกต่างกันหรอกครับ”

อย่างนี้เอง มาเรียบพึมพำอย่างทิ้งๆ

“ถ้าฉันขอถามหน่อยสิ คุณคิดยังไงกับการตัดต่อยีนเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิต”

คำถามเหนือคาคของมาเรียไม่บ่งบอกว่ายอมรับกุหลาบสีน้ำเงินของแฟรงก์หรือไม่

“เป็นบาปหนักครับ” โรบินหลับตาลง “ผมไม่ได้จะแสดงความเห็นชอบหรือคัดค้านทฤษฎีที่ถกเถียงกันเรื่องวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตหรอกนะครับ แต่เรื่องต่างๆ ล้วนมีของที่เรียกว่าสิ่งต้องห้าม ถ้าจะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิต ก็ควรหยุดอยู่แค่ในขอบเขตของการเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มนุษย์ไม่ควรข้ามเส้นนั้นด้วยความละโมภของตนเอง”

“รวมถึงการปรับปรุงสายพันธุ์ด้วยหรือครับ”

ถ้าเปลี่ยนวิธีมอง การเอาสายพันธุ์ต่างๆ มาผสมเทียมกันก็ถือเป็นการดัดแปลงพันธุกรรมรูปแบบหนึ่งได้เหมือนกัน แล้วบาทหลวงมีความเห็นว่ามันแตกต่างจากการตัดต่อยีนในระดับดีเอ็นเออย่างไร

“ถ้าจะยึดจุดยืนว่าห้ามไม่ให้มนุษย์ยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวเด็ดขาด เท่ากับว่ามือของผมก็แปดเปื้อนไปแล้วเหมือนกัน

แต่ในเมื่อเกสรดอกไม้ยังถูกลมหรือนกพาข้ามทะเลไปผสมกับเกสรของดอกไม้ที่แผ่นดินอื่นจนออกดอกออกผลได้ ผมก็ไม่คิดว่าการนำเกสรจากดอกไม้ไปผสมกับต่างดอกด้วยมือคนเป็นความผิด ถ้ามันเป็นความผิดละก็ เรือหรือเครื่องบินที่เชื่อมโยงต่างทวีปเข้าด้วยกันก็ต้องมีความผิดด้วยจริงไหมครับ”

แต่ถ้าจะหาว่าผมแก้ตัวที่สุดแล้วแต่ โรบินยิ้มบาง

“ผู้ที่แตกต่างกันมาผูกพันเข้าด้วยกันเพื่อก่อกำเนิดความเป็นไปได้ใหม่ๆ ชีวิตมันก็เป็นแบบนี้แหละครับ และก็ควรกำเนิดมาในลักษณะนั้นด้วย

แต่หากจะสร้างชีวิตขึ้นมาด้วยวิธีที่เกินเลยจากกฎนี้ เท่ากับมนุษย์ทำตัวแทนที่พระเจ้า จะต้องถักทอชะตากรรมต่อจากนั้นเอง ต้องบันดาลให้คำวิงวอนร้องขอเป็นจริง และชี้แนวทางไปสู่ความสมบูรณ์พูนสุขด้วยตัวเอง คนเรามีพลังอำนาจหรือสำนึกรับผิดชอบถึงขนาดนั้นเสียหรือครับ”

พอดีช่วงบ่ายโรบิน คลีฟแลนด์มีธุระอื่นต้องทำ การเข้าพบเขาจึงจบลงตั้งแต่ก่อนเที่ยง

หลังกลับมาที่ห้องสวดมนต์ ทั้งกลุ่มคุยกันสบายๆ เกี่ยวกับการเชิญเขาไปกล่าวบรรยายที่สถานีตำรวจ F ซึ่งบาทหลวงยินดีรับคำขอ ทว่าเนื่องจากทางโบสถ์มักยุ่งช่วงปลายปีและต้นปี แล้วยังต้องแจ้งให้คนในสถานีตำรวจรู้ล่วงหน้า ช่วงเวลาจัดการบรรยายจึงถูกปรับเป็นตั้งแต่กลางเดือนมกราคมเป็นต้นไป ซึ่งอีกฝ่ายก็ตกลงตามนั้น

มาเรียนั่งบนนั่งมำตรงที่นั่งข้างคนขับในระหว่างเดินทางกลับจากเมือง P

ถึงเป็นการตกกระไดพลอยโจน แต่กลายเป็นว่าต้องมานั่งฟังบาทหลวงเทศนาสั่งสอนที่สถานีตำรวจ ไม่แปลกที่หัวหน้าผู้ไม่มีศรัทธาสักกระเบียดเดียวจะออกอาการเหิง

“ว่ากันว่าพระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ในรายละเอียดนี่ครับ”

เรนได้ตอบไปตามเรื่องตามราว แต่ความคิดลอบไปทิศทางอื่น

จากสายตาของเรน บุคลิกลักษณะของโรบิน คลีฟแลนด์ไม่ได้แตกต่างจากบาทหลวงทั่วไปเท่าใดนัก

แม้มีความคิดก้าวหน้า แต่คำพูดของเขาน่าจะมีรากฐานจากศรัทธาในฐานะนักบวช ตอนให้คำตอบเรื่องต้นกำเนิดของกุหลาบสีน้ำเงินก็ตอบอย่างสุขุมเยือกเย็น ถึงภายนอกดูเข้มงวด แต่อย่างน้อยเท่าที่คุยกันวันนี้ เรนไม่รู้สึกรู้ว่าเขามีความข้องเกี่ยวกับเรื่องน่าข้องใจอะไรทั้งนั้น

ระหว่างทางกลับจากโบสถ์ พวกเขาแวะสถานีตำรวจ P แล้วแจ้งข่าวคร่าวๆ ให้โดมินิครู้ สายสืบผมทองตอบด้วยสีหน้ากตัญญู

“นั่นหรือ...โทษทีนะที่รบกวน อย่างน้อยคดีคราวนี้ก็จบเท่านี้ โลงออกไปที”

“แล้วอย่าลืมเล่ารายละเอียดให้ฟังด้วยละ ไม่รู้หรือกว่าสถานีตำรวจ P มีเรื่องอะไรกัน แต่อย่าลืมเล่านะ”

ฮือ โดมินิคผุดยิ้มผิ่ตื้น

แต่สุดท้ายโรบิน คลีฟแลนด์ก็ไม่ได้มาบรรยาย...
สัญญาที่โดมินิคให้ไว้ว่า ‘จะเล่าเรื่องราวให้ฟังอีกที’ กลับกลายเป็น
จริงอย่างรวดเร็วจนคาดไม่ถึง

❖

วันรุ่งขึ้น

เรนหมุนแป้นโทรศัพท์ในตู้โทรศัพท์สาธารณะใกล้บ้านมาเรีย ภูมิ
ทัศน์ด้านนอกกระฉกตัวสะท้อนแสงแดดระยิบระยับเพราะเปียกฝนที่ตก
ตั้งแต่เมื่อคืนวานจนถึงรุ่งเช้า

หลังจากโทรเรียกไม่รู้กี่สิกรอบ เสียง “ฮัลโล...” แบบเคื่องๆ เหมือน
เคยก็ดังจากหูโทรศัพท์

“มาเรีย ตื่นได้แล้วครับ เกิดคดี เราจะไปที่เกิดเหตุกัน”

“คดี...?” เสียงของหัวหน้ายังจ้วงเจีย “อะไรเนี่ย...ฉันถูกปลดออกจาก
งานสืบสวนแล้วไม่ใช่หรือ แกม...วันนี้ฉันไม่ได้เข้าเวรนะ”

“คุณน่าจะรู้ตั้งหลายสิบปีก่อนแล้วนี่ครับว่า วันหยุดของตำรวจเป็น
สิ่งที่ยกเลิกได้เสมอ”

เรนทำหูทวนลมกับเสียงแหวกจากหูโทรศัพท์ว่า “ฉันไม่ได้แก่ขนาด
นั้นยะ” พลังงานเนื้อหาของข่าวด่วนที่เพิ่งมีการติดต่อเข้ามาเมื่อ

“ดร.แฟรงก์ เทนเนี่ยลถูกฆ่า พบศพที่บ้านพักในเมือง F ครับ”

บทที่ 5 ต้นแบบ (III)

ผ่านมาได้หนึ่งเดือนครึ่งหลังจากผมกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของ
บ้านเทนเน็ล

วันนั้นเริ่มต้นไม่ต่างจากที่เคย

ผมเตรียมมือเข้ากับเคท ร่วมโต๊ะกินอาหารกับดอกเตอร์และไอริส
พอเก็บกวาดล้างถ้วยชามเสร็จก็ทำความสะอาดทั่วบ้าน แล้วไปช่วยงาน
ทดลองของดอกเตอร์ ซึ่งจริงๆ เป็นแ่งงานเบื่อง่ายล้างภาชนะแก้วหรือ
เตรียมตัวอย่างทดลองให้เขา ช่วงว่างระหว่างงานก็ไปเรียนรู้วิธีดูแลดอก
กุหลาบกับเคทในสวนด้านหลัง

“เอากรรไกรทาบกับกิ่ง หั่นไปทาง...ใช่จ๊ะ แบบนั้นแหละ”

ผมออกแรงบีบกรรไกรทำสวนตามคำแนะนำของเคท ไม่รู้เพราะจับ
ไม่ถูกวิธีหรือเปล่า ถึงได้ตัดยากตัดเย็นนัก แต่หลังจากพยายามหน้าเขียว
หน้าแดงก็มีเสียงดังเป๊าะ แล้วกิ่งไม้ก็หล่นลงบนพื้นดิน

“แบบนี้แหละ มีแวเหมือนกันนี่ เอริค”

“จะ จริงหรือ”

แค่ตัดกิ่งไม้ก็รู้แล้วหรือว่ามีแวหรือไม่ มือใหม่อย่างผมก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกัน

จากที่เคทอธิบาย สิ่งที่เราทำกันอยู่เรียกว่าการตัดแต่งกิ่ง ตัด
กิ่งส่วนเกินทิ้งเพื่อรักษาทรงพุ่มให้สวย แล้วดอกไม้ก็จะเจริญเติบโตขึ้น
ด้วย เป็นกระบวนการที่ขาดไม่ได้ในการเพาะเลี้ยงกุหลาบ

“เดี๋ยวตัดกิ่งที่ทำเครื่องหมายแบบเดียวกันไว้ต่อเลยนะ”

“ฮะ”

ขณะตะกรรไกรลงบนกิ่งถัดไป ข้อข้องใจอย่างหนึ่งผุดขึ้นมาใน
จิตใจของผม

“...เฮ้อ นี่”

“เฮ้?”

“เรื่องตัดกิ่ง ยังไงก็ต้องทำหรือฮะ”

เคทกะพริบตาปริบๆ เอนตัวซึ่มแก้มตัวเอง

“นั่นสินะ ไม่ถึงขั้นต้องทำหรอก แต่ถ้าจะเพาะเลี้ยงกุหลาบให้
สวยงาม งานนี้ก็จำเป็น”

“ทำไมละ มันตรงกันข้ามกันไม่ใช่หรือ ปลูกมาจนงอกกิ่งแล้วทั้งที่
แต่ต้นตัดทิ้งซะนี่”

“ถ้าแค่อยากให้กุหลาบกอนหนึ่งออกดอกหลายๆ ดอก มันก็ถูกอย่าง
ที่เธอพูด

แต่ถ้าอยากให้ออกดอกอย่างงดงาม เราต้องให้สารอาหารมันเยอะๆ
แล้วที่นี้ปริมาณสารอาหารที่กุหลาบแต่ละต้นจะรับไว้ได้ในแต่ละครั้งมี
ขีดจำกัด ถ้าปล่อยให้กุหลาบต้นเดียวออกดอกมากๆ แต่ละดอกก็จะ
ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ

ดังนั้น การตัดกิ่งเพื่อลดจำนวนดอกลงจะทำให้ดอกที่ยังเหลืออยู่ได้
รับสารอาหารมากขึ้น นี่แหละคือ ‘การตัดแต่งกิ่ง’”

ลดจำนวนดอก เพื่อเอาสารอาหารส่วนนั้นไปให้ดอกอื่นหรือ...

แม้จะเข้าใจเหตุผล แต่ว่า...

ลึกลงไปในจิตใจ ตัวตนส่วนหนึ่งของผมไม่ยอมรับคำอธิบายของ
เคท

รู้^{ู้}ไม่คลอดแอกออกมาเสียก็ดีหรอก

คำพูดของแม่อ้อนกลับเข้ามาในหู เคทขมวดคิ้วอย่างกังวล คง
เพราะเห็นสีหน้าผมเปลี่ยนไป

ผมยังคงตะกรรไกรอยู่บนกิ่งถัดไป ทว่าไม่อาจขยับมือได้

กึ่งที่ถูกเลือกถือว่าโชคดีไป...

แต่กึ่งที่ไม่ถูกเลือกล่ะ จะเป็นอย่างไรต่อ

การถูกตัดทิ้งเพื่อเอาสารอาหารไปให้กึ่งที่ถูกเลือก คือหน้าที่ของกึ่งที่ไม่ถูกเลือกต้องแบกรับหรือ

✱

ผมฟังเลคเชอร์ของดอกเตอร์ด้วยอารมณ์ที่ยังค้างกับเรื่องเมื่อครู

“ในเมื่อเย็นเป็นตัวกำหนดรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิต การจัดการกับยีนจะช่วยให้เปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของสิ่งมีชีวิตได้ เรื่องนี้เคยบอกไปก่อนหน้านี้แล้วใช่ไหม

แต่มันไม่ได้ง่ายดายนั่น เพราะวิธี ‘จัดการกับยีน’ ในปัจจุบันยังไม่สมบูรณ์

การเอายีนที่ต้องการใส่เข้าไปในตำแหน่งของดีเอ็นเอเป้าหมายให้ถูกต้องแม่นยำร้อยเปอร์เซ็นต์นั้น ยังเป็นยิ่งกว่าความฝันเมื่อพิจารณาจากเทคโนโลยีในปัจจุบัน”

“ฉันทำไมปะป้าสร้างกุหลาบสีน้ำเงินได้ล่ะ”

ไอริสถาม

ผมเองก็รู้มาก่อนว่าไอริสไม่ได้ไปโรงเรียน แต่ดอกเตอร์เป็นคนสอนให้ที่บ้าน หรือไม่เธอก็อ่านหนังสือเอง ช่วงเช้าวันนี้ ไอริสก็นั่งอ่านหนังสือยากๆ ที่ไม่น่าจะเป็นของเกรดเจ็ด⁴อยู่คนเดียวในห้องนั่งเล่น แถมยังใช้ดินสอจดโน้ตอย่างแคล่วคล่อง

“แน่ออยู่แล้ว พ่อฝากความหวังไว้กับพระเจ้านะสิ

ไม่ได้พูดเอาดลกหรอกนะ พ่อแค่ปรับเปลี่ยนเงื่อนไขต่างๆ ไปพลาง

⁴ เทียบเท่ามัธยมต้นปีที่หนึ่ง

ลงมือจัดการกับตัวอย่างทดลองจำนวนมากไปพลาง มันก็เท่านั้นเอง ไอริส
ลูกก็เคยช่วยพ่อทำไม่ใช่หรือ”

ไอริสพยักหน้า คงนึกออกตามนั้น ดอกเตอร์พูดต่อ

“แต่มันยุ่งยากตรงที่ว่า ตัวอย่างที่ใช้วิธีการแบบเดิมด้วยไข่จะ
ออกดอกแบบเดียวกันเสมอไป จากตัวอย่างเป็นพัน จะมีตัวอย่างที่เป็น
ไปตามเป้าหมายที่วางไว้สักหนึ่งหรือเปล่านั้นก็ยังไม่รู้เลย แล้วจากตัวอย่าง
จำนวนมหาศาลเหล่านั้น พ่อคัดเลือกอันที่ใกล้เคียงกับอุดมคติสักชนิดก็
ยังดีมาสร้างกลุ่มตัวอย่างใหม่ เสร็จแล้วก็คัดเลือกอีก...ในความเป็นจริง
แล้ว พันธุวิศวกรรมในยุคปัจจุบัน ก็คือการลองผิดลองถูกซ้ำๆ ซากๆ อย่าง
ยุ่งวุ่นแบบนี้แหละ”

ผมกดมือกับหน้าอก

ถึงเนื้อหาจะเข้าใจง่ายกว่าเลคเชอร์ที่ผ่านมา มา แต่ความรู้สึกอึดอัด
คล้ายความชิงชังพลุ่งพล่านขึ้นมาจากกันบั้งหัวใจ

“เป็นอะไรไปหรือ เอริค”

ดอกเตอร์ถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ ผมเอ่ยปากถาม ทั้งที่ยังถูก
อารมณ์ที่พลันบังเกิดขึ้นเสียดแทง

“แล้วที่เหลื้อละ”

“ที่เหลื้อ?”

“พวกที่ไม่ได้ถูกเลือก...ตัวอย่างที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายจะเป็น
ยังไงต่อ ถ้าเลือกแค่หนึ่งในพัน แล้วอีกเก้าร้อยเก้าสิบเก้าอันที่เหลื้อละ”

“ขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์” ไอริสตอบเสียงคอคด้วยความงุนงง
“ปกติเราจะเก็บข้อมูล พอทดลองเสร็จก็จบเท่านั้น บางครั้งมีเก็บไว้เหมือน
กัน แต่สักวันตัวอย่างที่ไม่จำเป็นก็จะถูกกำจัดทิ้งอยู่ดี...แล้วมันทำไมหรือ”

ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าตัวเองข้องใจเรื่องอะไร น้ำเสียงเรียบเฉย
ของสาวน้อยทำให้สิ่งที่ควบคุมจิตใจของผมไว้หลุดกระเด็น

“...แค่ไม่ได้ตั้งใจก็ทิ้งเลยหรือ”

“เอ”

“ต้องเป็นของที่ได้ตั้งใจถึงจะมีค่า นอกนั้นไม่มีค่าเลยรีง”

เสียงของम्मสัน ความโกรธเกรี้ยวที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจครอบงำทั้ง
ลำคอและริมฝีปากของम्म

การตัดกิ่งเพื่อลดจำนวนดอกลงจะทำให้ดอกที่ยังเหลืออยู่ได้รับ
สารอาหารมากขึ้น

นี่แหละคือ ‘การตัดแต่งกิ่ง’

“ของที่ไม่ถูกเลือกเป็นเศษขยะรีง!”

म्मโพล่งทิ้งท้าย แล้วผลุนผลันออกจากห้องทดลอง

“เอริค!”

ไดยินเสียงเรียกของไอริสดังไล่หลัง แต่म्मไม่ได้ชะงักเท่า ระหว่าง
วิ่งไดยินเสียงของแม่สะท้อนก้องในหัว

เรื่องแค่นี้ทำไมทำไม่ได้

รู้จ้ะไม่คลอดแกออกมาเสียก็ดีหรอก

พวกดอกเตอร์รับคนที่ถูกพ่อแม่ปฏิเสธมาตลอดอย่างम्मมาอยู่ด้วย
โดยไม่ชักใช้ไล่เสียง ขณะใช้ชีวิตอยู่กับพวกเขา ม্মพอจะลืมความข้องใจ
ที่ว่าตัวเองมีคุณค่าพอที่จะมีชีวิตอยู่หรือเปล่า

แต่เปล่าเลย

คัดเลือกอันที่ใกล้เคียงกับอุดมคติสักนิดก็ยังดี

สักวันตัวอย่างที่ไม่จำเป็นก็จะถูกกำจัดทิ้งอยู่ดี

ไม่ต้องการอะไรประโยชน์ สุดท้ายพวกดอกเตอร์ก็มีความคิด
แบบนั้นเหมือนกัน

म्मยกมือปาดสิ่งที่พรั่งพรั่งจากดวงตาค้างแล้วครั้งเล่า

...อะไรกันนี่

ไม่มีที่ให้म्मอยู่ได้บ้างเลยหรือ...

เมื่อรู้ตัวอีกที ผมอยู่ในป่าห่างจากคฤหาสน์

ยังกลางวันแต่รอบข้างมืดครึ้มอย่างกับกลางคืน พอเงยหน้ามอง
แมกไม้ที่ต้องสายลมเสียงอื้ออึง ผมมองเห็นเมฆสีเทาผ่านช่องว่างระหว่าง
กิ่งใบ กลืนดินขึ้นและซ่อนไซในโพรงจมูกอย่างน่าขยะแขยง

อารมณ์ชั่วแล่นเมื่อครู่หายวับไปราวกับโกหก ในทางตรงกันข้าม
ความเปล่าเปลี่ยวและความสำนึกเสียใจอย่างรุนแรงบีบคั้นหัวใจ

ผมได้ขึ้นมาบนทางลาดเขาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มองผ่านหมู่ไม้ลงไป
ยังมุมหนึ่งของป่า ตรงนั้นมีที่ว่างอยู่ตำแหน่งเดียวที่แยกตัวจากรอบข้าง

คฤหาสน์เทนเนียลอยู่ไกลปานนั้นทีเดียว ขึ้นออกห่างไปมากกว่านี้
อาจย้อนกลับไปได้อีก

...ย้อนกลับหรือ วิยวายทิ้งท้ายไว้แบบนั้น แล้วจะเอาหน้าที่ไหน
ย้อนกลับไปหาพวกเขา

ทว่าออกจากบ้านนั้นมากก็ไม่รู้จะไปที่ไหนต่อ เงินก็ไม่มี ขามา
คฤหาสน์ผมพกเงินติดตัวมาบ้างก็จริง แต่เงินทั้งหมดนั้นยังทิ้งไว้ในลิ้นชัก
โต๊ะของห้องพักแขก

...หลังล้มเลยอยู่นาน ขาทั้งคู่พาผมเดินลงมาตามลาดเขา

...กลับไปก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ

ไม่ว่าจะไปไหน ถ้าไม่กลับไปเอาเงินก่อนก็หมดหนทาง ผมออก
จากป่าด้วยข้ออ้างแบบนั้น

กินเวลานานกว่าจะกลับมาถึงคฤหาสน์

ผมไม่กล้าเข้าทางประตูหน้า จึงมุดป่าอ้อมไปด้านหลัง รอจังหวะที่
ไม่มีใครเห็นแล้วป็นรั้วเข้าไป

ทำตัวอย่างกับขโมยนะ...เอ้อ แต่จากมุมมองของบุคคลที่สาม ไข
การเข้าไปเอาเงินในบ้านก็ไม่ต่างอะไรกับหัวขโมยหรอก

ผมย่อตัวลง ย่องเลียบกำแพงไม่ให้มีเสียงฝีเท้า ขณะกำลังจะชะงัก
ดูลาดเลาตรงหน้าบ้าน จู่ๆ มีเสียงประตูเปิด

“มีอะไรหรือ”

ผมลนลานหลบหลังกำแพง เสียงของดอกเตอร์ ตอนแรกนึกว่าเขา
เห็นผมเข้าแล้ว แต่จริงๆ ไม่ได้พูดกับผม

มีกลิ่นอายของคน นอกจากดอกเตอร์ยังมีใครอีกคนยืนอยู่ตรงหน้า
บ้าน

“...โอ๊ะ ขอโทษที่ ผมเป็น...”

เสียงของชายหนุ่ม คงมีแขกมา พริบตาที่แอบโผล่ขึ้นไปมองหน้า
บ้าน ผมหวุดหวิดจะร้องลั่นออกมา

ตำรวจ

นายตำรวจสูงชะลูดผู้สวมเครื่องแบบและหมวกตำรวจ ชูบางอย่าง
ที่คงเป็นบัตรประจำตัวให้ดอกเตอร์ดู ผมรีบย่อหลบอีกรอบด้วยความรู้สึก
เหมือนหัวใจจะหยุดเต้น ตำรวจเริ่มอธิบายโดยไม่ทันเห็นผม

“มีเด็กผู้ชายในเมืองหายสาบสูญไปได้เดือนครึ่งแล้ว อายุสิบสองปี
ส่วนสูงร้อยห้าสิบเซนติเมตรเห็นจะได้ ผมสีน้ำตาลอ่อน ตาสีเขียว ชื่อ
ก็คือ...”

เสียงของนายตำรวจที่ควรลอยมาถึงหู คล้ายกลายเป็นเสียงแว่ว
จากไกลๆ ในพลันนั้น

ชื่อผมเอง

ช่วงที่มาอยู่คุกหาสน์ร่วมเดือนครึ่ง ผมคลายใจว่าคงไม่มีปัญหาแล้ว
ประมาทเกินไปหน่อย ในที่สุดตำรวจก็ตามรอยผมมาถึงนี่จนได้

ได้ยินเสียงคั่นของเบาๆ ตำรวจคงกำลังล้วงรูปถ่ายของผมให้ดู
สักครู่มีเสียงของดอกเตอร์ตามมา

“ที่บอกว่าหายสาบสูญ คงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่เรื่องใหญ่มากมายหรอกครับ เจ้าเด็กนี่ฆ่าพ่อกับแม่
แล้วขโมยเงินหนีไปนะสิครับ”

ความรู้สึกประหนึ่งถูกผลักลงสู่ขุมนรก แม้แต่ตอนอยู่กับพ่อแม่ยังไม่เคยสัมผัส บัดนี้ผมเริ่มได้สัมผัสมรสชาติของมัน

ดอกเตอร์รู้เข้าแล้ว

อาชญากรรมที่ผมก่อในวันนั้น ดอกเตอร์รู้เข้าแล้ว

“...โอ้โฮ”

ดอกเตอร์ตอบสั้นๆ แค่ว่าเดี๋ยว แต่สีหน้าเป็นอย่างไรนั้น จากตรงนี้ผมมองไม่เห็น

“ที่เกิดเหตุฆาตกรรมคือบ้านของตัวเอง ผมขอบอกรายละเอียดแค่คร่าวๆ นะครับ เด็กนั้นหายตัวไป กระเป๋าเงินของแม่หายไปด้วย ทางเรากำลังถึงความเป็นไปได้ที่อาจเป็นการโจรกรรมเหมือนกัน แต่ไม่มีร่องรอยการบุกรุกเข้าบ้าน ตอนแรกเรายังสงสัยกันอยู่ว่ามันยังงัยกันแน่ แต่เมื่อวานมีคนพบกระเป๋าสะพายของคนแม่ถูกฝังไว้ระหว่างทางมาที่คุกหาสน์หลังนี้ พร้อมกับกระเป๋าเงินที่ถูกล้วงของข้างในออกไปเกลี้ยงเกลแล้ว

พอที่ว่าสุนัขเลี้ยงของคนใหญ่คนโตหนีออกจากบ้าน แล้วก็อุตส่าห์มาขุดเจอหลักฐานถึงที่นี่ ไม่ได้รู้จักเวลาเอาเสียเลย ยังไม่ถึงเวลาที่ผมต้องเข้าเวรแท้ๆ ดันถูกเรียกตัวให้มาช่วยสืบสวน ยิ่งเคื่องอยู่เลยนะครับ เนี่ย เอ้อ เรื่องนั้นจะยังงัยก็ช่างมันเถอะ

เอาเป็นว่าด้วยเหตุนี้ ผมเลยมาเช็กดูว่าเด็กผู้ชายคนนั้นมาที่นี้บ้างหรือเปล่านะครับ”

ผมนึกสาปแช่งความเผอเรอของตัวเองอยู่ในใจ...ทำไมไม่รู้จักเอาไปทิ้งให้ไกลๆ นะ

ชั่ววินาทีที่เป็นดังชั่ววินาทีผ่านไป และแล้ว...

“เด็กหน้าตาคลายในรูปนี้เคยมาที่นี้นะ ตั้งหลายอาทิตย์แล้วละ”

คำสั่งประหารจากดอกเตอร์เสียดแทงผ่านหูของผม

จริงหรือครับ ตำรวจชักใช้ต่อทันที

จบสิ้นกัน...ไม่มีที่ให้หนีไปไหนอีกแล้ว ผมคิด

ทว่า

“กรรยาผมเห็นเขาล้มอยู่หน้าประตูใหญ่ ถามว่ามาจากไหนก็ไม่ยอมตอบ พอเจ้าตัวออกเดินทางอีกทีก็หายลับไปเลย ตอนนี้อะไรอยู่ที่ไหน ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

...เอ๋?

แทบไม่อยากเชื่อหู คำพูดอ้อมค้อมของดอกเตอร์ฟังดูเหมือนกับว่าผมมาบ้านนี้แล้วก็จากไปภายในวันเดียวกัน

ทั้งเรื่องที่ชวนผมเข้ามาอยู่ด้วยในฐานะผู้ช่วย เรื่องที่ผมอาศัยอยู่ที่นี้ และเรื่องที่ผมเพิ่งผลุนผลันออกจากบ้านเมื่อคืน ดอกเตอร์ไม่ได้เอ่ยถึงแม้แต่คำเดียว

เพราะอะไร

“แล้วเด็กคนนั้นหนีไปทางไหนครับ”

“เหมือนจะวิ่งหนีขึ้นเขาไป แต่ผมไม่ได้ตามไปดู ไม่รู้ว่าขึ้นเขาไปเลยหรือลงเขากลับเข้าเมือง...แต่ยังงี้ก็ตาม เด็กคงเดินข้ามเขาได้ยาก อาจถอดใจย้อนกลับเข้าเมืองไปแล้วก็ได้”

“...คุณบอกว่าเด็กนั้นมาที่นี้เมื่อหลายอาทิตย์ก่อนใช่ไหมครับ แล้วตอนนั้นทำไมไม่แจ้งความล่ะ คดีนี้น่าจะออกข่าวอยู่แล้วนะ”

“น่าเสียดายที่ผมไม่ได้รับหนังสือพิมพ์ ก็เล่นอยู่ไกลปืนเที่ยงเสียขนาดนี้ คลื่นสัญญาณมาไม่ค่อยถึง ที่วิกิ์เลยรับสัญญาณไม่ได้ ใครจะไปนึกว่าเด็กนั้นเป็นผู้ต้องสงสัยคดีฆ่าคนตาย

แล้วที่คุณพูดมามันก็กระไรอยู่นะ ไม่มีใครอยากแจ้งความตำรวจ สุ่มสี่สุ่มห้าหรอก กลัวจะกลายเป็นการรบกวนเปล่าๆ จะว่าไป เด็กคนที่อยู่ในรูปกับเด็กที่พวกเราเจอจะเป็นคนเดียวกันหรือเปล่านั้นไม่รู้เลย

แต่ยังงี้ก็ตาม ถ้าคุณจะดำนิว่าเราจับมือได้ไม่ดีพอ ผมคงต้องขอโทษด้วย”

“อ้อ ไม่หรอกครับ ไม่เป็นไร ขอขอบคุณที่ให้ข้อมูลที่มีประโยชน์นะครับ”

เสียงฝีเท้าห่างออกไปแล้ว ตามมาด้วยเสียงเครื่องยนต์ดังจาก
อีกฟากของประตู ดังห่างออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเงียบลง

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน เสียงฝีเท้าแผ่วเบาเคลื่อนใกล้เข้ามา
ทางผมที่นั่งจับเก้าอี้ข้างกำแพง

“เอริค”

มีเสียงเรียกเบาๆ สาวน้อยผิวเผือกจับจ้องผมอยู่ ปลายหางตาที่
ชี้เฉียงอยู่เสมอบัดนี้ลู่ต่ำลงอย่างปวดร้าว

“ไอริส”

“เข้าไปสิ ป๊ะปากับหม่อม้ารออยู่”

※

ผมเปิดประตูหน้าบ้านตามที่ไอริสเร่งเร้า ดอกเตอร์กับเคทยืนอยู่
ในห้องนั่งเล่น

ดอกเตอร์เฝ้าปาก ส่วนเคทขมวดคิ้วจ้องผมเขม็ง

ทว่าสายตาของพวกเขาไม่ได้เปี่ยมแวววาวขึ้นเคืองหรือเหยียดหยาม
อย่างที่พ่อแม่เคยมองผมในอดีต

ความเงียบครู่สั้นๆ ไหลผ่านไป...แล้วในที่สุด

“กลับมาแล้วหรือ เอริค” เคทยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มที่ไม่ต่างจากเคย
“วิ่งหนีห่างออกไปโดยพลการได้ยังไงวะ ข้างนอกอันตรายจะตาย”

ทำไมกัน

รู้เรื่องนั้นแล้วแท้ๆ ทำไมคนพวกนี้ยังยิ้มให้ผมได้

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ถ้าไม่รังเกียจ ลองเล่าให้ฟังหน่อยสิจ๊ะ”

คำถามเดียวกับตอนเจอกันครั้งแรก

ผมก้มหน้าคอดก หลังความเงียบอันยาวนานผ่านไป ผมเอ่ยคำตอบ
ที่ไม่กล้าพูดในตอนนั้นออกมา

คืนนั้น ผมโดนพ่อตบตีในห้องนั่งเล่นเหมือนเคย

แม่มองอยู่ใกล้ๆ ด้วยสายตาเย็นชา ถ้าเป็นตอนปกติ พ่อคงตบตีผมจนสาแก่ใจแล้วเลิกราไปเอง แต่วันนั้น คำว่า ‘ทำไม’ ดันหลุดจากปากผม จำได้ว่าตัวเองเคঁนคำขาดเป็นห้วงๆ ออกไป ซึ่งมีความหมายว่าทำไมต้องตบตีกันด้วย หรือว่าเกลียดชังผมนัก

สีหน้าของพ่อแม่เปลี่ยนไป

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดที่สุนัขเลี้ยงไม่เชื่องหันคมเขี้ยวเข้าใส่ หรือเพราะกลัวผมจะรู้ทันสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่ พ่อจึงตอยผมแรงกว่าเดิม พ่อผมเซล้ม พ่อรวบคอผมแล้วบีบด้วยนิ้วมือทั้งสองข้าง

เขาจะฆ่าผม

แม่ไม่ทำที่แม่แต่จะห้าม แถมยังยืนยิ้มหวาดๆ ก้มมองผม

บางสิ่งในหัวผมขาดผึง

ไม่รู้ว่าผมเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน คว่ำขาดเหล้าบนพื้นซึ่งเป็นขูดเดียวกับที่พ่อตีผมเมื่อก็ขึ้นมาอย่างลืမ်ตัว แล้วหวดลงไปบนหัวพ่อ

ขูดแตกเปรี้ยง

เศษแก้วนับไม่ถ้วนกระจายเกลื่อนบาดแก้มผม พ่อร้องครางอย่างมีนัง ล้มลงมาทับผมแล้วแน่นิ่งไป

ผมตะเกียกตะกายคลานออกจากใต้ตัวพ่อ ไม่ทันได้รู้ตัวว่าในมือยังกำคอขูดไว้

ตอนเหลียวไปดูอีกที แม่ยืนตะลึงไม่ไหวติง ใบหน้าตกใจถึงขีดสุด แต่ทันใดนั้นคว้ามิดปอกผลไม้บนโต๊ะถลาเข้าใส่ผมด้วยสีหน้าโกรธแค้น

ผมย่อตัวลงโดยไม่ทันคิด พริบตาต่อมาก็ได้ยินเสียงครวญครางราวสัตว์ร้าย

ห้องของแม่มีขูดที่แตกเมื่อก็เสียบลึกปักคาอยู่

ผมคงเลือกแขนที่ถือขูดแทงออกไปตามสัญชาตญาณ มีดปอกผลไม้หลุดร่วงจากมือแม่กลิ้งกับพื้นดังแกร้ง ร่างของแม่ทรุดฮวบลงกับพื้น

พร้อมกับที่ผมปล่อยมือจากขวด แอ่งเลือดสีแดงขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ
ความทรงจำหลังจากนั้นคลุมเครือไปหมด

พอรู้ตัวอีกที ผมจับร่างแม่นอนหงาย เอาผ้าเช็ดคอขวดที่ยังปักท้อง
แม่ จำไม่ได้ว่าไปเรียนรู้แนวคิดเรื่องलयนิ้วมือมาจากไหน อาจเอามาจาก
นิยายนักสืบสำหรับเด็กที่อ่านในห้องสมุด

กระเป๋าสะพายของแม่วางอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น ผมคว้ามันมา
แล้วแผ่นออกจากบ้าน

กลัวแทบตาย

ไม่ได้กลัวเรื่องที่ลงมือกับพ่อแม่ แต่กลัวว่าถ้าไม่ไปให้ไกลจาก
พวกมันอีกสักเมตรและให้เร็วขึ้นอีกสักวินาทีก็ยั้งดี คราวนี้มีหวังถูกฆ่าแน่ๆ
สิ่งที่ผลักดันผมอยู่มีเพียงความรู้สึกไม่ปลอดภัยดังที่เข้ามา

รอบข้างเต็มไปด้วยความมืดมิด แมกไม้สายไหวส่งเสียงอื้ออึง
น่าขนหัวลุก

ไม่มีทั้งคนที่ไล่ตามผมมา ไม่มีทั้งคนจับผิด ตอนที่ผมหมดสิ้น
เรี่ยวแรง หอบหายใจแทบไม่ทัน และกระแทกนั่งลงข้างถนน ผมไม่รู้ว่า
ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน สำหรับคนที่ได้แต่เที่ยวไปเที่ยวกลับโรงเรียนกับบ้าน
อย่างผม พอออกนอกเส้นทางไปโรงเรียนแค่ก้าวเดียวก็ราวกับกลายเป็น
โลกที่ไม่รู้จัก

ผมมารู้ทีหลังว่าบ้านพ่อแม่อยู่นอกย่านที่อยู่อาศัย กระทั่งบ้าน
หลังใกล้ที่สุดก็ห่างออกไปหลายร้อยเมตร สาเหตุที่ไม่มีความรู้สิ่งที่พ่อแม่ทำ
กับผม เพราะเรื่องทำเลที่ตั้งด้วยส่วนหนึ่ง

เมื่อเริ่มหายใจได้เป็นปกติและแรงกระตุ้นในตอนแรกเริ่มบรรเทาลง
ความกลัวอย่างใหม่ก็จู่โจมเข้ามา

...จากนี้ไปจะอย่างไรดี

รอบข้างไร้ที่แวคคน แต่ถ้าเกิดมีใครผ่านมาแล้วแจ้งให้ตำรวจรู้เรื่อง
ผมละก็ นึกภาพออกเลยว่าต้องถูกลากตัวกลับไปแน่นอน กระนั้นก็ไม่รู้

ควรไปที่ไหนดี อาจมีที่ไหนสักแห่งที่ผมจะมีชีวิตอยู่ได้โดยที่พวกมันหาตัวผมไม่พบ

ผมยังกำกระเป๋าสะพายของแม่ในมือ จึงค้นดูข้างใน ล้วงเฉพาะธนบัตรกับเศษเหรียญออกมา จากนั้นใช้มือขุดหลุมตรงโคนต้นไม้ข้างทาง ก่อนฝังกระเป๋าสะพายลงไปทั้งใบ

...ต้องไปแล้ว

จะมีหวังรอดต่อไปไม่ได้ ให้ย้อนกลับนะไม่มีทาง นอกจากมุ่งหน้าทะลุทะลวงหาท่ามกลางความมืดก็ไม่มีทางเลือกอื่น

ผมเดินไร้จุดหมายไปตามถนนที่ยืดยาวไร้สิ้นสุด ผ่านทางขึ้นเขา แล้วมาถึงบ้านเทนเนลในที่สุด

“เรื่องมันเป็นแบบนี้เองหรือ”

เคทพึมพำ ดวงตาสีน้ำเงินอ่อนหวานไหวเหมือนพยายามข่มกลั้นความปวดร้าว

“ขอโทษ”

บัดนี้หลังจากสารภาพทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่ตกค้างในใจผมมีแค่คำขอโทษ

“แล้วเธอคิดจะทำยังไงต่อไป”

“ทะ ทำยังไงนี่ หมายถึง...”

ไม่มีทางเลือกหรอก เดี่ยวผมจะถูกจับส่งตำรวจ แล้วมันก็จะจบเท่านั้นไม่ใช่หรือ

“ถ้าเธออยากมอบตัวก็แล้วแต่ ไม่ใช่เรื่องที่ฉันจะตัดสินใจ”

ไม่อยากจะเชื่อเลย

ตอนตำรวจมา ดอกเตอร์ก็โกหกว่าผมไปจากคฤหาสน์ทันที ซึ่งถ้าเรื่องแตกคงไม่จบง่ายๆ ถึงอย่างนั้นดอกเตอร์ก็ยังปกป้องผมที่เป็นฆาตรกรฆ่าคนตาย

เพราะอะไร

ดอกเตอร์คงสังเกตเห็นความขงใจของผม จึงเอ่ยปากขึ้นอีกครั้ง

“ฉันไม่ได้โกหก แต่มีความจริงบางเรื่องที่ไม่ได้พูดเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ เท่าที่ฟังเธอล่า พฤติกรรมของเธอไม่ควรเรียกว่า
ฆาตกรรม แต่เป็นการป้องกันตัวสมควรแก่เหตุ หรือไม่ก็เป็นคราวเคราะห์
มากกว่า แต่อาจนำดำเนินบ้างเรื่องที่เราเงินหนีมา”

ทำไมเชื่อคนแปลกหน้าอย่างผมถึงขนาดนั้น

“เชื่อสิ ตอนเห็นเธอมีแผลฟกช้ำทั่วทั้งตัว ฉันคุยและตัดสินใจกับ
เคทแล้ว เพราะฉันก็เคยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คล้ายกับเธอ”

เอ?

“บ้านนั้นรับตัวฉันไปเลี้ยงตอนแปดขวบ ฉันจำพ่อแม่ที่แท้จริงไม่ได้
พอรู้ความก็ถูกคนของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ายึดตัวไปแล้ว หลังจากเปลี่ยน
บ้านหลังแล้วหลังเล่า สุดท้ายก็กลายเป็นลูกบุญธรรมของบ้านนั้น”

เป็นคำสารภาพที่คาดไม่ถึง

ดอกเตอร์เป็นลูกกำพร้าหรือ

“แต่ในความเป็นจริงก็คือทาสกลายๆ นี่เอง ฉันถูกใช้ให้ทำงานทั้ง
กลางวันกลางคืนไม่หยุดหย่อน อาหารกับที่นอนก็แยกคนละส่วนกับพ่อ
แม่บุญธรรม พวกเขาใช้ความรุนแรงกับฉันตามอำเภอใจไม่เว้นแต่ละวัน
เป็นแบบนี้ตลอดเจ็ดปีจนกระทั่งฉันเข้าไฮสคูลแล้วออกมาใช้ชีวิตอยู่เอง
ตลอดช่วงเวลานั้น ฉันได้แต่อดทน”

เขาเล่าเหมือนพูดถึงเรื่องคนอื่น ไม่รู้เพราะอะไร ในอกผมจึงมีสิ่ง
คล้ายความขุ่นเคืองที่ตัวเองไม่เข้าใจพลุ่งพล่านขึ้นมา

“อะไรของคุณเนีย...ตัวเองแกล้งฉันไม่ได้ เลยจะมาทำเป็นพูด
เอาดีใส่ตัวหรือ”

“เปล่า ที่ฉันไม่ได้ทำร้ายพ่อเลี้ยงกับแม่เลี้ยง ไม่ใช่เพราะฉันเป็นคน
มีจิตใจสูงส่งหรอกนะ

แต่เพราะลูกสาวคนเดียวของบ้านนั้นคือเคตต่างหากล่ะ”

เคตนะหรือ

“เคตคอยช่วยเหลือฉันที่ถูกข่มเหงโดยหลบสายตาของพ่อแม่ บางครั้งก็เป็นเพื่อนเล่นให้ฉัน บางครั้งก็เป็นครูช่วยติวหนังสือให้ที่บ้าน

สาเหตุที่มือฉันไม่แปดเปื้อนก็มีแค่นั้นแหละ เพราะคิดว่าถ้าลงมือกับพวกเขา จะทำให้เคตเสียใจเท่านั้นเอง ถ้าไม่มีเคต ฉันอาจทำเรื่องน่าสยดสยองยิ่งกว่าที่เธอทำกับพ่อแม่ของเธอก็ได้ ฉันแค่ดวงดีเท่านั้น”

ดอกเตอร์เหลือบมองข้างตัว เคตยื่นนั่ง น้ำตานองหน้า

“นอกนั้น...ไม่มีคนอื่นช่วยเลยหรือ”

“พ่อแม่ของเคตเรียกได้ว่าเป็นคนมีชื่อเสียงในท้องถิ่น แคมป์สนิทสนมกับसारวัตริใหญ่ เรื่องที่เคตหรือฉันร้องเรียนเลยถูกสกัดไว้หมด”

เสียงของดอกเตอร์สงบนิ่ง ทว่ารู้สึกได้ถึงความอาฆาตที่แฝงลึกอยู่ในนั้น

...อย่างนี้เอง

สาเหตุที่ดอกเตอร์ไม่มอบตัวผมให้ตำรวจ เพราะตัวเองเคยถูกตำรวจเมินเคยมาก่อนนี่เอง

“ดังนั้น ฉันจึงตำหนิเธอไม่ได้ ถ้าเธออยากมอบตัวก็แล้วแต่ หรือจะพักอยู่ที่นี้ต่อ ฉันก็ไม่รังเกียจ ทั้งหมดนั้นเธอตัดสินใจเอาเองเถอะ”

“...แต่”

ผมเบนสายตาไปหาเคตกับไอริส พวกเขาจะคิดอย่างไรกับผม

“จริงๆ เธออาจควรไปหาตำรวจก็ได้” เคตเดินเข้ามาหา เอาสองมือกุมมือขวาของผมไว้ “แต่ตอนนี้คงยังไม่เหมาะ เธอต้องใช้เวลาทำใจยอมรับพฤติกรรมของตัวเอง ฉันจะไม่พูดหรอกนะว่ามีแต่ที่นั่นที่เธอจะทำแบบนั้นได้ แต่ไม่ว่าเธอเป็นคนยังไง ฉันก็ให้อภัยเธอ จงเชื่อไว้แค่นี้ก็พอแล้ว”

“...เคท”

ไอริสวิ่งเข้ามาหาด้วยใบหน้าบึ้งตึง ครว้ามือซ้ายผมไปกุมไว้

“จะปล่อยนายไปตามยถากรรมมันอันตรายเกินไป ถ้าพวกเราไม่ค่อยดู นายจะไปหาตำรวจจริงๆ หรือเปล่าก็ไม่รู้...เพราะฉันอย่าหนีอีกนะ เข้าใจไหม”

ผมไม่อาจตอบได้

บางอย่างอุ่นๆ ไหลอาบสองแก้ม เสียงสะอึกสะอื้นเป็นห่วงๆ เล็ดลอดจากลำคอ

“สวยจังเลยนะ”

“อ้อ”

หลังจากสารภาพความจริงในห้องนั่งเล่น ไอริสจูงมือผมพาไปดูกุหลาบสีน้ำเงินในเรือนกระจก

ผ่านมาได้เดือนครึ่งนับตั้งแต่เห็นมันเป็นครั้งแรก มีดอกใหม่ผลิบานบนต้น สีน้ำเงินคล้ำจะดูดกกลืนทุกสิ่ง กลีบดอกมีชีวิตชีวา ผมไม่รู้สึกหนาวเยือกเหมือนตอนนั้นแล้ว

“นายเคยถามว่า ‘ของที่่ไม่ถูกเลือกไม่มีค่าเลยรึไง’ ใช่ไหม” ไอริสพิมพ์่ำ สายต่ายังจับจ้องกุหลาบสีน้ำเงิน “...ฉันเองก็ไม่วรรอกนะ เพราะไม่เคยรู้สึกแม้แต่ครั้งเดียวว่า ‘ไม่ได้ถูกเลือก’ แต่ถ้าความรู้สึกของฝ่ายที่ถูกเลือกเข้าจนได้นะ ฉันพอจะเข้าใจนิดหน่อย”

ถูกเลือกเข้าจนได้?

ไอริสพยักหน้า ผุดสีหน้าลังเล ก่อนเอ่ยปากเหมือนตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

“เพราะฉันไม่ใช่เด็กที่เกิดจากพ่อกับแม่รักกันนะสิ”

เอ?

ไม่ใช่ลูกของดอกเตอร์กับเคท? หมายความว่าไอริสเป็นลูกเลี้ยงหรือแต่ผิวสีขาวยกับผมสีชาวมทองก็คล้ายเคทมาก ไม่น่าจะไม่ใช่แม่

ลูกกัน

“ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย”

ไอริสยิ้มมุมปากแล้วส่ายหน้า คงสังเกตเห็นความแปลกใจของผม

“พันธกรรมของฉันได้รับมาจากป๊ะป๊ากับหม่าม้า ในแง่ฉันถือ
เป็นลูกของพวกเขาสองคน เพียงแต่วิถีที่เกิดมาต่างจากปกติหน่อยนึง
เท่านั้นละ”

วิถีที่เกิดมาต่างจากปกติ?

บางสิ่งคล้ายกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านสันหลัง หรือว่า...

“ป๊ะป๊าสร้างฉันขึ้นมาเพื่อหม่าม้าเพราะหมอบอกว่ามีลูกไม่ได้ ฉันมี
พี่ชายกับพี่สาวที่ไม่ได้เติบโตมาอีกตั้งไม่รู้กี่คน ป๊ะป๊ากับหม่าม้าล้มเหลว
ครั้งแล้วครั้งเล่า...แล้วค่อยประสบความสำเร็จจนได้มาเป็นฉันนี่แหละ”

ถ้าเป็นก่อนผมจะมาอยู่ที่นี่ ผมคงไม่เชื่อถือคำพูดของสาวน้อยคนนี้
แม้แต่เศษเสี้ยว

ทว่าเมื่อได้เห็นกุหลาบสีน้ำเงินอันเป็นดังฝันด้วยตาตัวเอง และได้
ฟังเลเซอร์ของดอกเตอร์ที่เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง ในตอนนั้นผมไม่อาจ
หวัหวัระเเยะคำสารภาพของไอริส แล้วบ้ายเบี่ยงว่ามันเป็นเพียงเรื่องตลกได้

“ฉะนั้นบางครั้งฉันก็คิดนะว่า...ทำไมต้องเป็นฉันด้วย ทำไมพวก
พี่ชายหรือพี่สาวถึงไม่ได้เกิดมา แล้วมีแต่ฉันที่ปรากฏอยู่ในโลกนี้กันนะ
กลัวฉันหรือเปล่า”

ไอริสถาม ดวงตาสีน้ำเงินอ่อนวูบไหว

ผมพูดไม่ออก ได้แต่จ้องสาวน้อยกลับไป

ผิวของเธอขาวผ่องดุจกระเบื้องเคลือบ ผมยาวสีข้าวหอมทอง หางตา
สีเขียวยาว ชูดเรสรสสีกรมท่า...

“เปล่า...เห็นเป็นเด็กผู้หญิงน่ารักคนหนึ่งเท่านั้นละ”

หากสวมชุดสวยกว่านี้หน่อยแล้วไปเดินในเมือง คนร้อยทั้งร้อยต้อง
หันมามองเธอตาไม่กะพริบแน่นอน

...อ้อ?

ไม่ใช่ ไม่ใช่แบบนั้นสิ อ้อ มันก็ไม่เชิงไม่ใช่หรอกนะ...ไม่หรอกๆ
ความสับสนอย่างรุนแรงเข้าสู่ใจผม รู้สึกแบบนี้กับไอริสตั้งแต่
เมื่อไรกันนะ

ไอริสเบิกตาโต แก้มเป็นสีแดงจัด

สีหน้าหลากหลายผ่านเข้ามา เหมือนกำลังจะร้องไห้โฮออกมาเดี๋ยวนั้น
เหมือนระอาใจ เหมือนโล่งใจ เธอหลุดคำพูดกลบเกลื่อนความเจ็บว่า
“...จะบ้าหรือยะ” ก่อนเอ่ยต่อ

“...ปีะป้าบอกว่ากุหลาบสีน้ำเงินนี้ก็เหมือนกัน ทำไมต้นนี้ออกดอก
เป็นสีน้ำเงิน ‘ก็ไม่รู้’

อีกอย่างกุหลาบสีน้ำเงินไม่ค่อยทนโรคเท่าไร ถ้าตอนกิ่งแยกออกไป
วางข้างนอกเป็นได้เฉี่ยวเฉาหมด...กุหลาบที่หามาปลูกในสวนหลังบ้าน
ไม่เคยเป็นโรค ออกดอกกันสบายดี ถ้าว่ากันในเรื่องของการพัฒนาเพื่อให้
เป็นโรคยากกว่าเดิมละก็ กุหลาบสีน้ำเงินอาจถือเป็นผลงานที่ล้มเหลวก็ได้
เพราะงั้น คือ...”

ไอริสอีกอักแบบนานๆ จะเห็นสักครั้ง

“ที่ฉันอยากพูดก็คือ...ไม่ว่าอะไรจะถูกเลือกในลักษณะไหนก็ตาม
สุดท้ายมันก็แค่เพื่อประโยชน์ของใครบางคน หรือเป็นการทอดลูกเต๋าของ
พระเจ้าเท่านั้น

ฉันไม่โทษนายหรอกนะ ถึงนายเป็นแค่คนอาศัยหน้าด้านหน้าทน
บ้าง บอๆ จะทำอะไรก็คาดเดาไม่ได้...แต่นายไม่ได้ทำเรื่องเลวร้าย ฉันคิด
ว่าเรื่องพ่อแม่ของนายเป็นเพราะกรรมตามสนองพวกเขาเท่านั้น”

เธอพยายามปลอบโยนผมอยู่หรือเปล่า กระทั่งเวลาแบบนี้ไอริสยัง
พูดเรื่องเข้าใจยากจนผมอดขำแล้วหลุดหัวเราะพริตไม่ได้

“อะ อะไรเล่า”

“เปล่า...ขอบใจนะ”

พอมพบคุณ แก้มไอรสก็แดงอีกครั้ง เธอเป็นหน้าหนี

จริงๆ แล้วผมอาจควรจะไปหาตำรวจก็ได้

แต่ผมกลับถูกจุดรั้งด้วยความอ่อนโยนของดอกเตอร์ เคท และไอรส
จึงเลือกจะอยู่ที่นี้ต่อ

ไม่อยากจะจากไปเลย อยากอยู่ที่นี้กับพวกเขาตลอดไป

ใจคิดว่าขอหลับให้สบายก่อน แล้วค่อยๆ คิดว่าจะไปหาตำรวจดี
หรือเปล่า

ทว่า...

การนอนหลับอย่างผาสุกไม่ได้มาเยือนผม

✱

ผู้มาเยือนสองคนปรากฏตัวในคืนนั้น

ขณะจัดเตรียมโต๊ะสำหรับอาหารเย็น เสียงกระดิ่งเรียกตรงหน้า
ประตูบ้านดังขึ้น ผมถึงกับสะดุ้งเพราะเพิ่งเกิดเรื่องเมื่อตอนกลางวัน แต่
เคทที่ออกไปหน้าบ้านกับดอกเตอร์ส่งเสียงทักทายอย่างคิดถึง

“คุณบาทหลวง...ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ”

ชายผู้ถูกเอียงกับดอกเตอร์เมื่อหนึ่งเดือนครึ่งที่แล้วนั่นเอง เขาเป็น
บาทหลวงหน้าตาเคร่งขรึม สวมเสื้อเชิ้ตคอปกตั้งและเสื้อนอกสีดำ

“เช่นกัน มิส เอ้อ ตอนนี้คุณนายเทนเนี่ยลแล้วสินะ ต้องขออภัย
ที่มาหากะทันหันนะครับ”

เสียงทุ้มต่ำ พุดจาสุภาพ แต่แฝงบรรยากาศหึงหยางจะใกล้ชิด
อย่างน่าประหลาด แต่เคทไม่มีที่ใส่ใจเรื่องนั้น กลับชวนบาทหลวงคุย
อย่างสนิทสนมดร.เทนเนี่ยลขมวดคิ้วอยู่ข้างทั้งสองคน นี่พวกเขามีความ

สัมพันธ์แบบไหนกันแน่

ผมแอบดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ อยู่หลังประตู จนไอริสมายืนอยู่ข้างๆ
ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้

“เขารู้จักคบหากับบ้านเดิมของหม่าม้านะ...ป๊ะปากับหม่าม้าเคย
เล่าให้ฟัง”

บ้านเดิมของเคทหรือ

พอเข้าใจได้ว่าทำไมดร.เทรนเนี่ยลหน้าตาไม่ค่อยรับแขก เจอคนที่
รู้จักกับครอบครัวที่เคยข่มเหงตัวเอง คงยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับไม่ไหวสินะ

สุดท้ายดอกเตอร์ถอนใจอย่างยอมแพ้ คงเอาชนะการเกลี้ยกล่อม
ของเคทไม่ได้กระมัง

ได้ยินเสียงฝนจากนอกหน้าต่าง ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุด
สาดกระหน่ำใส่หน้าต่างอย่างรุนแรง

“ฝนตกหนักจัง...คุณบาทหลวงคะ วันนี้เอารถมาหรือเปล่า”

“เปล่าหรอก นั่งแท็กซี่มาก่อนถึงทางขึ้นภูเขา จากตรงนั้นใช้เดิน
ต่อเอา จะได้ดีต่อสุขภาพ แต่ผมเอาร่มติดตัวมาด้วย”

เดินมางั้นหรือ ผมเองก็จำไม่ค่อยได้นัก แต่เส้นทางมาถึงนี้ แม้เป็น
ผู้ใหญ่ก็เชื่อว่าจะได้มาได้แบบสบายอารมณ์

“จะพักค้างคืนที่นี่ไหมคะ ตกหนักขนาดนี้จะหยุดเมื่อไหร่ก็ไม่รู้
แฟรงก์ ได้ใช่ไหม”

“ฮือ แต่ว่า”

ดอกเตอร์เหลือบมองทางนี้แวบหนึ่ง คงรู้ว่าผมแอบดูอยู่ เคทบอก
ว่าไม่เป็นไรหรอกแล้วยิ้มให้ดอกเตอร์อย่างอ่อนโยน

“ลองออกไปที่จริงๆ ตั้งใจจะมาทักทายเฉยๆ นะครับ”

บาทหลวงโค้งให้อย่างสง่างาม

และแล้วก็ถึงเวลาอาหารเย็น

ผมจะซ่อนตัวตลอดไปก็ไม่ได้ เลยต้องนั่งร่วมวงรอบโต๊ะกับครอบครัว

เทนเนียลและบาทหลวง บาทหลวงเหลือบสายตาเคลือบแคลงมาทางผม
ที่นั่งตัวแข็งทื่อ

“ขอโทษนะ เด็กคนนี่คือ?”

“เพื่อนของไอริสนะคะ”

ดอกเตอร์ตอบหน้าตาเฉย เคทยิ้มมุมปาก

“ให้เขามาพักอยู่ด้วยสักพักนะคะ ไม่อยากให้อิริสเหงา”

“มะ หม่าม้าเนีย!! พุดอะไรก็ไม่รู้”

ไอริสหน้าแดง ก้มหน้าก้มตากิน บาทหลวงไม่สนใจการโต้แย้งที่
ไม่มีสาระสำคัญนั้น

“เธอ ขอถามซื้อหน่อยได้ไหม”

“อ๊ะ...เอริคครับ”

ผมตอบอย่างระมัดระวัง บาทหลวงพึมพำคำว่า “ซื้อดีนะ” แล้ว
หันมาแนะนำตัวเอง

“ฉันชื่อคลีฟแลนด์ พ่อของฉันสนิทสนมคุ้นเคยกับคุณพ่อคุณแม่ของ
คุณนายเทนเนียล วันนี้นั่นเลยแวะมาทักทาย...ขอพระเจ้าอำนวยพรแต่เธอ”

“อ่า”

โดนอวยพรด้วยหน้าตาเคร่งขรึมว่า ‘ขอพระเจ้าอำนวยพรแต่เธอ’
เล่นเอาผมถึงกับตอบไม่ถูก แต่ท่าทางเขาไม่ได้สงสัยอะไร ผมจึงโล่งใจ
ได้ชั่วคราว

“คุณบาทหลวง ไม่ต้องอยู่ดูแลโบสถ์หรือคะ”

“น้องชายของผมรับสืบทอดนะ ผมเลยเดินทางไปทั่วประเทศ U
และทำกิจกรรมสอนพระคัมภีร์อยู่ค่ะ”

มีน้องชายด้วยหรือนี่ ผมลองนึกภาพตาม แต่นึกอย่างไรก็นึกออก
แค่ภาพบาทหลวงหน้าเหี่ยมสองคนมายืนเคียงกัน

หลังจากนั้น การสนทนายังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางบรรยากาศ
ห่างไกลจากความเป็นมิตร ผมพลอยได้รู้คร่าวๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ของ

ครอบครัวเทนเนย์ลก่อนย้ายมาอยู่คุกาสน์หลังนี้

สมัยอยู่ไฮสคูล ดอกเตอร์ออกจากบ้านของเคทในลักษณะที่ยากจะเรียกได้ว่าราบรื่น เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยจนสำเร็จการศึกษาเป็นดอกเตอร์ แล้วแต่งงานกับเคท จากนั้นทั้งสองคนก็ทิ้งถิ่นเดิมและตัดสัมพันธ์กับครอบครัวแมคอัลไพน์

ตระกูลแมคอัลไพน์มีฐานะมั่งคั่งไม่น้อยและเป็นเจ้าของกิจการขนาดใหญ่มากมาย แต่พอผ่านไปหลายปีหลังจากโอรสเกิดมา แม่ของเคทก็ถึงแก่กรรม ไม่นานนักพ่อก็ตายตามไปอีกคน เคทกลายเป็นทายาทโดยพฤตินัย ไม่มีใครประกาศชัดเจนว่าเป็นตามนั้น แต่พ่อของเธอไม่ได้แต่งตั้งใครเป็นทายาทก่อนตาย เธอไม่ประสงค์จะสืบตระกูล จึงขายคุกาสน์พร้อมที่ดินที่บ้านเกิด รวมถึงบ้านพักอื่นๆ ส่วนสิทธิในกิจการต่างๆ ก็ส่งมอบให้คนอื่น เอาแค่สมบัติดินน้อยและของคู่ต่างหน้าย้ายครอบครัวมาที่คุกาสน์หลังนี้ ปัจจุบันเงินที่ใช้ในครอบครัวและเงินทุนสำหรับการวิจัยของดอกเตอร์ ก็มาจากเงินของครอบครัวเดิมที่หักกลบลบหนี้กันไปแล้วนั่นเอง

“สวรรค์ลงทัณฑ์ แต่ผมไม่อยากเอ่ยค่านั่นออกมาพล่อยๆ หรือครับ”

บาทหลวงพื้มพำ หลุบสายตาลงต่ำ คงสังเกตเห็นสถานการณ์ภายในตระกูลแมคอัลไพน์อยู่เหมือนกัน เขาอายุไม่ห่างกับดอกเตอร์และเคทมากนัก ดอกเตอร์กับเคทอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ส่วนบาทหลวงแก่กว่าห้าปี เขาหวังใยว่าสองสามีภรรยาเทนเนย์ลไปอยู่ที่ไหน และได้รู้ที่ตั้งของคุกาสน์นี้จากจดหมายของเคท ระหว่างสนทนาดอกเตอร์ล่ำเลียงอาหารเข้าปากด้วยสีหน้าบ่นยาก

“ว่าแต่ แฟรงก์ ตอนนี้อยู่วิจัยต่อหรือครับ”

บาทหลวงถามด้วยเสียงค่อนข้างจริงจัง ดอกเตอร์เหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาเหลือประมาณ “ผมไม่มีอะไรจะพูด ได้ยินจากใครมา” จนเคทต้องปรามด้วยสีหน้ากลัดกลุ้มว่า “พูดแบบนั้น

ไม่ได้นะ”

เรื่องของผมกลายเป็นประเด็นสนทนาด้วยเช่นกัน บาทหลวงโยนคำถามเกี่ยวกับตัวผมเองมาราวสองครั้ง แต่ได้แค่ช่วยจี้กลับเกลื่อนเอาตัวรอดไปได้

ไอริสก็อย่างเคย จะเข้าร่วมวงสนทนาต่อเมื่อมีใครเอ่ยถึง แต่หลังคุยกับแม่จบ เธอเหลือบๆ แลๆ มาทางผมเป็นพิเศษ ก่อนจะمينหน้าหนีเมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จ บาทหลวงพลันเอ่ยขึ้น

“เอริคคง”

“มะ มีอะไรหรือครับ”

“จากนี้ไป ช่วยสนิทสนมกับคุณหนูไอริสได้ไหมครับ”

เป็นคำถามที่คาดไม่ถึง พอผมพยักหน้าตอบ “ครับ” บาทหลวงก็ยิ้มอย่างพอใจ

หลังจากที่พวกดอกเตอร์กลับห้องตัวเองแล้ว ผมยังนั่งอยู่ที่โซฟาคนเดียวในห้องนั่งเล่น

วันนี้ทั้งวันมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายเลยพานตาแข็งเสียนี้ ครั้นจะกลับไปห้องพักแขกชั้นสอง พอลึกว่าบาทหลวงพักอยู่ห้องข้างกันก็ชักจะเครียดแล้ว

ฝนไม่มีแววจะหยุดตก เสียงฝนกลบเสียงเดินของนาฬิกาโบราณจนไม่ได้ยิน บางครั้งนอกหน้าต่างมีแสงวาบและเสียงลั่นครืนของฟ้าร้องดังเข้าหู

และแล้ว

กริ่งหน้าประตูเข้าบ้านก็รีดเสียงแหวกเสียงฟ้าร้อง

ผมเผลอทำตัวหุด เวลาสามทุ่มครึ่ง ออกจะดีกไปสักหน่อยที่ใครจะมาเยี่ยม

...ใครกัน? มาเอาเวลาป่านนี้ แถมในสภาพอากาศแบบนี้อีก

ผมเดินไปที่ประตูบ้าน ทาบดวงตาเข้ากับช่องตาแมว ชั่วพริบตาที่
แสงฟ้าแลบแวบผ่านไป หัวใจของผมเยือกแข็ง

ตำรวจ

ชายร่างสูงชะลูดในเครื่องแบบ ตำรวจคนเดียวกับเมื่อตอนกลางวัน
ยืนอยู่หน้าประตูบ้าน

ทำไม

ทำไมหมอนี้กลับมาที่นี่อีก!?

ทันทีที่ความหวาดหวั่นซัดกระหน่ำผม คราวนี้มีเสียงประตูเปิดดัง
จากด้านหลัง ผมถึงกับกระโดดโหยง

ดอกเตอร์นั่นเอง เขาหันสายตามองอย่างระแวง “อะไรกัน ดึก
ปานนี้ยังจะมีใครมาอีก มีอะไรหรือ เฮอร์ค” แค่ว่าตอบเขายังทำไม่ได้ ผม
แผ่นออกประตูที่เปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่งไปยังทางเดินในบ้าน

เสียงเรียกรั้งของดอกเตอร์ไม่ได้เข้าหู ในหัวคิดแต่เรื่องต้องซ่อนตัว
ให้เร็วที่สุด ขณะยืนตัวสั่นอยู่หลังประตูที่เชื่อมระหว่างห้องนั่งเล่นกับทาง
เดิน ผมได้ยินเสียงเปิดประตูเข้าบ้าน

“...คุณอีกแล้วละ...อะไรกัน...ดึกปานนี้แล้ว”

แม้ได้ยินไม่ถนัดนักเพราะเสียงฝนแทรก แต่เสียงของดอกเตอร์เต็ม
ไปด้วยความรำคาญอย่างชัดเจน

“อ้อ...ขอโทษด้วยครับ จริงๆ คือ...เมื่อกลางวันนะครับ”

ตำรวจตอบ เหมือนจะไม่ทันสังเกตว่าผมอยู่ในห้องนั่งเล่นจนถึง
เมื่อ

“ผล...ที่สถานี ก็คิดว่า...เด็กนั้นจะซ่อนตัวอยู่แถว...เราจึงต้องการ
ขอตรวจค้นในบ้านเดี๋ยวนี้...”

ตรวจค้น!?

“เดี๋ยวนี้?...ไร้สามัญสำนึกไปหน่อยแล้ว...”

“...ฆาตรกรโหดฆ่าคนไปตั้งสองคน...ใช้เวลาไม่นานนักหรอกครับ

เดี๋ยวก็น่าจะเสร็จ”

แม่แล้ว!

ต้องรีบ ซ่อนตัวที่ไหนก็ได้ แต่ว่าที่ไหนดีล่ะ

สายตาผมสอดส่ายไปทั่วอย่างตื่นตระหนก แล้วก็เห็นหัวมุมเลี้ยวขวาที่สุดทางเดินมืดมืด เลี้ยวไปจะเจอทางลงไปยังห้องใต้ดินที่คนบ้านนี้กำชับว่า ‘อย่าเปิด’

ไม่มีเวลาให้คิด ผมตะเกียกตะกายพาตัวเองไปสุดทางเดิน

ประตูบานนั้นมีกุญแจบานพับ ผมนั่งด้านขวามีกุญแจร้อยสายเชือกห้อยอยู่กับตะขอ ผมปลดบานพับออก คิวากุญแจเสียบเข้ารูกุญแจ เสี่ยงกุญแจคลายตัวดังลั่นจนหนวกหู

ผมดึงกุญแจออก กระโจนเข้าห้องแล้วปิดประตูด้านหลังตัวเอง ช้างในมืดตื้อ ตรงลูกบิดประตูเหมือนมีแท่งให้จับ ผมลองบิดดู มีเสียงกุญแจล็อกปิดอีกครั้ง น่าจะดังไปไม่ถึงห้องนั่งเล่น ได้แต่อธิษฐานเช่นนั้น

กลิ่นเชื้อราเหม็นฉุนโชนโชนจมูก เห็นหน้าต่างบานเล็กที่ฝั่งซ้ายมือแสงฟ้าแลบแปลบปลาบภายนอก ส่องสว่างรอบข้างขึ้นมาครู่สั้นๆ ภาพขึ้นบันไดลงไปข้างล่างลอยให้เห็นในความมืดก่อนหายวับ

ผมชนลูกชนพองไปทั้งตัว

...ไม่ได้ จะมาหยุดยืนตรงนี้ได้ไม่ได้ ผมพยายามกระตุ้นความกล้า คลำทางลงบันไดไป

สุดบันไดมีทางเดินสั้นๆ

สายตาเริ่มคุ้นกับความมืด ทางซ้ายมือมีประตูสองบานเรียงกัน

ประตูที่อยู่ใกล้เปิดอ้าซ่า ด้านในมีโต๊ะขนาดใหญ่วางหนึ่งตัว อุปกรณ์หลอดแก้ววางเรียงรายอยู่บนนั้น ห้องนี้เหมือนย่อส่วนห้องทดลองที่ชั้นหนึ่ง ไม่น่าใช้หลบซ่อนได้

ส่วนประตูอีกบานปิดอยู่ มีกุญแจบานพับอันเล็กๆ ติดไว้

...กุญแจบานพับอีกแล้วหรือ

ไม่มีเวลาให้แคลงใจ ตัดสินใจปลดกุญแจบานพับแล้วเปิดประตู

แล้วก็เห็นสัตว์ประหลาด

เจ้านั่นนอนอยู่ด้านในสุดของห้อง

ตัวมันสูงใหญ่เกือบสองเมตรเห็นจะได้ มีของคล้าย...หัว ลำตัว
เพรียว และแขนขาที่ข้าง ถ้าดูเฉพาะรูปร่าง จะเห็นเป็นหุ่นคนที่ปั้นขึ้นด้วย
ดินเหนียว

ทว่าผิวหนังห่างไกลจากหุ่นคนมากมายนัก

ใบหน้าตะปุ่มตะป่ำ มีอววมพอง

ผิวภายนอกกรวกับเนื้อที่ถูกถลกหนัง

จังหวะนั้นเองที่ส่วนหนึ่งของใบหน้าของมันขยับ เนื้อเต็นระริก
ช่องแคบสองช่องเปิดออก แต่ละช่องมีลูกตากลอกกลิ้ง...

สายตาคู่นั้นเขม่นมองผม

ณ เรือนกระจกที่ปกคลุมด้วยเถากุหลาบพศิระอุกบัน อักษรเลือด และ
ผู้รอดชีวิตปริศนา

ฆาตกรรมต่อเนื่องได้เกี่ยวพันกับการถือกำเนิดกุหลาบน้ำเงิน ที่กล่าวกันว่า
ไม่มีทางเพาะได้ แต่กลับปรากฏขึ้นมาในโลก สร้างความหายนะและโศกนาฏกรรม
ครั้งใหญ่!?

“กุหลาบน้ำเงินไม่นิทร่า” นิยายระทึกขวัญที่ได้รับยกย่องเป็นเรื่องเยี่ยมแห่ง
นิยายลึกลับทุกประเภทประจำปี โดย อิจิคาวะ ยูโตะ เจ้าของรางวัล Ayukawa
Tetsuya Award ครั้งที่ 26

หลังจากปิดภารกิจ “แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง” ไปแล้ว การสืบสวนครั้งใหม่
ของสองตำรวจคู่หูคู่กัด : สารวัตรเจ้าเสน่ห์ มาเรีย ซอลส์บรี และสายสืบหนุ่ม
คุโจ เรน ก็เริ่มต้นอีกครั้งด้วยฆาตกรรมวิปลาสในเรือนกุหลาบสุดสะพรึง

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0332-4

290.-

www.booktime.co.th

@booktime

ภาพหน้าปกโดย คาเงยามะ ไทรู